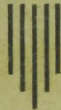

Güda ja rufitad

Suur spordiromaan

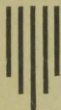

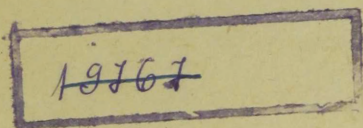
„Uudisleht“ 1932.

Güda ja rufitad

Suur spordiromaan

1907/2091

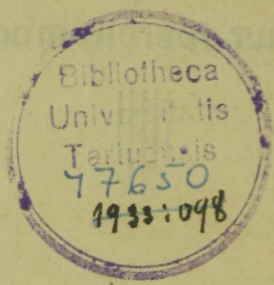

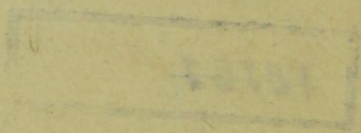

„Ludisleht“ 1932.

2.

A-8472

1.

Carl Wellington, keda kutsuti hüüdnimega „krah-wiks“, tõusis ja wankus ukse juure.

Juba kaks päewa lamas ta tegemusetult suure konwerentsitoa nurgas. See oli Chicago kalleim hotell ning tuba asus hiiglahoone wiiendal korral.

Ta manager ja adwokaat mõirgasid üksteise peale kurja häälega, kui nende arwamised läksid just eriti lahku. See oli kange lehmakeuplemine, kus iga protsendi pärast waieldi nagu oleks kaalul hingeõnnistus. Garantiisumma suhtes oli juba jõutud kokkuleppele, nüüd waieldi weel waid, kuidas jaotada üldsisjetulekut. Garantiisumma pärast aga oli peetud ägedaid waielusi, enne kui see määrati kindlaks 100 tuhande dollari peale.

Krahw oleks neile meeleldi kinkinud 2½ protsenti lisaks, et aga neist wõimalikult kiiremini wabaneda. See polnud aga sugugi nii kerge, sest seal oli ju Jake Levy ja see mees ei jätanud kunagi oma jonnii.

Jake Levy tahtis ärilises mõitluses ikka peale jääda, mitte kasu pärast, waid et see tegi temale suurimat rõõmu elus. Kuna manager nüüd luuras soodsat momenti wastase selja peale panemiseks, lastis krahw oma pilgu libiseda üle konwerentsi laua ja selle ümber istuwate inimeste. Ta filmist paistisid korraga aufartus ja põlgus. Ei meeldinud temale see palawikuline kauplemine, kuid ta teadis, et Jake tegi kõik, et tema wõimetest wõimalikult palju kapitali lüüa. Jake oli aus ja otsekohene mees, seda teadis krahw wäga hästi.

Rahjuks oli ta liig aktiivne ja see aktiivsus käis juba paari tunni pärast krahvi närwide peale ja muutus paari päeva kestel hoopis väljakannatamatuks.

Müüd kummardufid kõik vaidlejad üle laua pead=pidi kofku, nii et ainult nende kukslad paisisid. Tase oli suutnud kõita nende kõigi tähelepanu. Enamikult olid need kõik paksud mehed peale Wellingtoni advokaadi Mullini, kes ka polnud ammugi just kõhn mees. Krahv oli 5 sentimeetrit pikem, 50 naela kergem ja 20 aastat noorem kui oli noorim nende meeste hulgas.

Nad kõik mahvisid tõmmata pikki ja suuri sigareid ning aitasid oma kätega mehikes selgitada jummade juurust, kusjuures nende raswastes jõrmedes jäten=dasid suured teemandid. Nii õhinal olid nad ametis sellega, et Wellingtonist võimalikult rohkem raha välja pigistada, et olid jootuks unustanud tema juu=resooleku.

Krahv lipsas pantri graatfiaga oma magamis=tuppa, haaras mütsi ning mantli ja läks hotellisaali. Barney pidi teda autoga välja ootama ja Wellington nautis juba eelrõõmu, et saab paar tunnikest sõita Michigani järve kaldail.

Ta jõuab küllalt vara tagasi, kindlasti enne kui paksud oma kisklemisehoos tema puudumist märkavad ning aega leiavad ta peale vihastada.

Barney ootas teda hotellisaalis, seisdes välisukse juures. Nähes Wellingtoni, hakkas ta minema selle poole. Kuid selle paari sekundi jooksul, mis autojuht wajas, et läbistada saali, juhtus midagi, mis wiskas üle parda Wellingtoni ilusad sõidukawatsused. Selle=farnast polnud temale juhtunud terve 25-aastase elu kestel.

Üks tüdruk oli kellegi noormehe saatel astunud hotelli westibüüli. Ta sammus umbes meetri kauguselt Wellingtonist mööda ja ütles:

„Ara unusta Tommy, meie rong läheb kell 5.“

Mus ja noor oli jee tüdruk, waemalt üle 20 aasta wana ning haruldajelt hästi riidetatud. Kuid temal oli weel midagi, see „midagi“, mille omab waid üks inimene kümnetuhande hulgast, ja mis köhe silma torkab. Sel neiu oli ijemist hoogu. Neiu oli sama sihwasas ja sale, nagu jeda armastawad olla moodsad tüdrukud. Ometi ei tundunud ta kõhnana, nõrgana. Otse selle wastu, neiu jaras terwisest ja jõust. Wisitse kübara alt paistwad pronksikarmalised lokid näisid iseseiswatena ja — ka kütkestawatena. Kuid — hääl, selle neiu hääl oli see, mis sundis krahwi seisatama — nagu oleks keegi ta pöranda külge naelutanud. See hääl oli jüगतवुवुv nagu kellakumin ja loomulik. Midagi kunstlikku ei tabanud krahwi kõrw selles.

Itta weel seisis ta paigal ning waatas neiule järele, kui jee oma saatjaga kadus hotellikohwiku ukse taha. Ta oli täiesti unustanud ema sõbra Barney, kes talle õlale koputamisega pidi andma märku oma ligiolekust.

„Sul on wiist peas midagi segi, ihes?“ küsis ta pilkawat.

„Wajan sind hiljem — wähe enne wiit,“ ütles krahw ja ta kõne oli otsekui läbi une.

„Mul ükskõik! Olen oma autoga sealpool tee ääres.“

Wellington noogutas nõus olles ja läks mõõrale neiule kohwiruumi järele.

Neiu istus oma saatjaga laua ääres, mis asus õige tantsupöranda lähedal. Krahw wöttis platši nende wastas olewa lauakese juure. Ta tellis endale teed ning tegi nagu waataks ta suure hoolega orkestriliikmeid, kes oma pillide kallal askeldasid, neid häälde seades. See oli esimene kord, mil ta oli tulnud järele ühele tüdrukule . . .

Palju naisi oli ta oma eluteel kohanud. Nii mitmedki neist olid katsumud mõita tema armastust, sest ta oli kena wälimuslega mees, teised jälle tunglesid ta

lähedal sellepärast, et ta oli rikas ja ka kuulus. Oli ka neid naisi, kes tahtsid teda oma võrku meelitada, sest neid olid palganud tema vastased. Naised pidid nõrgestama Wellingtoni võitlusvõimet.

Mees mõni päev tagasi oli üks naine nuttes pihtinud, et ta oli võtnud vastu 500 dollarit, mille eest pidi katsuma joota purju Wellingtoni. Tüdruk pidi saama lisaks veel kolm tuhat dollarit, kui oleks suutnud Wellingtoni hoida ühtejärgi „auru“ all kolm päeva.

Nora McCune oli Carli ainuke sõbranna, kes tal kunagi oli olnud. Kuid Nora oli nüüd vähe aega tema jaoks. Esiteks — ta oli Wellingtonist vanem ja teiseks oli ta kangesti tegevuses ooperiprimadonna karjääri saavutamise ees. Nii see sõprus oligi. See polnud aastate möödudes suurenenud ega ka vähenenud.

Orkester hakkas tase mängima. Neiu ja Tommy tantsisid krahvi laua juurest lähedalt mööda. Krahv oleks võinud oma väljasirutatud käega neid puudutada. Sgauriks pidi ütleva, et see tüdruk oli haruldane eksemplar. Ta oli suurepärase siidsuffades ilusatest jalgadest kuni raskilise peakeseni.

Krahv ei saanud aga kuidagi oma huviobjektile läheneda. Ometi ei suutnud ta ka lihtsalt minema minna ja tüdrukut sinnapaika jätta. Ta otsustas jääda jeni kohvikusse, kui sinna jäi tüdruk. Kuidas ja mis edasi teha, seda lootis ta näha hiljem.

Rõige lihtsam oli ju tüdrukule, jelle lahkumisel järele minna ja kindlaks teha kus ta elab ja kes ta on. Siljem poleks enam raske olnud tutvust luua. Wellington oli nii ametis oma plaanide koostamisega, et unustas täiesti paksud mehed, kes wiimal korral kauplesid tema isiku pärast, ja kes wiimastel aastatel olid täiel määral reeglipärastanud tema elu.

Tüdruk tantsis kaks torda. Siis miskas ta rutulise pilgu oma uurile ja lahkus kiiresti kohvikust. Muidugi ühes noormehega. Kohe oli nende kannul ka Wel-

lington. Jõudnud tänavale aitas Tommy neiu taksi-autosse. Kohe wiipas krahw teisel pool tänaväärel ootavale Barney'le ning see tüüris sõiduki elegantse pöördega ta ette.

„Sõida sellele wanfrile järele, Barney! Need tahavad jõuda veel kella-wiie-rongile. Sellele tahan jõuda ka mina.“

Autojuht tunnistas oma leiwaiša imestawa pilguga. Nad olid koos juba 6—7 aastat. Seni polnud neil ükssteise eest saladusi. Kõik oli neil olnud ühine. Ja nüüd?

Krahw naeratas. Talle tegi nalja wähe narrida oma autojuhti ja sõpra.

„Ma tulen ju tagasi. Kõsimus on ainult selles — kumas.“

„Ja mis suguse lora pean ma neile onklitele seal ülewäl ette luisutama?“

Barney oli teeninud merewäes. Sellepärast armastas mahlakaid sõnu.

„Ütle, et sa wiisid mu jaama ja jäid seal mind ootama. Kõik ei tea sa midagi!“

„Mii. Sa fina arwad, et Jake Devy usub seda juttu?“

„Tema ei saa ju find wallandada, inimene.“

„Üh, nagu ma seda kardaksingi. Katsugu ta õige ford! Jah — hm — muidugi, kui sa just arwad, et sa saad minuta läbi . . .“

„Jah, wanapoijs, jaan küll. Seekord ajan seda asja oma käe peal.“

Auto peatus jaama ees. Wellington wiipas Barney'le jumalagajätuks käega ja järgis oma jahisaagile ning selle hoidjale jaamahoonesse.

Neid ootasid seal kaks neiu ja üks noorem mees. Kõik wiis ruttasid nüüd piletid käes jaamaesisele. Wellingtonil ei olnud küll piletit, kuid ta rühkis kontrollist sellise näoga läbi — nagu oleks jaam tema omandus

— ja ametnik ei julgenudki teda takistada. Kõngis kuulis ta konduktorilt, et noored olid üliõpilased ja õppisid Grandisoni riigiülikoolis.

Ta lunastas endale pileti ja kuulis, et sõit Grandisoni kestab 6 tundi. Sooritanud need formaalsused, läks Wellington suitsetamismagunisse, mis oli päris tühi. Natukesel aja pärast tuli sinna 4—5 üliõpilast ning istus Wellingtoni lähedale. Teeseldes ajalehe lugemist, kuulas ta hoolega noorte juttu.

Kui väga ta tahtis olla nende asemel! Kõik, mis ta omas, oleks ta annud selle eest, ja seda polnud just mitte vähe. Wellington omas termelt weerand miljoni dollari eest kindlaid väärtpabereid, mis olid ühe New-Yorgi panga teraskapis hoiul.

Carl Wellington oli lahkunud koolist 13-aastasena ja murdis sellest peale omal jõul elust läbi. New-Yorgis, Londonis, Melbournis ja Berliinis oli ta endale teinud nime. Oma wanaduse kohta teenis ta palju raha, kuid oma noorpõlwe unistust, kord saada gentlemaniks, ei suutnud ta teostada.

Ta oli küllalt naiiv lootma, et gentlemaniks saab ainult ülikooli kaudu. Ta nüüd siin magunis, kus üliõpilased rääkisid ülikoolist kui endastmõistetavast asjast, tundis ta valuliselt, kui kaugel oli tema nendest inimestest, kui vilets oli tema võrreldes nende noormeestega, kes võisid istuda tüdrukuga, keda ta jälgis, sest nad olid temaga üheväärsed. Neil olid ühesugused kombes ja keel, nad kuulusid ühte-samasse seltskonna kihki. Tema, Carl Wellington, hingas sisse hoopis teist — farmi õhku.

New-Yorgi üürifarmud, kus oli tulnud ümale Wellington, kõmasid ööd-päevad läbi mafinarataste kolinast. Tema mänguseltfilisteks olid teiste vaeste sadamatööliste lapsed. Nende poiste unistuseks oli kord saada tänavakelmide eestvedajateks. Carli ema suri, kui poiss oli alles 10-aastane. Vähe aega hiljem sai

ija wabritus õnnetut surma. Kartes riiklikku hooletanet, tegi põngerjas julge otsuse ja põgenes ühe rändhirkujega.

Selline oli ta noorpõlv. Ta kui ta nüüd enam vähem korralikult ostas kahwli ja noaga ümber käia, siis polnud ta seda näinud lapsepõlmes, waid õppinud raamatutest.

Minult üksainus kord oma lapsepõlwe kestel oli tal wõimalus heita pilku sõbralikku maailma. See oli ühel ilusal suwel, kui selle üürikasarmu wastas, kus elas Wellington, kisti maha üks wana maja ning selle asemele ehitati uus ja ilus elamu. Uude elamusse kolis keegi perekond, kellel oli sama wana poeg kui Wellingtoni. Poisi nimi oli Allan Brooke. Carl ja Allan said headeks sõpradeks. Kord kutsus Allan Carli oma juure külla. See oli Allani sünnipäewal. Carl tänas wiisakalt, kuid ei lausunud sellest kutsest kodus sõnakestki. Carl kartis Allani sõpradega ja wanematega kokku puutuda; sest need käisid kõik erakoolis. Wiimaks saatis proua Brooke kirjaliku kutse Wellingtoni koju. Nüüd pidi Carl ikkagi minema sõbra sünnipäewale, sest Carli ema tahtis, et ta poeg läheb.

Nii see siis juhtuski, et Carl sattus peenesse seltskonda ja ilusasse kodusse. Palju uut ja ilusat nägi seal wäike Wellington, kuid sügawaima mulje jätsid tema Allani ema peened ilusad käed, milledele olid nii poleeritud küüned. Allani ema tundus nii noorena — päris tüdrukuna. Ta oma ema oli küll waewalt wanem, kuid tal olid krobelised käed ja murdunud küüned. Kindlasti on rikkad inimesed kaua noored. Tema aga, waene poisike, ei sobi nende hulka.

Ta Wellington otsustas mitte kunagi enam minna Brooke'ide suwilasje. Kuid siis juhtus see lugu piimapudeliga.

Ühel talwe hommikul sammus Carl parajasti mööda 9-dat awenüüd koju poole. Carl oli väga ettevaatlik ja piilus kartlikult enda ümber, sest ta oli

kuulnud, et üks jalffond tänawapoisje oli ümbruskonnas hullumas. Jõudnud 24-da tänawa nurgani jäi ta seisma. Ja tõesti — mõnikümmend meetrit enda ees nägi ta, kuidas 5—6 tänawapoisji peksid Allani, kes lamas tänawal. Carl tormas sõbrale appi. Ühelt kōja trepilt haaras ta pihku piimapudeli ja oli mõne hetke pärast lahingplatsil. Allan lamas pikali maas ja tänawapoisjid peksid teda jalgadega. Djawa lõõgiga wirutas Carl oma piima täis olewa pudeli poistesalga ninamehele pähe. See kuffus pikali ning teised poisid nähes oma juhi kuffumist piisid tulise kiirusega plehku.

Sett hiljem peatus sündmuskohal auto, millest väljus Allani isa. Ta tassis meelemärkujeta tänawapoiši oma juwila eeskotta, kus ta warsti ärkas. Selle peas oli sügaw haaw. Sõrra Brooke'i nägu tõsines. Ta laskis endale kakelust ükshiljaliselt jutustada. Siis kutsus ta Carli ja Allani oma kabinetti.

„Noormees,“ ütles ta. „Piimapudelitega ei wõidelda. Seda wõib minupärast kas wõi rusikatega, kuid ei mingil tingimusel klaas-esemetega. Tõesti mitte!“

„Aga isa!“ segas end nüüd wahela Allan. „5—6 ühe wastu! Ja nad kõik olid Carlist tublisti juuremad.“

Carl Wellington aga ei lausunud midagi. Mida teadis too sihwas kas hästiriidetatud ja sigarit suitsetaw gentleman elust!

Allani isa aga kõneles edasi. Ja mida kauem ta kõneles, mida rohkem seletas oma aumõisteid, seda rohkem paelusid need Carli. Sõrra Brooke rääkis parajasti ausa wõitluse põhimõttest, kui jooksis sisse proua Brooke ja haaras kaenlasse oma poja päästja. Snnelik ema kostitas nüüd Carli koore, šokolaadi ja kookidega. Proua ladus talle neid ette terwed mäed.

Hiljem lahkus Brookide perekond sealt ning Carl polnud neist enam midagi kuulnud, kuni paar aastat tagasi juhuslikult kohtas Allani. See oli juba lõpeta-

nud ülikooli ja tegeles ühes pangas. Mõlemad nooredmehed olid uuendanud oma noorpõlme sõpruse. Allan Brooke ja ta advokaat Mullin olid ainukesed ülikooli haridusega mehed, keda ta tundis.

Wagunis istuwate üliõpilaste jutt oli Wellingtonile suuremalt osalt arusaamata. Minult mõnd ükshikut lauset mõistis ta. Ta juutis endale kujutleda, mis tähendas „tuupima“, oli kuulnud warem sõnu nagu „Gamma-Delta“ „Psi-Chi“ ja „Alfa-Rappe“ ning teadis, et need olid üliõpilaste ühingute nimed. Veel teadis ta seda, et ülikooli lõpetajad korraldasid suuri pidustusi. Muud midagi ei mõistnud ta lõbusate üliõpilaste jutust. Kuid talle jäi mulje, et ülikooli elu pidi olema kaunis lõbus. Wellington kadestas „tudengeid“. Neil oli nii palju õnne ja rõõmu ning — sõpra. Temal, Wellingtonil, polnud ühtki omawanust sõpra ning polnud ka häid tuttawaid, kellega ta oleks wõinud juttu ajada. Alles nüüd, kuuldes nende noorte üliõpilaste hooletut jutlemist, tundis ta, kuiwõrd tühine ja fisutu oli tema elu.

Ta ärkas mõttest, kui tuli wagunisse noore neiu saatja. Teised nimetasid teda Tommyks ja tahtsid talle enda kõrwal teha ruumi. „Ei“, ütles see, mõttes wastu pakutud sigareti. „Mul pole aega siia jäämiseks. Pean minema tagasi Susie Corbini juure.“

„Nii! Neiu nimi oli siis Susie Corbin,“ mõtles Wellington ja arwas, et pole just ilus, et Susanna on lühendatud Susie'ks. Üliõpilane, kes oli tulnud Susie juurest, wiskas oma sigareti ära, tõusis järsku püsti — nagu oleks ta järsku midagi kindlat otsustanud.

„Mina tulen kah sinuga ühes,“ ütles üks teine üliõpilane ja sammus ukse poole.

„Mina kah!“ hüüdsid ka teised noormehed ja lahkusid suitsetamiskagunist.

Wellington jäi wagunisse ükski oma mõtetega. Terwe tunni istus ta seal ning waatas aknast wälja

lumega kaetud möödalendamale maastikule. Seni polnud tal mingit võimalust neiuga tutvumiseks. Ta ei saanud neiuale kuidagi läheneda ja kui olekski tulnud soodus juhus, ta poleks teadnud, mida neiuale öelda. Ta ei teadnud, millest kõnelda ühe noore tüdrukuga. Siis tuli sisse restoraniwaguni kelner ja küsis, kas Wellington ei tahaks õhtust jüüa.

Jah, muidugi tahtis ta seda. Wellington oli weel nii noor, et kurb tund ei rikkunud tema jõogiisu.

Peale selle ei tohtinud ta kunagi jüüa niipalju kui tahtis. Wellington oli alati nälgjane ja ikka meelitasid teda keelatud toidud. Ta pidi sööma lahjaid toite, kuid tema organism kandes tugevate söökide järele. Kuid ta pidi end taltsutama, et säästa oma figuuri, mis oli vajalik ta elukutseks. Wellington pidi oma kaalu filmas pidama sama hoolikalt kui mõni filmidiiwa.

Wellingtoni filmad jooksid üle toitumise nimestiku, kelner aga kummardus tema kõrva juure ning ütles: „Meil on täna toredad lambakotletid värskete spinatiga.“

„Ei,“ tõrjus Wellington. „Ei!“

„Aga kuidas oleks lood kanaga?“ küsis kelner edasi.

„Koh olgu! Andke mulle siis see.“

„Sa kas ka praetud kartuleid?“ uuris kiusaja edasi. „Suured ilusad praetud kartulid, värskete mõiga.“

„Jah,“ nõustus krahw. „Andke ka praetud kartuleid.“

„Peale selle on meil weel haruldaselt hea maasikafort,“ usaldas talle kelner saladuslike näoilmega.

Wellington kahtles wiivu. Ta oli seni nii mõnigi kord endale lubanud seda, mis keelatud, kuid ta polnud kunagi läinud äärmuseni. Nüüd aga oli Jake Devy palju kilomeetreid temast eemal. Ega ta saa seda kunagi teada.

„Kena! Ma wõtan siis ka maasfikatordi.“

Ja siis astus Wellington söögivagunisse. Ta käed olid just praegu pestud, juuksed korda kammitud ning kaelafide seotud parimasse seisju. Waguni ühes nurgas istus üliõpilaste seltskond ja sõi—nähtavasti suure isuga. Wellington wõttis nende lähedusse platsi. Ta sõi oma toitu pikkamööda ja naudinguga. Ei saa salata, Wellington oli tublisti kohmetu, sest ta oli ju ainuke mitteüliõpilane.

Pärast sööki süütas ta sigareti. Siis wõttis Tommyks nimetatud noormees kätte mandoliini ja laulis selle saatel mõned laulud.

Need olid sellised laulud, nagu neid kindlasti mitte ei laulnud nende emad. Laulud olid kaunis „wabad ja lubavad“. Ometi ei pahandunud Wellington, sest noormees laulis nii hästi. Ta oli kufagilt lugenud, et kõrgema seltskonna noored on ikka wähe fergemeelsed. Kui tuli refrään, siis laulis kaasa kogu seltskond. Wellingtoni oleks meeleldi laulnud kaasa. Kuid samal hetkel tuli fiske konduktor ja hüüdis „Grandison“. Kohe tundis Wellington jällegi, et elu oli tühi ja kurb.

Kui Susanna Corbin lahkus wagunist ja istus autosse, kuulis ta, kuidas ta autojuhile andis aadressina „Gamme-Delta“ hoone. Ta pidi nägema veel seda, kuidas, hoolimata autojuhi protestist, istus autosse peale neiu veel 7—8 üliõpilast.

Kaua seisis Wellington paigal ja waatas pimedusse, kuhu kadus eelmaldum auto noortega. Siis pöördus ta ümber ja läks tagasi jaamaesisele.

Jaanuarikuu öö oli kaunis külm ja selge. Tähed fädelesid ja Wellington mõtles, et küllap need tähed on ikka miljoneid kilomeetreid kaugel.

6 wiimase tunni festel polnud ta neiuile saanud sammugi lähemale. Ja ometi oli ta just selle fihiga Chikagoft lahkunud.

Kurvalt läks Wellington jaamahoonesse, kus kuulis, et järgmine rong läheb Chifagosse alles pärast keskööd.

Kuna rong oli juba jaama ees valmis, ostis Wellington endale pileti magamismagunisse, otsis üles oma koha ja heitis pikali. Kuna aega oli ta äärmel ja mõtles tüdrukute peale, kellel oli nii kummaline hääl ja kelle pärast tema — Wellington oli lahunud Chifagost.

2.

Kohe, kui Wellington järgmisel hommikul jõudis Chifagosse, kõlistas ta Barneyle.

„Sumal tänatud!“ hüüdis see. „Kus sa oled. Tulen sulle kohe järele. Toon ainult auto garaažist välja.“

„Seda pole vaja, Barney. Ma võin ka jalgsi tulla hotelli.“

„Ei, seda ei või teha!“ protesteeris Barney. „Tulen sulle autoga järele ja viin su koju, enne kui ärkab Jake. Nimene, kas sa's ei mõista. Jake oli vihast meeletu. Kui ta näeb, et toon su autoga koju, siis ehk kirub tipake vähem.“

„Tubli, tubli, Barney,“ nõustus Wellington. „Dotan sind einelaua-ruumis.“

Wellington läks nüüd kohe einelaua-ruumi, kus tellis endale sidrunimahla, musta kohvi ja vähe kuuva toitu. Süües mõtles ta, mis pärast tundsid Barney ja Jake tema pärast nii suurt hirmu. Muidugi oli selles süüdi Jake'i suur järjekindlus. See mees ostas alles oma sihti saavutada. Jake võitles oma eesmärkide pärast mehe mõistuse ja naise kavalusega.

Wellington istus oma laua ääres, õige puhveti lähedal ja sõi pikkamööda oma einet. Bahetewahel jõi ta lonksu musta kohvi. Tal ei olnud midagi kohvi vastu, kuid juua seda mustalt ja suhkruta — ei teinud talle mingit lõbu.

Wellington pidi kuskagilt saama julgust, et minna Jake'i pale ette. Samal hetkel tuli Barney.

„Poiss, poiss!“ hüüdis ta juba eemalt. „Sul pole wist aimugi, mis ma tein läbi.“

Wellington maffis naerdes oma arwe. „Sellest on kahju,“ arwas ta. „Kuid see pole midagi wõrreldes sellega, mis meie warsti kuuleme-näeme, wana-poiss.“

Barney wiskas Wellingtonile mureliku pilgu ja ei lausunud midagi. Nii sõnalausumata sõitsid nad hotelli. Siin katkestas Barney waikuse ja ütles: „Kuule, poiss! Jake aimab kindlasti, et siin on mängus feelid. Teda meie juba petta ei saa.“

„Noh, olgu peale! Tal on ka õigus.“

„Tja. Aga mida meie nüüd teeme?“

„Kõige meelsamini ütlesin ma Jake'ile, et sõitku — kus kurat!“ pahandas Wellington.

„Pea, pea!“ rahustas Barney. „See ei ole sul sugugi nii kerge. Sa ei pääse enam kuidagi lepingust wälja. Jake on selle teinud nii osawasti. Selles ole kindel. Parem söö oma supp rahulikult ja las' ta sõimab.“

Wellington raputas aga eitawalt pead. „Pea wist küll Jake'ile mõned krõbedad sõnad ütleva. Mulle ei meeldi enam see alatine eestkostmine.“

„Poiss, poiss! Mis nad sinuga küll on teinud?“ kahjatses Barney.

„Sah, paljugi on muutunud.“

Barney pani oma käe usaldawalt Wellingtoni õlale ja sõnas:

„Tead mis, kord lugesid sa mulle ühest raamatust, et kui ollakse armunud, siis näha'kse ühe naise erinewust teisest koledesti suurendatult.“

„Armuda tähendab,“ tsiteeris Wellington, „wõtta ühe naise erinewust teisest läbi suurendusklaasi.“

„Sah,“ oli Barney nõus. „Täpselt nii oli see.“

Wellington ronis nüüd autoost välja ja läks Levy elutuppa. Kui Levy teda nägi, lendas ta näost üle rõõmuhelk.

„Bois!“ hüüdis ta. „Bois, ja tegid mulle hirmsat muret. Terwe öö läbi ei saanud ma filma kinni — mitte hetkekski.“

„Sellest on mul kahju, sellest on mul tõsiselt kahju,“ ütles Wellington.

Zake waatas Wellingtonile terawalt otja.

„Sa näid kaunis värskena,“ arwas ta natukesel aja pärast.

„Jah, mul läheb päris kenasti,“ wastas Wellington kuiwalt. „Magasin suurepäraselt.“

Zake'i toon muutus nüüd järsku. Seni oli ta mänginud õrna isa, kellele antud tagasi tema armsaim poeg. Nüüd aga muutus ta metsikuks türanniks.

„Kus sa olid?“ mõirgas ta. „Kus sa eilsest saadid ringi ajasid?“

Sõnad tulid Zake juust nii ruttu välja, et neist läksid pooled kaduma. Ta sõimas, mõirgas, pekis rufi-katega vastu lauda ja ringutas käsi.

Wellington arvestas, et tal tuleb warsti õhust puudus. Kuid ta effis. Zake märatfes terwelt kümme minutit, enne kui wähe oma kõnewoolu pidurdas, et tõmmata hinge.

„Ole nüüd ometi mõistlik,“ kasutas Wellington seda pausi. „Ma ei teinud ju midagi halba...“

Kuid Zake oli juba jõudnud oma kopsud uuesti õhku täis tõmmata ja rääkis nüüd wiis minutit nii kiiresti, et Wellington ei saanud sinna sõnakestki wahalet pista. Sellepärast istus ta klubitooli, sirutas jalad mugawalt välja, tegi ette hooletu näo ja süütas sigareti. Mullin ilmus pyjamas oma toa uksele ja waatas inimestusest keeletuna mässawa Zake'i otja.

„Kurad ja põrgu!“ ütles ta lõpuks ja tõmbas peoga üle oma palja pealae. „Kas sa just pidid mu une rikkuma?“

„Maga!“ kriiskas Jake. „Sina võid veel rääkida magamisest. Maga sina! Mina ei saa magada! Terve öö olin üleval ja tundsin suurt hirmu selle kelmi pärast. Terve öö olin üleval ja ootasin, et see ümberjooksik tuleb ometi kord koju, või vähemalt kõlistab mulle ehk saadab Barneygi. Aga ei! Midagi ei kuulnud ma temast. Saatsin Barney välja teda otsima. See läks ja jäi. Ja nüüd tuleb saks ise koju ja ütleb . . .“ Jake ahwis Wellingtoni ütelist järele: „Sellest on mul kahju, tõsiselt kahju.“ Aga et ta sulle räägiks, kus ta oli kogu öö ja mida tegi. Ei! Ta ei mõtlegi seda teha.“

„Ma jutustan sulle, kui annad mulle selleks aega,“ viskas nüüd Wellington wähele.

„Mega,“ röökis nüüd Jake. „Ma annan sulle nii palju aega, kui ise tahad. Räägi siis, huvitaw, kuidas ja ennast kaitsesid!“

Wellington kirjistas tahtmata hambaid. Tuba tahtis ta Jake'ile wihaselt wastata. Misfuguse õigusega kohtles see mees teda nagu last?

Samal ajal awas Jake oma suu uueks kõnewalinguks, kuid Mullin pani oma käe tema õlale.

„Ole nüüd üks sekundki wait, Jake.“

Siis pöördus ta Wellingtoni poole ja küsis:

„Kus teie siis olite?“

Wellington tõmbas siis sügawasti hinge.

„Tegin wäikese wäljasõidu. Käisin nimelt Grandisoni ülikoolis.“

Selle seletuse mõju Jake'i peale oli otse kohutaw. Näis, nagu oleks teda äkki tabanud löök. Ta suu awanes, ning nägu tõmbles. Ometi ei saanud ta suust wälja ainukestki sõna. Alles tüüki aja pärast sai ta oma kõnewõime tagasi.

„Sina tegid pisikese wäljasõidu,“ ütles ta ja ahwis jällegi Wellingtoni kõnet järele. „Wõi nii, sina siis tegid wäikese wäljasõidu, jah! Ja isegi Grandisoni ülikooli. Jah? Ja leidsid selleks just nüüd sobiwama aja, nüüd mil seisad suurima wõistluse eel.“

Wõib olla toob see mõistlus sulle fisje 300 tuhat, wõib olla isegi 500 tuhat dollarit. Mina olen jõudnud oma wastaseid juba peaaegu lüüa. Meie saame 47½ protsenti. Veel wähe kauplemist ja see asi on kindel. Slegi juure wõin ma veel saada. Sina aga teed samal ajal oma wäikesi wäljasõite."

Zake tormas Wellingtoni juure ja pistis temale oma raswase rusika nina alla. „Sina arwad, et mina, Zake Levy, usun seda? Ei, mu armas pois. Ei, siin pead sa küll midagi muud wälja mõtlema, ega ma nii loll pole kui sina arwad."

Siin on mängus üks naine. Tunnen teid poisje nagu oma wiit sõrme. Teie ei tee kunagi wäljasõite, kas lähete jooma wõi jooksete feelikute järele. Zoomas ja ei käinud. Tean — ja ei joo. Zärjelikult jooksid ühe tüdrukuga pärast Grandisoni."

„Ütle sinulle juba kord, Zake, et ma tegin wäikesi wäljasõidu Grandisoni," wastas Wellington jäiselt. „Peale selle..."

„Noh, palun!" hüüdis Zake. „Seda tahaksin ma nüüd meeleldi teada, mis tuleb peale selle..."

„Peale selle tahtsin ma weel öelda," jatkas Wellington külmal. „Et ma sõidan sinna tagasi."

„Sa sõidad sinna tagasi!" karjus Zake.

„Jah," wastas Wellington. „Kui see asi lasub ennast seada, siis lähen sinna ülikooli."

Zake'i ülespunsunud keha näis tahtwat lõhkeda. Ta ümarik nägu kahwatas walgeks.

„Sina tahad astuda ülikooli?" kogeles ta.

„Jah," oli Wellingtoni lihtne wastus.

Zake pöördus nüüd Mullini poole. „Tema tahab minna ülikooli. Kas sa kuulsid seda?" Siis tuli jälle wihahoog.

„Ja mina? Mis saab minust? Mina korraldan sulle mõistluse, mina panen wälja garantiisumma 100.000 dollarit. Ladusin 100.000 dollarit lauale, mu

härri. See pole nali. Ja sina — tahad minna üli-
kooli. . .” Wiimaste sõnade juures kattis ta hääl ja
mees wehtis kättega nagu tumm.

„Kergekaalu poffimaailmameister tahab minna üli-
kooli. Kummaline?”

Nüüd tõusis Wellington üles ja astus Jake'i juure.
Rahulikult ja külmalts hakkas ta rääkima.

„Mina ei kavatse sellest mõistlusest kõrwale hoida.
Ja mitte ainult seda, vaid ma mõidan ka oma wastase.
Peale selle pole mulle aga midagi enam öelda.
Tänaseft peale teen ma, mis ise tahan, elan seal kus
see mulle meeldib ning teen oma ajaga seda, mis tahan.
Täidan oma kohuseid sinu ning publiku wastu. Kuid
sinu hooldamise all ei taha ma nüüd enam olla.”

„Poiss,” ütles Jake, ja pisarad wajusid taile
filmi. „Sa ei tea, mis räägid, ja sa ei mõtle, sest oled
praegu liig ärritatud. Kui sa jälle tuleid mõistusele,
siis taipad isegi, et ma räägin tõtt. Sellest hetkest
peale, kui on teada, et lähed ülikooli, ei tule mõistluseft
enam midagi wälja. Ettewõtjad ju loobuwad. Ja
neil on ka õigus. Publik arwab, et sa oled läinud
hulluks. Publik tahab näha poffijat, kes on ka tõeline
poffija.”

Mulling'ki oli nõus Jake'iga.

„See on tõsi, Wellington. Selliselt nurjub mõist-
lus kindlasti. Sellisena, nagu teie olete tänapäewal,
tõmbate teie rahwast kõige rohkem ligi. Teie olete ju
maailma kuulsaim kergekaal. Sitte poiss on ka teie
wastane. Paljud on isegi arwamisel, et ta teid mõi-
dab. Mõistlus kujuneb suureks sensatsiooniks. Kui
teie lähete ülikooli, siis ei tule selleft aga enam midagi
wälja.”

„Kes siis seda teab, et ma lähen ülikooli?” küsis
Wellington.

„Kes teab?” kirjus Jake wahela. „Ajalehed paju-
dawad seda kõigile. Nende eest ei saa ju midagi war-
jata.”

„Aga Zafe,“ jattas Wellington rahulikult. „Ma ei lähe ju ülifooli oma nime all. Jään seal täiesti tundmatuks. Keegi ei tea, kes ma olen. New-Yorgis seda muidugi ei saaks. Kuid prowintsi linnakeses ei tunne mind ju keegi. Kas mul on siis nii väga possija võimalus? Wõi on mulle näole kirjutatud, et possin? Ei ole mul ju ka fışfelöödud nina ega muhtu otsmitul. Keegi ei tunne mind.“

„Mina tunnen sind!“ hüüdis Zafe jälle wahela. „Mina tunnen sind 100 tuhande hulgast, ka siis, kui ma sind warem kunagi poleks näinud.“

Wellington pöördus nüüd Mullini poole. „Ja teie, kas teie tunneksite minus ära possija, kui näeksite mind esmakordselt?“

„Ei, wististe mitte,“ wastas see otsekoheselt.

„Näed nüüd, Zafe,“ ütles Wellington ja hakkas toas edasi-tagasi käima.

„Waata ainult kuidas ta käib!“ wõiduröömustas Zafe. „Waata ainult kuidas ta kiigub ja siis ütle mulle weel kord, et ta pole possija. Tema liigutused annawad ta ära.“

Wellington jäi seisma. „Sina tunned minus küll possija, kuid mitte inimesed, kes kunagi warem pole possijaid näinud. Kuid, olgu kuidas on. Minu otsus on kindel. Kui mul õnnestub, siis astun Grandisoni ülifooli ja kui mul see nurjub, siis lähen vähemalt sinna linna elama.“

„Ja kuidas saad ja treneerida!“ küsis Zafe.

„Üürin linna serwale ühe maja,“ seletas nüüd Wellington. „Ja sina wõid mulle linna lähedale maale seada fışse treeningulaagri. See wõiks olla nii 40—50 kilomeetrit linnast eemal. Iga päraslõunat wiib mind siis Barney autoga sinna ning ma treneerin paar tunnikest. Siis sõidan jälle linna tagasi. See on ju nii lihtne.“

„See on lollus,“ ütles Zafe.

Kuid Wellington teadis, et Zafe oli juba löödud.

Seatujulijelt pöördus ta Mullini poole. „Ma arwan päris kindlasti, et teie leiате kahtlemata võimalusi minu ülikooli astumiseks. Kuidagi ikka saab seda teha, kui see ka paar tuhandelist peaks maksma.“

Mullin tõmbas otsmiku kortsu ja silitas peoga üle oma palja pealae. „Pean seda asja kaaluma,“ vastas ta siis. „New-Yorgis saab selles suhtes ehk midagi teha.“

„Siis sõidame nii ruttu kui aga saame New-Yorki tagasi. Sa sina Jake?“

„Minu esitan ettevõtjatele ultimaatumi — kas 50% — või võislus jääb ära kui nad sellega pole nõus, siis sõidan lähema rongiga New-Yorki ja ootan kunas nad mind tagasi kutsuvad. Neid peab lassima paar nädalat oma rasvas küpseda.“

Ta ohkas siis jügamasti ja raputas oma suurt pead. „See tuleb sellest, et sind lastakse alati raamatuid lugeda. Ülikool! Maailma parim kergekaal häwineb, häwineb raamatute pärast! Kunagi enam ei võta ma oma kätte poksiijat, kes oskab lugeda ja kirjutada. Ei kunagi enam!“

3.

Umbes kolm nädalat hiljem peatus Wellingtoni auto Grandisonis Rohelisel tänaval ühe väikese suvila ees. „Seesama peab olema otsitav maja,“ ütles Barney. „See on ainuke valge maja kogu tänaval.“

Wellington hüppas autoft, käskis Barneyd oodata ja sammus maja ukse poole. Tõmmanud kella mõtles ta veel ford järele selle oja üle, mille tahtis nüüd võtta enda kanda.

Mullin oli teamale ühe New-Yorgi üliõpilase käest ostanud ülikooli sisseastumiseks vajalised dokumendid ja ka tema nime. Noormehe nimi oli James van Blarcom. Ta kohustus minema pikemale Euroopa-reisile, milleks vajaliku raha jai Mullinilt.

Pärast selle asja fordaseadmist otjis Wellington üles oma sõbra Allan Brooke'i, kelle pühendas oma jaladusse. Allanile tuli meele, et oma üliõpilasepõlves oli olnud armunud ühesse tüdrukusse, kes hiljem oli abiellunud ühe Grandisoni professoriga. Selle daami nimi oli Pauline Gardiner. Allan andis Wellingtonile selle daami jaoks soovituse kaasa. See oli umbes kolmekümneaastane jale ja ilus naine, kes Wellingtonile awas ukse.

„Ma — ma — —“ kogeles Wellington. Kindlasti oli see Pauline Gardiner ise ja Wellington ei teadnud äkki, mis ta peab ütleva.

„Teie olete vist härra van Blarcom,“ ütles ta sõbralikult ning sirutas temale vastu käe. „Tere tulemast! Dotasin teid juba mitu päeva. Astuge sisse ja jooge minuga koos tšaj teed. Teie peate mulle palju jutustama!“

Wellington järgnes temale mugavasse tuppa. Mõni minut hiljem istus Wellington kamina ees ja tundis, et teda koheldi nagu maailma kõige huvitavamad meest.

Tahtmata pidi Wellington mõtlema tagasi jellele ainufesele helgele päevale, mil ta 14 aasta eest esmakordselt oli astunud jama mugavasse tuppa. Sette tundis ta end veel kord tänapoisiina. Tal hakkas hirm. Võib olla polnud ta juufsed küllalt filedaks kammitud ja frae puhas!

Alles siis, kui ta oma pilgu heitis laitmatult presfitud pükstele, rahunes ta jälle. Ta riietus oli kõigiti forras.

„Jutustage mulle ometi midagi enesejt,“ nõudis Pauline Gardiner. „Ma olen ju nii uudishimuline!“ Ta ulatas Wellingtonile tšaj teed ja palus teda võtta küpsist. Kui ta kuulis, et Wellington ei tohtinud süüa küpsist, kahjatas ta seda. Ka Wellingtonil eneselt oli sellest kahju, sest koogid olid nii meelitavad.

„Nii siis,“ ütles Wellington ning tasakaalustas ošavasti oma teetasfi põlwele, „ma üürisin linnasferwale ühe maja ja . . .“

„Mu jumal“ naeris Pauline Gardiner. „Seda ma tean juba. Terwe linn teab seda, et teie üürisite professor Kingsbury maja.“

„Ma ei mõista teid hästi,“ imestas Wellington.

Pauline Gardiner naeris. „Kas teie siis tõesti arwate, et kui tulite suure auto, selle juhi ja kahe hiina teenriga meie linna, üürisite kõige ilusama maja ning kannate elegantsemaid ülikondi, mis suguseid siin kunagi nähtud, et teist siin nüüd ei räägita ja teie vastu huwi ei tunta! Kui teie ainult teaks, kui palju inimesi mulle juba on jutustanud, mitu kaelasidet teil on, et teie olete inglise kuningakoja liige, ja et wiibite siin infognito.“

„Suur jumal!“ hüüdis nüüd Wellington. „Seda poleks ma küll uskunud.“

„Käägita ke weel, et teie pole kunagi warem elanud wäifelinnas?“

„Olen elanud waid New-Yorgis,“ wastas Wellington ja mõtles hirmuga, et kas wiimaks mõni piisasti on ta reetnud? Pr. Pauline Gardineri küsimus tundus temale nii imelikuna ja uurimana.

„Jah, waadake,“ jätkas nüüd Pauline Gardiner, „siin tunnawad kõik teie vastu suurt huwi. Wiimase 48 tunni kestel olen ma wähemalt 10 korda kuulnud, et teie auto maksab rohkem kui ükski teine Ameerikas. Kas on see tõsi?“

„Nii palju kui mina tean, maksab ta palju wähem kui Ameerika kallimad sõidukid“, wastas Wellington. „Ma taipan nüüd, et tein rumala wea,“ jätkas ta.

„Aga ei, sugugi mitte!“ lohutas teda Pauline Gardiner. „Meie kõik oleme teile wäga tänulikud, et andsite meile kõneainet. Ülikoolilinn pole ju mõni jensatšiooni sünnikoht.“

Suwi teie wastu on fiin suur. Wähemalt 20-le naisele olen ma annud sõna, et neid tutwustan teile esimesel wõimalusel. Kui teie siit nüüd lahkute, siis hakkab mu telefon maruliselt helisema. Terwe linn kõlistab mulle, et kuulda teist uudiseid. Wõtsin kõige kääst sõna, et nad mind ei tülitaks teie esimese külas-kaigu ajal. Kuid hiljem ei saa ma enam midagi parata. Ma ütlen neile kõigile, et teie olete waimustaw inimene." Pauline Gardineri filmad naersid, kui ta seda ütles.

Wellington asetab oma teetassi ettewaatlikult madalale lauale. Ta tundis tarwidust püsti tõusmiseks ja edasi-tagasi käimiseks. Kuid jamal ajal meelestus temale, et ta käib wõib teda kui possijat reeta. See naine fiin polnud sugugi rumal. Wõimalik, et ta kohe märkab, sellepärast jäi ta istuma.

„Waadake, ma tulin siia linna selleks, et ülikoolis õppida,“ seletas ta prouale. „Ma ei tahtnud sugugi äratada niijuurt tähelepanu, waid lootsin elada waikselt ja tagasihoidlikult.“

„Urge siis kohe niiwäga ehmuge,“ rahustas Wellingtoni pr. Gardiner. „Teie äratate ju ainult head ja meeldiwat huwi. Ma loodan, et teil pole ometi midagi selle wastu, kui meeldite teistele inimestele?“

„Ma ei tea tõesti mitte, mispärast tunnewad nad minu wastu uudishimu.“

„Ujun, et selles olete ka ise osalt jüüdi. Kümme-kõnd päewa tagasi sain ma Allan Brooke'ilt kirja, milles kirjeldas teid ja teie elu. Muidugi pole ma neid teateid hoidnud ainult enesele.“

Kui teie siis ilmusite meie linna ning päew läks päewa järele, ilma, et teie mind oleks külastanud, siis hakkasin tundma hirmu, et teie üldse ei tulegi. Mind tülitati igapäew küsimustega teie kohta. Mul polnud aga neile midagi wastata. Täna pidin juba teile kirjutama ja teid paluma enda juure kulla.“

„Mida küll mõis Allan Brooke minuist teile kirjutada?“

Pauline Gardiner tõusis üles, läks oma kirjutuslaua juure, kust võttis ühe kirja.

„Siin on ta kiri,“ ütles ta. „Ma loen sellest osa teile ette.“

Pauline Gardiner algas lugemist.

„Armas Pauline! Mul on midagi sinu jaoks. Ta on väga noor, väga tagasihoidlik ja korralik kuid ka tugew isik. Ära aga ainult arva, et ta on tüdinenud kõigest, kui näed, et hoidub tagasi. Põhjjustel, milliseid tean osaliselt, asub ta mõneks ajaks elama läände. Paari päeva pärast lahkeb ta New-Yorgist, et kuulata mõni aeg teie ülikoolis loenguid. Andsin temale sinu jaoks oma kaardi kaasa ning võtsin temalt sõna, et otsib ju üles. Palun find, võta ta kohe oma tiiva alla. Küll ta sulle juba ise jutustab oma elulugu.“

Proua Pauline Gardiner waatas nüüd sõbraliku naeratlusega kirjalt üles.

„Mis nüüd tuleb — see on selge loolus. Teate, ford pidin peaaegu Allaniga abielluma. Siis aga tuli mulle mõistus pähe ja ma jätsin selle tegemata, sest olen ju temast 6 aastat wanem.“

Proua Pauline pani kirja tagasi lauale ja istus uuesti tugitooli. Samal ajal püüdis Wellington ennustada, millised tulemused küll mõisid olla Allan Brooke'i kiitwatel sõnadel tema kohta.

„Doomulikult teen ma kõik, et Allan Brooke'i nõua-
annet täita,“ jatkas ta juttu Pauline Gardiner. „Kõige enne kutsun ma enda juure wäikese õhtuseltskonna ja teen seda juba samal nädalal. Kas olete juba end kutsugile lubanud?“

„Ei, weel mitte.“

„Mii siis — reede õhtul kell 8. Pühapäewa õhtul wiin ma teid Wilsonite juure. Sgaüks läheb pühapäewa õhtul nende poole?“

„Ja kes on need kõi!“

Pauline Gardiner naeris. „Magu ma näen, pean teile wist seletama meie linna seltskonnaelu. Meie linn on küll wäike, kuid ometi on ka siin oma seltskonnaelu. Kuid ma ütlesin, et „igakuks“, siis mõtlesin ma selle all meie ringi, millisesse kuulumad Wilson ja weel mõned perekonnad, kes mitte otsekohe pole seoses üli-kooliga. Peale nende weel tosin noori profesforeid oma naisstega ja mõned üliõpilased, kes on küllalt targad seltsima wanema noorusega.“

„Ah nii!“ ütles Wellington. Ta tahtis midagi küsida, kuid ei julgenud seda. Ta tahtis nimelt küsida, kas see, kes teda ainuüksi huwitas, kuulus ka Pauline Gardineri seltskonda.

„Muidugi,“ jätkas Pauline Gardiner. „Teie wõite ju ka mõnda üliõpilasühingusse astuda. Kuid mina olen siiski weendunud, et meie juures tunnete ennast kõige paremini. Tootan teile, et wiin teid kokku just nende inimestega, keda teie soowite tundma õppida.“

Wellington nägi kohe läbi Pauline Gardineri ka-watsused, kuigi ta esmakordselt puutus kokku seltskondliku intriigiga. Nis Pauline Gardiner tahtis teda hoida ainult enda jaoks ja temaga teha endale refklaami. Ta oli algul wähe üllatunud.

Tahtmata wõrdles ta Pauline Gardineri plaane Jake Levy omadega. Need ei erinenud üksteisest just palju. Mõlemad tahtsid teda kasutada ära oma huwides. Ta kaalus mida nüüd teha. Sga sõna tuli õelda kahetordse ettewaatuslega, esiteks, et end mitte paljastada ja teiseks, et Pauline Gardiner mitte ei taipaks, mispärast ta siia linna tuli.

„Teie olete tõesti wäga lahke.“

„Mga ei! Ma olen waid wäga egoistlik. Professorei proua elu on ju igaw. Pean igapäew kohtuma ifka ihede-samadega inimestega. Teie olete uus inimene ja

ka huvitam. Kui mõin midagi teie heaks teha, siis teen seda meeleldi, kuid teie peate ütleva, mis see oleks."

"Tei olete väga lahke," kordas Wellington ja tõmbas sügavasti hinge. „Kas tunnete teie ehk juhuslikult kedagi neiut, nimega Susanna Corbin?"

"Kas ma teda tunnen!" hüüdis Pauline Gardiner. „Segi väga hästi tunnen ma teda!" Ta viskas Wellingtonile pilgu, mis näis ütlevat: „ah siis nii on lood."

Siis küsis ta: „Kas teie tunnete seda neiut?"

Wellington raputas eitavalt pead. „Ei, ma ei tunne teda. Olen temast ainult kuulnud."

„Oleks Susie teid tunnud, siis poleks ta sellest mulle kindlasti mitte vaikunud. Ka tema tuleb reedel minu juure külla, sest temagi kuulub seltskonda, mis koondunud Wilsonite ümber."

Nii. Tal oli õnne. Kõik läheb hästi. Täna oli teisipäev ja reedel tutvunes ta tüdrukuga. Veel kolm päeva! See õnnelik lõpp erutas teda niivõrd, et tundis tarvidust üksi olemiseks ja järelemõtlemiseks. Ta tahtis minna koju. Pauline Gardiner luges selle soovikohe tema filmist.

„Ei, teie ei tohi minna enne, kui Jack, minu mees on tulnud alla. Lahan teid temale tutvustada. Ma jooksen ta juure üles. Waene mees parandab praegu seminaariumitöid."

Professor Gardiner tuli kohe alla. See oli umbes 35-aastane mees, kuid näis palju vanemana. Ta juuksed oli juba üleni hallid. Professor Gardineri näol oli alati lahke naeratlus ning ta filmad olid huumoriküllased. Enne kui Wellington õieti taipas, mis õieti oli juhtunud, istus ta jälle uuesti ja kuulas professor Gardineri seletusi mitmesuguste loengute kohta.

Wellington küsis: „Kas ei ole teie loengute hulgas mõnda, mida võiksin kuulata ka mina?"

„Minu parimaks loenguks,“ seletas professor, „on üks kirjanduslike siuga loeng. Kui teie tahate sellest oja võtta, oleksin ma väga rõõmus.“

„Kindlasti teen ma seda,“ ütles Wellington soojalt.

Natuke aja pärast lahkus ta Gardinerite juurest teadmisega, et tal selles majas on sõbrad ja nimelt niisugused sõbrad, kes kuuluvad sellesse jeltskonda, kuhu ta alati oli igatsenud. Ja veel teadis ta seda, et ta kohtub kolme päeva pärast Susanna Corbiniga.

„Gopla!“ hüüdis Barney, kui ta mootorile teeras sisse teise käigu. „Meil oli vist edu. Nüüd kihutame edasi taganttuule ja täisauruga, mis?“

Wellington naeratas. „Sul on õigus, Barney. Meie hakkame juba saama pinda jalge alla.“

4.

Pärast pikemat nõutlemist iseendaga, otsustas Wellington riietuda smokingisse ning loobuda frakist. Küll tundus talle frakk sobivama riietusena, kuid ta tahtles, kas teised härrad ilmuvad frakkides. Tema, Wellington, tahtis aga olla just niisama nagu teised.

Sõites Pauline Gardineri maja poole kordas Wellington endale ikka ja jälle, et nüüd peab ta lõpulistult unustama, et ta on elukutseline pokkija. Pauline Gardineri ja tema külaliste filmis pidi ta jääma ainult Jimmy van Blarcom'iks.

Kui Wellingtoni tutvustati prl. Corbinile, siis ei olnud tema näost ega ka seisakust vähemasti märgata, et ta just selle neiu pärast oli tulnud Chikagoist Grandisoni. Ainult siis, kui Wellingtonile tutvustati kedagi Tommy Wells'i, ainult siis liikusid vähekeste Wellingtoni kulmud, sest ta tundis selles härras noormehe, kes oli Chikagos Corbini saatjaks. Millegipärast ei meeldinud Wellingtonile selle noormehe juuresolek.

Tähelepanelik Pauline Gardiner oli Wellingtoni koha laua ääres määranud Susanna Corbini kõrvalle. Preili ei tunnud Wellingtoni vastu aga vähematki huvi, vaid jutles peamiselt oma teise naabriga. See ei teinud Wellingtonile just suurt tuiska. Ta weendus nüüd päris kindlasti, et Susanna ei tunnud teda ära, mis Wellingtonile oleks olnud väga piinlik. Nüüd oli Wellingtonil aega waadelda neiu profiili, väikest ümarikku lõuga ja ilusat kaelajoont. Wellington kuulas neiu waimustawat naeru ja imetles väikese tulukefi, mis jädelesid neiu filmis.

Oli jutt Grandisoni ülifooli uuest naisdekaanist. Susanna jutustas ühest tähtsast kõnelusest, mis tal mõni päew tagasi olnud prl. Utwateriga.

Naisdekaan oli preililt küsinud, kas teda juba on suudelnud mõni mees. Sellejuures rõhutanud prl. Utwater, et see küsimus on täiesti erawiisiline ja mitte ametlik.

„Noh, ja mis sa temale vastasid?“ küsis Ross Walker — mustajuukseline ja weidike brutaalse wälimusega noormees. Ka seda poisssi mäletas Wellington oma esimesest Grandisoni sõidust saadik.

„Doomulikult ütlesin, et mind on suudelnud tosinad mehed,“ hüüdis Susanna Corbin. Ta istus ikka weel seljaga Wellingtoni poole. Ometi oli Wellingtonil tunne, et neiu oli need sõnad öelnud ainult temale, ainuüksi temale.

Wellington istus nagu süte peal. Siis see tüdruk, kes näis puhtuse ja nooruse ideaal-kujuna, oli suudelnud tosinaid . . . Ei see ei mõinud olla tõsi. Ja hoolimata sellest, et jutt oli juba kaldunud uuele ainele, pöördus ta äkki neiu poole.

„On's see tõesti tõsi, preili Corbin, et teid on suudelnud tosinad mehed?“

Wellington küsis seda järskult ja kohtuniku karmi häälega.

Preili Corbin pöördus nüüd küsija poole. Ta silmad põlesid, kuid neis polnud nüüd enam näha naeruhelki. Neiu sunnurtades aga oli külm, walus pilge. Ta see mida ta nüüd ütles, tabas Wellingtoni nagu piitsahoop.

„Kas teie sellepärast jälgisitegi mind hiljuti Chikagos ja sõitsite minuga koos Grandisoni, et mulle esitada seda waimukat küsimust, härra . . . härra van Blarcom.“

Sutufõmin fattes järsku. Ruumis walitses het täieline waihus.

Wellingtonil oli nüüd väga halb. Ta kõrwaltestad widad olema wist küll punased. Nad põlesid nagu oleks nad saanud wihta hästi sihitud löögi.

Kuid ta polnud mitte asjata põksija. Ta teadis väga hästi, et kunaagi ei tohi wastasele näidata saadud hoobi mõju. See suurendaks waid waenlase julgust.

Kogu oma tahtejõuga sundis ta enda hääle rahulikule pilkele.

„Pole mingit kahilust, ei mina jee olin, kes teid tol korral nii väga koormas. Ometi vean teile ütlemä, et mu põhjused jelleks olid hoopis teist laadi — kui teie äsja arwate. Kui ma teid nägin esmalordselt wõdraestemaja westibüüdis, siis olin nagu walgust rabatud. See oli mulle filmapilguks, mil mees iseendale ütleb — See — eht ei teegi! Ma ei wõinud teid mingil tingimusil filmist kaotada. Tulin teile kohwikusse järele, nägin kuidas teie seal tantsisite ja nägin ka weel seda, et teie tantsite suurepäraajet. Ma ei saanud oma pilku enam teilt pöördä ja tundsin — et kuhu lähete teie, sinna ta lähen mina ja . . .“ ta tegi wäikese pausi — „sinn ma nüüd olen.“

Polnud kahilust — prl. Corbin oli üllatatud. Wellington kõneles nii suure tundega ja awameel-

selt, et see läks neiuks sündamekse. Ta punastas sügawaesti ja ütles siis pehme naeratusega: „Teie näite päris teia inimene olemat.“

Sellamal hetkel tõusis Pauline Gardiner üles ja andis seega kõigile märku tõuemisest.

Seltskond siirdus nüüd saali — kohwi jooma. Seal oli Wellingtonil teiste külalistega niivõrd tege- mist, et ta ei leidnud enam võimalust preili Corbi- niga jutlemiseks. Minult „head ööd“ sai ta temale lahkumisel öelda.

Ta ootas kannatlikult kuni olid lahkunud kõik külalised ja ka prof. Gardiner oli läinud oma töö- tupa.

„Tahaksin teiega rääkida“, ütles Wellington, kui oli jäänud proua Gardineriga üksi.

„Ah nii“, rõõmustas see. Ta istus mugavalt kusheti nurka, kuna Wellington hakkas närviiselt edasi-tagasi täima. Nüüd oli talle ükskõik kas tema käit reedab teda kui poksiijat — wõi mitte.

„Kas teie teate, mis on tüdrukul minu vastu?“ küsis Wellington. „Ei. Kust teie teate, et tal üldse midagi teie vastu on?“

„Tundsin seda juba esimesest hetkest peale. Hiljem weendusin selles päris kindlaks. Teie kuulsite ju ise, kuidas ta mind awalikult nimetas enda järeljooksjaks.“

„Jah, seda ma kuulsin“, ütles Pauline Gardiner, „kuid ma arwan, et teie juhtisite selle hoobi osa- wästi kõrwale, tunnistusega, et armusite temasse esimesest pilgust.“

„See on ka tõsi.“

„Siis oli see teist wäga osaw — seda temale kõhe awalikult öelda.“

„Kuid kahjuks ei saawutanud ma sellega just mitte wäga palju. Ma ei leidnud isegi juhuks temaga enam kõnelemiseks. Pole mul ka mingit aimu, kuidas jaatsin teda tulewikus weel näha.“

Pauline Gardiner naeris.

„Arge naerge“, palus Wellington, „siin pole midagi naermiseks. Mulle on see kurb tõsiasi.“

Olen tüdrukusse armunud, kuid ma ei tea, kuidas temale läheneda“.

„Wõtte nüüd juba wiimaks ometi istet“, noomis Pauline Gardiner, „ja pange endale sigarett ette. Ütlen teile kõik mida tean. Olen muidugi hirmsasti pettunud, kuid ma püüan oma jaatust rahulikult anda“.

„Miepärašt olete teie pettunud?“ küsis Wellington. Talle ei tulnud ettegi, et peale tema keegi teine maailmas veel võiks tunda pettumust.

„Etne kui teile vastan, peate ometi furd istuma ja tegema lõpu oma edasi-tagasi marsšimisele. Teie ei ole ometi puuri suletud tiiger! Nii lähen minagi närwiliseks“.

Nüüd meelestus Wellingtonile jälle tema fäit ja ta istus ruttu ning süütas sigareti. Pauline Gardiner jäi rahulikult kushetile lamama ja waatas lakke.

„Olen jageli selleüle mõelnud, miepärašt armunud mehed lähewad ikka wihaseks. Millised naljakad olemused on küll need mehed. Mõgul tülitsewad nad nende tüdrukutega keda nad armastawad ja siis hiljem kõigi teiste inimestega“.

„Do, palun andestust!“ hüüdis nüüd Wellington. „Teie olete minu wastu olnud väga lahke. Kui teie poleks forraldanud seda õhtut, poleks ma wist kunagi kohanud Susie Corbiniga“.

„Mõgu teile antud andestus“, ütles Pauline Gardiner ja naeratles temale wastu. „Ma mõistan kõik. Ja lõpuks pole ma sugugi haatunud“.

„Kas tõesti?“

„Jah. Pole mina kõlwaline muutma jündinud asju. Kui teie tulite siia, mõtlesin mina, et on wiimaks ometi tulnud ka minu eluteele natuke romantikat“.

„Kuid jätame selle. Tean isegi, et olen juba wana. Muidugi olin furb, kui teie terwe õhtu ei teinud muud kui nuriüte Susie Corbini nägu“.

„Kuid teie olete ju abielus?“

„Kas olete tõesti nii naiiv, wõi teele ennast jellifets?“ küsis Pauline Gardiner tem alt. Wellingtoni filmade wahale ilmus wihane korts.

„Uusun, usun, teie olete seda tõesti. Teie olete ju weel noor. Mõgul arwasin mina, et olete tublisti küpssem kui teised üliõpilased“.

„Seda ma ka olen“.

„Seda parem teile, sest teisel juhul ei peaks Susie Corbin teist kuigi suurt lugu. Küll ta juba oskaks teile elu pörguts teha“.

Wellington tõusis jällegi pooleldi üles.

„Kas arwate tõsiselt, et talle teeks lõbu kedagi piinata?“

Pauline naeris. „Seda usun ma kindlasti, kahtlemata. Ta on ju jumalik tüdruk. Susie on nais-üliõpilaste hulgas kõige kenam, kõige iseloomukindlam ja intelligentsem. Peale selle — seda olete wist juba isegi märganud — ta omab suurel määral sex appeali, ning on selles ise väga hästi teadlik. Ta pole weel 21-aastanegi ja juba jooksewad mehed temale tosinate kaupa järele“.

„Kas on teegi . . . ma mõtlen . . . ehk on . . . on tal juba . . .“ Wellington kogeles nagu koolipois.

„Teie küsite, et kas tal on juba mõni kindel“, küsis Pauline Gardiner rahulikult. „Seni on teistest jõudnud ette Tommy Wells ja Ross Walker. Tommy pole siin mitte ainult populaarseim üliõpilane, waid tal on ka pea õigel kohal. Mlati on ta lõbus ja terawmeelne. Ross Walker on aga parim jalgpallimängija, kes kunagi meie ülikoolis olnud.“

Möödunud femestril oli ta meeskonna kapten. Kui ta kord ülikoolist lahkus, astub ta oma isa ärisse. Ta

on nii mõndagi läbielanud ja mitmes mees pestud. Kuid Susie't armastab ta tõsiselt. Kindlasti tahaks ta kohe abielluda, vastandina teistele üliõpilastele, kes tahavad vaid niisama . . .

Siis on veel kolmas — noor ülikooli ajaloo professor Cabat Lawrence, kes oli ka täna õhtul siin. Tema põlvneeb wanast soliidsest perekonnast. Ta ostab esineda väga elumehelikult."

"Mulle ta just väga ei meeldinud."

"Doomulikult! . . . Nüüd olen ma teile selgitanud oluforra ja te peate isegi meenduma, et teil pole kes teab kui suuri lootusi. See tüdruk on harjunud saama kõik, mis ta vähegi tahab.

Urge pahandage, kuid teil on tõesti vähe lootusi."

Wellingtoni waatas mõttlikult tulle. Siis küsis ta äkki: "Mida tähendab õieti „sex appeal“?"

Pauline Gardiner ajas enda istuli.

"Teie tahate wist nalja teha?"

"Ei, seda mitte. Ma ei tea tõesti mitte, mida see tähendab."

"Sex appeal — Susie Corbinil on seksuaalset ligi tõmbe jõudu."

"See ei meeldi mulle sugugi," ütles nüüd Wellington.

"Kui teie tahate tõsiselt tüdrukut mõita, siis peate teda armestama nii nagu ta on."

"Noh olgu! Selge mulle siis, mida ma mõin teha ja mida mitte. Mis tehakse sellistel juhtudel — noh ma mõtlen — kuidas saaksin ma temaga üksi kõnelda?"

"Kõlistage „Gamma-Deltasse“ ja kutsuge ta kindlasti määratud ajaks kohtamisele."

"Ja siis edasi?"

"Mis edasi? Teil on ju maailmatu tore auto. Sõitke kutsujale linnast välja."

„New-Yorgis teaksin ma küll, mis teha, kuid siin olen päris nõutu. New-Yorgis lähaksin ma teatrisse ja hiljem kufagile öölokaali, kuid teil siin pole ju sel-
liseid.“

„Dolm forda aastas külastab meidki üks rändteater. Üldiselt on ju teil õigus. Sa kui meil olekski ööklubid, siis poleks sellest kasu, sest üliõpilased peavad ole-
ma kodus kell $\frac{3}{4}$ 11. Muidugi, salaja võib ka kauem väljas olla, kui on õnne ja defaan ei saa teada. Kui teie soovite, siis tulen ma kaitseinglina teiega ühes, siis võite olla väljas kuni kella 1-ni.“

Wellington pidi naerma kuuldes seda pilkavat pakkumist.

„Aga proua Gardiner,“ ruttas ta ettepanekut tagasi-
tõrjuma. „Olen teie lahkest niigi juba küllalt kasuta-
nud. See oleks mulle piinlik, kui peaksin teid ikka veel
maevama.“

Pauline Gardiner tõusis ja ulatas Wellingtonile oma käe. „Kas tahate mulle teha väikest meelehead?“

„Teie tarvitsete maid kaskida.“ Wellington kum-
mardas.

„Rutstuge mind lihtsalt Paulineks,“ palus naine.

Wellingtonile meelestus kuipalju see naine oli tei-
nud tema heaks.

„Pauline,“ küsis ta, „kas ka teie kuulute üliõpilaste
elureeglite alla?“

„Mina? Ei.“

„Kas oleksite siis lahke ja sõidaksite minuga mõnel
päeval linnast välja ja näitaks, kus asuvad need ke-
nad kohad, kus saab hästi süüa?“

„Aga muidugi, Jimmy,“ nõustus proua Pauline.

Rojuteel pinnasid Wellingtoni rasked mõtted. Ta
murdis oma pead selle üle, miks Susie Corbin oli
muutunud tema vastu järsku nii külmaks. Welling-
ton taipas, et ta ise oli seda külmust veelgi oma ru-
mala küsimusega suurendanud. Kuid ta ei võinud

kuulata, kuidas tüdruk fiitles, et tosinad mehed teda suudelnud. Siis oli ta neiuult küsinud, kas see on tõsi. Ta oli lootnud, et neiu vastab „ei“. Kuid ta lootused ei täitunud. Küsimuse tulemuseks oli aga see, et tüdruk hakkas teda pilkama.

5.

Järgmisel päeval — laupäeval — helistas Wellington palju kordi „Gamma-Deltasse“. Alles õhtul kell 7 õnnestus tal saada prl. Corbini telefoni juure. Wellington palus teda kohtumisele, sest olewat preilile midagi rääkida.

„Oh jumal!“ kuuldus telefonist Susie magus hääl. „Mul ei ole tõesti aega. Ekstamid algavad esmaspäeval ja nad kestavad terve nädala. Kuidagi ei leidu aega.“

Tüdruku hääl ei tundunud waenuliseks, vaid rohkem asjalikuna.

„Seda kõike mõistan ma väga hästi,“ ütles Wellington. „Kuid ometi palun ma teid mulle ohwerdada natuke aega. Võib-olla leiab teie waba päewa pärast ekstameid.“

„Mis teil mulle õieti öelda on. Kas tahate minuga jälle tülitseada?“

„Teie teate ju isegi, et ma seda ei taha,“ vastas Wellington imestunult.

„Mina aga tean päris kindlasti, et meie läheme kahelema. Kuid olgu nii nagu teie soovite. Jääge waheseks ajaks telefoni juure, ma waatan oma märkuse kalendriist järele.“

Wellington istus ja ootas närwiliselt. Lõpuks aja pärast kuulis ta telefonis jälle armsat häält. „Esimene waba päew, mille ma leidsin, on märtsikuus,“ ütles Susie.

„Kuid praegu on ju alles jaanuar,“ protesteeris Wellington.

„Seda minagi arwan, et on mõttetü nii kaua aja tahta kohtamist määrata.“

„Nii kaua ei wõi ma oodata,“ waatas Wellington.

„Siis teeme nii, et kohtamist üldse ei tule.“

„Ei sellega ma kah ei lepi. Kui teil on waba päew märtis, siis jäägu meie kohtamine sellele päewale.“

„Noh olgu siis! 6-dal märtsil. See päew on püha-päew.“

„Kas meie ei teeks sel päewal ühe wäikese wälja-fõidu?“ küsis Wellington.

„Ah jah, ma tahaksin meeleldi kord teie autoga sõita,“ rõõmustas Susie. „Olgu siis nii.“

Wellington tundis oma põlwi kergesti wärisewat, kui ta toru ära pani. Tal tuli oodata wiis pikka näda-lat. Ometi polnud tal nüüd enam nii raske hingese.

Ta waatas ümber Kingsbury suwila suures saalis, kust oli Susie'le telefoneerinud. Sellest ruumist wõiks jaada hea töötuba. Tal polnud kunagi warem olnud oma korterit. Kui ta oli lahkunud New-Yorgi hotellist, siis pidi ta raamatud, mis olid kogunenud ta seal-oleku ajal, pakkima kastidesse ja andma hoiule. Nüüd tahtis ta need forjata kofku. Ta otsustas endale lasta teha raamaturiiulid. Need pidid ulatuma maast lae-ni ning pidid olema luminalged, täpselt — nagu Pauline Gardineri majas. Sui riulid walmis, siis tahtis Wellington endale muretseada ka hulga häid raama-tuid. Ta kõlistas kohe Pauline Gardinerile ja palus, kas ta ei wõiks prouat järgmisel päewal tuua oma majja, et ta aitaks temale maja sisseseada.

„Do!“ hüüdis Pauline Gardiner, „teie teate ju kui meeleldi ma sellega nõus olen. Kuid ma pean teile üttema, et teie maja olemat üu täiuslik, et mina wae-wast suundan midagi täiendada.“

„Ma tahaksin oma majja sellist ilmet, et tunduks nagu elaks seal keegi alaliselt.“

„Ah nii! Ma mõistan,“ nõustus Pauline. „Teie arwate, et toad jätawad mulje, nagu ei elaks neis keegi,

nagu poleks seal keegi kunagi suitsetanud ühtki sigaretti ega kirjutanud ainustki kirja.“

„Selles suhtes on teil õigus.“

Järgmisel päeval töötasid nad koos kuni hilisööni. Paigutasid ümber mööblit ja kirjutasid üles kõik need esemed, mis veel puudusid. Kui nad hiljem istusid kamina ees ja puhkasid, siis vaatas Wellington hull aega ükssilmi Pauline Gardinerit. Pauline Gardiner polnud ilus ega armas, kuid ta oli meeldiv. Tal olid pikad haruldaselt ilusad jalad. Kindlasti ei pannud see naine endale mingil tingimusel pähe kübarat, mis talle ei sobinud. Sellel naisel oli tublisti seda ligitõmbejõudu, mida päris noorte naiste juures väga harva võib leida.

Ta esines loomulikult, ei püüdnud kunagi olla pateetiline. Tuju oli sellel naisel alati päikesepaisteline. Wellington tabas end äkki soovilt — seda naist fuudelda. Naine näis seda soovi väga hästi taipavat.

Wellington hüppas kiiresti püsti ja fiskus kätti selle nägematu sideme nende vahel.

„Küüll teie olete ka põhimõtteline inimene,“ ütles Pauline Gardiner tasa.

„Ei,“ ütles Wellington. „Otsje selle vastu.“ Nüüd vaikisid mõlemad tükk aega. Igauks mõtles oma mõtteid. Wellington mõistis, et see naine oleks lubanud temale palju. Kuid ometi ei teinud ta vähematti katset, kuigi naine temale meeldis.

Wellington oli poksija ja oli õppinud, et inimene peab olema ettevaatlik. Teised mehed võisid teha, mis nad tahtsid, kuid tema pidi vaatama ette. See oli poksiringi seadus ja traditsioon, mille temale oli tuupinud sisse Jake Levy. Kuid Wellingtonil oli veel teinigi põhjus. Seni oli ta puutunud kofku vaid kesspärase tüdrukutega. Need ei suutnud teda wiia kiusatusse, sest ta tahtis rohkem tuld ja waimu. See soov oli temas alati olnud nii tugev, et ta kergesti võis liikata kõrwale ilusamad ja osavamad naised.

Niiid oli ta leidnud naise, nagu ta seda ammu otsinud. Susie Corbinil oli tuld, oli elu ja oli ka waimu — wõib olla ijegi ülearu.

„Palun jutustage mulle midagi preili Corbinist,“ palus niiid Wellington. „Missugustest wanematest ta põlweneb?“

Pauline neelas hulga mõtteid alla. Ta hääli oli rahulik, kui ta hakkas rääkima — nagu oleks ta kogu aeg mõelnud ainult Susie Corbinist.

„Ta wanemad on koledesti wanamoelised ja õilsad, seda tean ma,“ algas Pauline Gardiner. „Nad elawad Lake Forestis. Nad oleksid meeleldi näinud, et nende tütar oleks astunud mõnda paremasse tütarlaste pansioni. Kui Susie fundis nad teda panema ilikooli. Tüdruk on ju väga kangekaelne.“

Wellington naeratas. „Seda olen minagi märganud.“

„Muidugi ei suutnud ta selle sammuga veel wabaneda oma perekonna ideedest. Ma arwan nimelt, et neiu on just jellepärast oma wanemate wastu nii kangekaelne, et ta neid jüdamepõhjas väga armastab. Wõimalik, et samal põhjusel oli ta ka teie wastu nii külm ja karm.“

Wellington naeratas. „See on teist väga kena, et teie mulle annate häid lootusi. Kuid ma arwan siiski, et see ei ole nii. Nii lihtne see neiu ei ole.“

„Naised on alati lihtsad,“ ütles Pauline Gardiner tasa.

Pärast Pauline Gardineri lahkumist, mõtiskles Wellington veel kaua Susie Corbini üle. Mida küll ütlesid tema wanemad, kui teaksid, et nende tütar määras kohtamise mehega, kelle kuulsus põhjeneb ainult sellel faktil, et ükski alla 65 kilolise kehakaaluga mees polnud jõudnud teda küüa knock-outi.

Kuu aega hiljem ärkas Wellington ühel talwehoni-
mikul juba enne walget. Ta ei saanud enam uinuda.
Wellington oli väga pahane, et ta pidi ennast alati
magama sundima. Kuid ta pidi seda — kui sportlane.
Ja nüüd ei saanud ta enam kuidagi uinuda, kuigi ta
ennast selleks wägise sundis.

Viimaks tõusis ta woodist, tõmbas hommikuue
selga ja läks oma töötuppa. See oli nüüd juba nii
sisseseatud, nagu ta warem oli unistanud. Seal olid
suured walged raamaturiulid ja palju raamatuid.
Kestet tuba seisis suur kirjutuslaud, milles Wellington
hoidis oma pabereid. Kirjutuslaual oli rebitaw kalen-
der. Ta tõmbas ära kõige pealmise lehe ning selle alt
tuli nähtawale neljapäew, 4. märts.

Wellington läks üle toa ühe seinal rippuwa pildi
juure ja waatas seda kaua aega. Pilt kujutas Susie
Corbini istumas poloponi seljas. Neiu kandis ratsa-
saapaid ja walgeid pükse. Wellington ei jõudnud küll-
lalt waadata armastatud neiu pilti. Tema hinges oli
kibestustunne, sest see neiu oli temale wiimaste kuude
kestel walmistanud nii palju meeolehärma. Ometi oleks
ta wõinud teha ilusaks ta elu.

Nüüd ei kartnud Wellington enam, et keegi teda
ära tunneb. Derwes linnas polnud ühtki inimest, kes
oleks natukenegi midagi taibanud poksiist. Ta tundis
ennast siin rohkem kodus kui kusagil mujal. Nüüd wi-
imaks oli tal oma kodu. Oli nii mugaw selles kodus
elada pärast alalisi siia-tänna rändamisi. Wellington
jai nüüd täiendada ka oma teadmisi. Maailm tundus
temale nüüd palju suuremana, ilusamana ja laiemana,
kui waremalt. Wellington taipas nüüd, et kergekaalu
poksimestri tiitel pole maailmas ainuke siht. Warem
wõi hiljem kaotab ta selle. Millega elab ta siis edasi?
Tema, Wellington, tahtis siis midagi muud ette wõtta.

Minult üks aji tumestas ta enesetunnet. Üheksa kuud oli juba möödunud sellest päevast, mil ta Sujie Corbini esmafordiselt oli näinud. Ja ometi polnud ta ühtki tundi saanud neiuga üffi olla.

Wellington tõrjus kurwad mõtted eemale. Ta istus kirjutuslaua taha ja hakkas kirjutama kirjalikku tööd. Professor Gardiner oli üliõpilastele jätnud wabaks teemi waliku. Ta ainuke tingimus oli, et üliõpilased kirjutaksid sellest aineist, mida nad hästi tunnawad.

Wellington küsis eneselt, millest kirjutada. Kuid enne weel, kui ta endale oli wastanud, kirjutas ta juba pealkirja: „Poksikunstist“. Ja kohe hakkas ta kiiresti kirjutama.

„Poks on lõppude lõpuks samasugune inimeste kirgedega äritlemine nagu jeda on näiteks hobuste jooksuwõistlus jne. Poksijad on pea alati oma manageride orjad. Nad peawad tegema, mida need käsewad. Minult esimese klassi poksijad julgewad mõnikord hakata wastu oma manageridele. Peab imestama, et selles omaaasu, kadeduse ja intriigide pesas leidub ikka weel aujust, ja et poksijad enamikult wõistlewad wahwalt ja õiglaselt.

On ju väga mõistetan, et iga poksija tahab saada tshempioniks. Ja ta tahab wõita ka weel siis, kui ta juba on kaotanud. Wiimaks tuleb siiski aeg, mil ta näeb, et ta enam ei suuda püsida ringis. Siit peale hakkab poksija tragöödia...“

Wellington kirjutas täis mitu suurt paberilehte. Alles siis taipas ta, mis tegi. Ta korjas täiskirjutatud lehed kokku ja kiskus puruks. Ei wõinud ta ju poksiist kirjutada — sellega oleks ta ennast kohe reethud.

Wellington läks nüüd wannituppa, heitis seljaist hommikufuue ja astus kaalule. Ojut näitas 133 naela. Seega 9 naela rohkem kui õigus. Poksiist kirjutades oli ta sattunud waimustusse oma futse üle. Ta oli uhke, et on poksija. Kui väga ta tahtis jutustada Sujie Corbinile, kes ta õieti on.

Ta läks tagasi oma kirjutuslaua juure ja hakkas kirjutama teisel teemil. Pärast viieminutilist mõtlemist jõudis ta pealkirjani: „Üliõpilaste komboked eetiliseft seisukohast hinnates“. Paljud asjad olid teda siin ülikoolis pahandanud. Talle ei meeldinud naisüliõpilaste liig vabad elukomboked. Kuid mispärast? Ta ei teadnud ainuſtki juhust, mil need vabad komboked oleksid teinud halba neiudele endile — wõi ka teistele.

Mis oli Wellingtonil selle vastu, et noored tüdrukud kasutasid oma vabadust selleks, et nautida elu. Kust teadis tema, Wellington, et tütreid olid vähem auſad kui nende emad?

Olles awalik enda vastu, pidi Wellington tunnistama, et need tüdrukud olid palju auſamad ja otsekohejemad kui nende emad. Kindlasti oli nende tüdrukute seltskond palju väärtuslikum kui jeda oli olnud nende emade seltskond. Ometi kandis Wellington endas suuri kahtlusi. Ta kui ta heitis pilgu oma jägawamasse sifemusje. siis nägi ta kohe, kus peitus see kahtluse juur. See oli Susanne Corbin. Tema, Wellington, tahtis lihtſalt Susie Corbini tegewuſt piirata, tahtis teda takistada, et ta ei saaks wõluda ära kõiki mehi.

Wellington naeris ja hakkas kirjutama oma tööd — ülikoolielu eetikast. Ta püüdis ſelgitada, et need, kes teewad etteheiteid naisüliõpilastele nende wabade kombokete pärast, on lihtſalt armukadedad. Mehed on armukadedad teiste meeste peale. Tõſijed mehed on kadedad ſergemeelsete edu üle naiste juures. Wanemad jälle kadedastawad oma lapsi, et need wõiwad ja ſaawad elada ſellises wabaduses, milleſt nemad omal ajal ei näinud undki.

Kuid kui Wellington paar tundi hiljem ülikooli hoones ootas professor Gardineri loengu algust ja nägi, kuidas Susie Corbin oli jälle lõbuſa ſeltskonna ſeſſpunktiks, tuli ta hinge uus pahameele laine. Üliõpilased ſuitſetasid parajasti. Wellington nägi, kuidas

Susie Corbin kummardus Ross Walkeri kõrva juure ja fofistas midagi. Ta mõis warsti aimata, mis see oli, sest Ross Walker mõttis kohe oma sigareti suust ja pists selle Susie suhu.

Wellington wiskas nüüd kohe minema oma sigareti ja pöördus minema. Ta läks professor Gardineri loengusaali. Susie Corbini liigusalduš oma sõprade wastu oli teda pahandanud hinge põhjani.

Kui Wellington pärast loengu lõppu lahkus ülikooli hoonest, jooksis temale Susie järele.

Kuigi Susie oli teda jällegi pahandanud, ei suutnud ta jääda ükskõikseks neiu pimestawa ilu wastu.

„Härra van Blarcom!“ hüüdis neiu, jooksmast hingeldades. „Ma pean täna õhtul sõitma koju ja ei saa sealt tagasi enne pühapäewa hilisõhtut.“

„See tähendab, et te tahate meie kofkulepet kohtamise juhtes tühistada,“ küsis Wellington ja waatas neiuale sügawasti filma.

Neiu noogutas peaga ja langetas filmad. „Mul on kahju, kuid teisiti on mõimata.“ Siis tõstis neiu oma filmad, waatas Wellingtonile näkku ja kordas: „Mul on jellest tõsiselt kahju . . .“

„Ka minul on jellest kahju,“ ütles Wellington.

Wellington teadis, et tüdruk kaalus praegu, kas paluda teda ennast saatma Gamma-Deltasse. Ta aimas jeda kindlasti ja walmistus wastama. Wiha tõusis temas jälle. Ei, mingil tingimusel ei wõteta ta lubatud kohtamist lühikele jalutuskäigu wastu!

Ta tundis suurt pinget enese ja Susie wahel, see oli nii suur, et ta ei saanud isegi kõnelda. Sedajama näis tundwat ka Susie. Äkki kahwatus tüdruk walgetš ja näis nagu tahaks ta kõnelda, kuid ometi ei tulnud tema suust ühtki sõna. Siis tuli weri tagasi tema palgeisse ning ta punastas. Siis äkki pöördus neiu ümber ja läks tagasi, ta peaaegu jooksis.

Wellington tundis kanget soowi temale järele jooksta ning ta tagasi kutsuda, kuid ta ei teinud jeda

fiiski. Kuigi Susie oli jooksnud minema ja seega koh-
tumiseft loobunud, lootis Wellington fiiski, et asi ei
jää niisama. Nende wahel oli olnud suur pinge. Seda
poleks olnud sel juhtumil, kui tüdruk oleks olnud tema
wastu ükskõikne. Wellington läks nüüd pikkamööda
koju ja mõtles järele, kuidas saaks tüdrukule kätte-
makssta. Ta seipites päris absurdseid plaane.

Hommikuks aga olid kõik kättemaksu plaanid haih-
tunud. Ta kui neiu temale prof. Gardineri auditoo-
riumis wastu naeratles, siis oli Wellington lepitatud.
Professor Gardiner luges parajasti ette tema kirju-
tust ülikooli eetilistest küsimustest. Wellingtonil oli
häbi, et paljastas oma waateid nii awameelselt. Ta
oli õnnelik, et peale professor Gardineri keegi ei tead-
nud, kelle kirjutatud oli töö. Kuulajad olid tema waa-
detega päri, jeda näitas tunnustaw naer, millega selle
wastu mõtsid.

Wellington jõudis äratundmisele, et ta oleks Susie
Corbinile pakkunud oma autot kojusõiduks. Wiha oli
talle pähe tõusnud ja mõistuse tumestanud, kuigi ta
elus oli õppinud, et mõitluses ei tohi kaotada pead.

Jõudsid kätte lihawõttepühad ja õppetöö waha-
aeg. Reßnädala hommikul sõitis Wellington oma
autos ülikooli. Tal oli näol ilme — nagu läheks ta
wõitna maailma. Ta wõttis kõigist loenguteft osa,
kuigi ei jälginud, millest just räägiti. Wiimasena lu-
ges prof. Gardiner. Setkel kui kell lõi 12 ja professor
lahkus ruumist, ruttas Wellington „lahingusse“. Susie
Corbin oli esimesi üliõpilasi, kes saalist lahkusid.
Wellington läks neiuale järele ja sai ta tänawal kätte.
„Ah, preili Corbin!“

Tüdruk waatas tagasi ja jäi siis teda ootama.

„Preili Corbin, kas te sõidate täna õhtul Gene
Forestisse?“

„Sah, muidugi,“ wastas neiu.

„Mina sõidan Chikagosse. Kas te ei soowiks sõita
minu autos. Raudteel sõites kulub rohkem aega.“

„Sa...“, kahtles neiu ning waatas Wellingtonile kelmikalt filma.

Wellington kujutles, kuidas mitmesugused mõtted ta ilusa otsmiku taga keerlesid. Kuid ta oli nende vastu ettevalmistatud. Ta teadis, et enne kolme tundi ei läinud ühtki rongi. Kui nad autoga kohe teele asjusid, siis jõudis neiu mitu tundi warem kohale kui rongiga.

„Mis pärast mitte?“ nõustus neiu wiimaks.

Wellington naeris. Ta oli nii õnnelik. Kõik läks nii nagu ta oli arvestanud. Tüdrukule meeldisid ootamatused!

„Kas meie ei wõtaks kaasa ka Helen Scott'i ja Tommy Wellsi?“ küsis Susie.

„Mul ei oleks ju midagi selle vastu, kuid mul on autos nii palju pakke, et seal ei jatkuks enam ruumi.“

Wellington awas autoukse ja aitas neiu sisse.

„Sellest on kahju,“ kahjatses Susie.

„Kahju jah,“ nõustus ka Wellington ja pani masina käima. Tal oli väga hea tujuga ja tundis tarwidust kõwasti naermiseks.

„Kas sõidame kohe pärast lõunat?“ küsis Susie.

„Mul on kaapas kõik, mis lõunasöögiks waja. Ma ujun, et sõidame kohe ja jõome teel. Sõitusejõogi ajaks jõuame Rocklandi. Seal on hotell, kus saab hästi süüa.“

„Kuid minu asjad pole ju veel pakitud,“ waidles Susie vastu. „Kuid ma saan nendega hakkama paari minuti kestel.“ Ta asjade pakkimiseks wõttis kiiresti ära weerand tundi.

Kui nad olid jõudnud linnast wälja lahtisele teele, küsis Wellington, kas Susie ei tahaks ka ford sõidukit juhtida.

„Aga muidugi, endastmõistetawalt tahan ma seda.“

Nad wahetasid kohad ja Wellington näitas, kuidas wahetada käike, ning palus teda wõimalikult kiiresti sõita.

„Rohkem gaasi!“ hüüdis noormees hetk hiljem. „Meil on ju praegu maewalt 60 kilomeetrit.“ Auto ronis parajasti mäekallakust üles. Sõudes mäkke, hakkas auto arendama kiirust.

„Kui palju?“ küsis neiu.

„92!“, hüüdis Wellington. Neiu paled olid rõõmust punased ning ta silmad särasid. Ta wajutas oma jalaga gaasi pedaali ikka allapoole.

„102 kilomeetrit!“ hüüdis nüüd Wellington ja jatkas: „107 — 109.“

Susanne lastis nüüd gaasipedaali ülespoole ja osut langes kohe 60-ne peale.

Kui oletada, et kiirusemõõtja on korras, siis on see fuurim kiirus, mida kunagi olen saavutanud autol,“ rõõmustas neiu.

„Kiirusemõõtja on korras,“ vastas Wellington.

Siis lõppes hea maantee ja tuli mudane külawahetee, mis oli libe. Wellington pani auto ratastele külge ahelad. Susie püüdis teda sellejuures aidata ja määris oma näo ja käed ära. Nad leidsid läheduses ühe ojakese, kus said pesta oma käsi ja nägusid. Susiele jäi pesemisest hoolimata üks poriplekk näole. Wellington fastis oma taskurätiku wette ja pühkis sellega neiu näo hooliga puhtaks.

„Andke mulle oma taskurätik, teil on otsmikul veel määrdunud,“ ütles neiu. Ta hõõrus tugewasti Wellingtoni otsmiku kuni see oli puhas ja ütles siis: „Nii.“

„Kas oleme nüüd küllalt puhtad et mõikšime süüa?“ küsis Wellington, „wõi ei tahagi teie süüa?“

„Kui teie oleksite jõõnud ühe nädala meie „Gamma-Deltas“, siis ei esitaks teie selliseid rumalaid küsimusi. Mina olen alati näljane.“

Ühifel jõul wõtsid nad nüüd teidud korwist wälja.

„Mu jumal!“ hüüdis järsku Susie, „teil on ju kaawiarigi kaafas.“

„Kas teie sõõte meeledid kaamiari?“ küüis Wellington. Neiu noogutas peaga jaatawast, sest rääkida ta ei saanud, kuna suu oli juba täis.

See oli lõbus sõõming.

„Nüüd tahaks ma näha, kui ruttu teie katate järgmised 200. kilomeetrit,“ ütles Wellington pärast seda, kui oli kõik jälle kokku pakitud.

Neiu waatas imestanult Wellingtonile filma.

„Kas tahate sellega õelda, et lasete jälle mind juhtida?“

„Mis pärast mitte?“

„Mehed lubawad jageli juhtida, kuid hiljem unustawad oma lubaduse jälle ära. Mina juhin wäga meeledid autot“, ja neiu asetis rooliratta taha.

„Kuid mul pole mõimalust selleks, sest mu isa ei osta mulle enne autot, kui olen saanud 21-aastaseks.“

Kümme kilomeetrit edasi paranes tee ja nad mõisid ahelad jälle ära wõtta.

Saabus juba widewik, kui nad jõudsid Rocklandi.

„Mina wõin nüüd küll kole suure prae ära süüa,“ arwas Wellington.

„Sibulatega,“ arwas oma poolt Susie.

„Sibulatega“, nõustus Wellington.

Ta oli õnnelik, õnnelikum kui ta kunagi oma elus oli olnud. Ta jäi õnnelikuks ka siis, kui nad Rocklandi wõõrastemajas mõlemad sõid ära oma suure prae sibulatega.

Wellington oli nii õnnelik, et unustas isegi oma farmi toitute-eeskirja ja sõi ühes Susiega praetud kartulaid ja järelroaks õunakooki. Lõpuks pani ta suitsema sigareti ja waatas nüüd läbi suitsupilwede oma armastatut.

Kelner waatas neid mõlemaid oma nurgast ja läks siis radiowaljuhääldaja juure ning pani selle töötama.

Äkki kumardus Wellington üle laua neiu poole ja küüis:

„Miks pärast tühistasite teie meie kokkuleppe kohtumise juhtes?“

Neiu naeris talle vastu sedafama naeru, millega oli võtnud vastu ta ettepanetu sõita üheskoos Lake Forest'isse.

„Kas hakkate jälle riidlema?“ küsis neiu.

„Ma ei taha tõesti mitte riielda,“ rahustas Wellington, kuid ei lasknud filmist ka oma sihti. „Kuid ma tahaks meeleldi teada, mis teil õieti minu vastu on?“

„Kui ma teile seda ütleks, siis peate ka mulle ütleva, mis te il minu vastu on.“

„Kuid minul pole ju teie vastu midagi,“ protesteeris Wellington. „Kuidas tulete üldse sellistele mõtetele?“

„Ma tunnen seda,“ vastas neiu, „tunnen, et teie mind just väga ei jalli.“

„Tõesti — ma ei taipa, mida tahate jellelega öelda.“

„Kas mäletate veel, kui teie pöördusite minu poole ja küsisite: „Kas on tõsi, et teid on juudelnud mehed tosinate kaupa?““

„Peaa paluma vabandust. Ma ei oleks tohtinud nii küsida. See tundub — nagu oleks ma teid tahtnud armustada.“

„Nii see ka teistele paistis.“

„Palun veel kord andestust,“ ütles Wellington.

„Seda polegi vaja,“ vastas neiu. „Mitab sellestki, kui teie ise aru saate. Teie põlgate mind, minu sõpru ja mu eluviise.“

„Kuid ma ei põlga ju teid sugugi!“ protesteeris Wellington. „Mina...“

„Ometi, siiski,“ ütles Susie. „Miks pärast pole teie nüüd avameelne?“

„Noh olgu! Mulle ei meeldi ümberjooksmine.“

„Oh-o?“ hüüdis nüüd Susie ja selles silbis oli nii palju pilget.

„Ma arvan...“ algas Wellington ja ei julenud edasi rääkida. „Ega teie isegi seda poolda?“

„Aga miks pärast siis mitte?“ waidles neiu wastu.
„Wõi nõuate teie, et neiu ainult siis wõib suudelda, kui on juba abiellunud?“

„Muidugi mitte!“

„Wõi nõuate teie, et tüdruk tohib suudelda ainult seda meest, kelle kohta arwab, et see teda armastab?“

Wellington raputas kannatamatult pead ja tundis, et tal hakkas pind jalge alt kaduma. „Ühte wõin teile aga öelda, et mina ei wõi kannatada, kui neiuud jooksewad igaühega ringi.“

„Brawo!“ hüüdis Susie. „Sa teie armategi, et iga-mees wõib mind suudelda ja . . .“

„Ei,“ wastas Wellington, „muidugi ei usu ma seda.“

„Noh, enamik mehi on ju arwamisel, et kui nad wõtawad auto, siis muu kõik tuleb iseendast.“

„Kuid mina mitte!“

„Selles olen ma weendunud,“ wastas neiu liialdatud tõsidusega. „Teie olete selleks liig moraalne.“

„Wõtku tont!“ pahandas nüüd Wellington. „Millepärast meie nüüd üldse riidleme?“

„Nii palju kui mina aru saan, tahate teie mind panna uskuma, et ma ei tohi ühegi mehega enne suudelda, kui olen kindel, et ta mu naib. Mina aga püüan teile selgeks teha kui ebapraktiline see on.“

Wellington oli wihane. Ta oleks annud väga palju, et wabaneda sellest neetud jututeemist.

„Teie oleks pidanud tähelepanuga kuulama seda — ühe „üliõpilase“ — kirjutust, mille prof. Gardiner meile paari nädala eest ette kandis. Selle töö autor seletas, et teiste ümberajamist ja wabadust kahestatakse seni, kui ise sellest osawõtta ei saada. Sa see on ka õige.“

„Selle kirjutuse autor olen mina,“ ütles Wellington kibedalt.

„Mis — teie?“ hüüdis nüüd neiu. „Teie tahate mulle sellega öelda, et teil jattub küllalt mõistust jeda firjutada, kuid küllalt mitte — et jeda uskuda?“

„Kas teie siis ei taipa,“ ütles Wellington tõsiselt, „et ma ei suuda taluda, et mõni teine mees — peale minu teid suudleks.“

„Ei tule mulle uneski meele, teile jeda lubada!“ hüüdis neiu vihaseelt.

Lükk aega pöörnitsefid nad nüüd üksteisele näkku. Siis ütles Wellington:

„Edasi, nüüd muutub jutt humitavaks.“

„Teie olete upsakaim idioot, jeda ma kunagi olen näinud!“ hüüdis Susie.

„Mis?“

„Jah, jeda teie olete. See ongi, mida ma teie juures nii väga vihkan. Teie ülemäärane kõrkus ja üleolemus!“

„Selles teie effite täiesti. Ma ei pea ennaft sugugi teistest paremaks. Otse-jelle-wastu . . .“

„Siiski, siiski, teie olete päris wäljakannatamatu.“

„Aga millest teie jeda järeldate?“

„See paistab teie käigust, maneeridest ja riietusest. Kõigest, mis teie teete, paistab, et teie peate end teistest hoopis paremaks ja kõrgemaks.“

Mulle torkas see kohe silma, kui teid nägin esmakordselt kohwikus. Teie tulite meile nii järele ja wõtsite meie lähedal istet. Märkasin siis teid kohe ja ka jeda, et meile kohwikust lahkumisel järele tulite. Siljem nägin teid unesti rongi restoran-wagunis. Suba seal wõhtisite mulle wahetpidamata näkku.“

„Ma pole ju midagi kunagi tagasi ajanud. Wõtsin selle omaks juba siis, kui minult jeda küsisite Pauline Gardineri juures.“

„Aga kuidas teie jeda tegite! — See oli jällegi teie woolt häbematus.“

„Wõibolla oli see häbematus. Kuid igatahes oli see enesekaitse. Teie pilkasite mind terve seltskonna ees. See polnud teist kuigi ilus.“

„Ja mikspärast pidingi ma toinima nii, et see oleks olnud ilus?“

„Ma ei tea seda? Kuid mikspärast mitte?“

„Wihkasin teid esimesest filmapilgust peale,“ seletas Susie edasi. „Teie kujutate endast kes teab mida. Mõgul ei teadnud ma teist midagi. Ja kui hiljem terve linn hakkas rääkima salapärasest wõõrast, ei aimanud ma sugugi, et see olete teie. Alles siis, kui teid kohtasin Pauline Gardineri juures, taipasin kohe, milles seisab asi.“

„Sakkan minagi asjast aru saama,“ ütles Wellington. „Minuke, mis mulle weel segane — on see, mikspärast sõitsite minuga täna kaasa?“

„Sellepärast, et olete ennast peitnud salapärasuse loori. Teist kõneleb ju terve linn. Sgaühel on oma eriarwamine põhjuste kohta, miks teie just meie linna tulite.“

„Nii-siis sõitsite teie täna minuga kaasa ainult puhta uudishimu sunnil?“

„Jah. Arwasin, et sel teel saan ma teie kohta lähemalt midagi teada, vähemalt seda — mis inimene teie üldse olete.“

Wellington naeris. „Kas teate nüüd kõik?“

Neiu raputas pead. „Ei midagi. Teie ei kõnele ju endast ainustki silpi. Kuid — üks on kindel, — midagi on teie juures korraft ära. Näib, et teie warjate midagi. Teie ei tunne ennast kunagi ega kusaqil wabana.“

„Kas teile ei ole tulnud mõte, et mina ei kuulu teie maailma?“

Neiu raputas pead. „Ei, mulle ei tundu see nii . . . Kuidas teie küsimust mõista?“

„Ma mõtlen seda nii nagu ütlesin, et ma ei kuulu teie maailma.“

„Sumal, teie olete ju liig elegantne Grandisoni jaoks — ja vähefene ka ülearu korrektne ning pedant. Sellepärast murravadki kõik teie pärast pead. Peale selle olete enesest kängesti heas arvamises.“

„Mäete nüüd, mis minust kõik ei arvata,“ ütles Wellington. „Teie ise kuulute n. n. esimeseklassi perekonda. Teil on alati raha ja võite saada kõik, mida vähegi soovite. Teie olete „kõrgema künnetuhande“ liige ja olete nende maneerid imenud endasjuba emapiimaga.“

„Sm.“

„Kas pole teile kunagi tulnud mõte, et minu elu on olnud hoopis teistfugune, et mulle pole teie seltskonna kombes nii omased kui teile. Võibolla olen smokingi kandmist õppinud raamatuteist.“

„Võimata, selleks olete liig täiuslik.“

„Ma pean seda olema, sest see, mis teie inimestele on fiskekaswanud ja endastmõistetav, on kõik mulle kind olnud uus.“

Susanne vaatas noormehete teravalt otja: „Kas on see kõik ka tõsi?“

„Muidugi on see tõsi. Minu isa oli sadamatöölise New-Yorgis. Ja kui ta oli töötama, mida juhtus nii sageli, siis pidi meie ema töötama ööd-päevad läbi, et meile — lastele muretseks toitu. Mu ema oli iirlane ja väga elav ning auahne. Ta õpetas oma lastele selgeks kirjakeele, sest ta ei võinud kannatada New-Yorgi murrakut. Mina olin kõige noorem laps ja emal oli minuga rohkem aega jannata. Nii õppisin ma kirjakeele korralikult ära.“

„Ta andis teile palju,“ ütles Susie.

„Ta andis mulle kõik, mis ise omas, ja suri nelja kümne-aastasena. Välimuselt oli ta siis juba võris wana.“

Wellington vaikis. Ta oli kõnelema suurimata in-nuga, kui seda oli tahtnud.

„Jutustage ometi edasi,“ julgustas Sujie. Ta oli kuulanud hoolega, lõug toetatud käele.

„Edasi? Edasi pole midagi. See on kõik.“

„Oh, taewas! Ürge olge ometi nii fitfi oma elulooga.“

„Õõiffin teile õelda weel waid mõnd tühijst asja, kuid neil pole olulist tähtsust.“

„Kuid, kuidas saite siis sealt alt üles tulla?“

„Olen palju lugenud. Kõike, mis mulle aga rääpu juhtus. Nende raamatute hulgas oli häid ja halbu.“

„Jah . . . jah. Seda olen minagi teinud,“ sõnas neiu kannatamatult. „Kuid, kuidas omasite oma rikkuse?“

Wellington süütas nüüd sigareti, et warjata oma segadust. Nüüd oli saabunud hetk, mil ta pidi ütlema, et ta oli elukutseline pokkija. Ta oli tahtnud neiu selles wähehaawal ettevalmistada.

Kuidas oleks, kui ta neiu jutustaks, kuidas ta tirkusega kodust ärajooksis, kuidas ta juurte raskustega õppis pokkimist!

Ei, seda ei wõinud ta neiu rääkida, wähemalt praegu mitte. See oleks olnud liig palju forraga.

Wellington waatas neiu otsa. See kuulas ifka weel, lõug toetatud käele. Ta ootas wastust. Neiu nägu oli kattunud punaga. Wellington teadis, et kui ta nüüd neiu oleks õelnud, et ta on elukutseline pokkija, siis oleks neiu tema jaoks weel olnud waid — põlgus.

„Kas olete furi, kui jätan teile selle küsimuse wastamata?“ küsis ta neiuult.

„Kas tahate õelda, et teie ei wasta üldse selle küsimuse peale?“

Wellington raputas aeglaselt pead. „Ma ei wõi seda teha, ei wõi.“

„Aga see küsimus on ju kõige tähtsam.“

„Mul on kahju, kuid teisiti pole wõimalik.“

Nüüd surus neiu kõik oma wiha ja pahameele sõnadesse: „Ah, teie wilets ja saamatu mehike.“

See oli raske hoop. Wellingtoni nagu wärwus pu-naseks. Ta ei saanud neiuale näkku waadata, waid maatas neiuft mööda. Samal hetkel hakkas waljuhäälidaja mängima tangot.

„Kas meie ei tantfiks?“ küsis Wellington.

Setfeks paistus, nagu oleks neiu nõus tantfima. Kuid see näis waid nii.

„Ei tule mulle uneski meele — teiega tantfida,“ ütles ta läbi kofkupigistatud hammaste.

Nii nad istusid ja põrnitfesid üksteisele otja. Wiimaks heitis tüdruk pilgu oma kellale.

„Kell on juba 11,“ hüüdis ta, „ja meil on weel sõita 150 kilomeetrit. Mu isa on wiht juba kindlasti kõlistanud „Gamma-Deltasse“ ja ajanud jalule politsei ja defaani.“

„Sellest on mul wäga kahju!“

„Palun, ärge korrake seda sõna enam,“ wihastas neiu, „ja — ärge minuga üldse enam kõnelege — ei kunagi.“

Wellington pani mootori käima ja liis autole kiirust, kuni kiiruseosut tõusis üle 100 kilomeetri. Minult kõige hädaohtlikumatel kurwedel wähenaldas ta pisut seda kiirust. Nii sõitsid nad terve tunni ja kumbki ei rääkinud teisega sõnakestki.

Wellingtonil õnnestus taskust tõmmata figareti-karbi. Susie jüütas ühe figareti põlema ja pistis Wellingtonile suhu. See tänas wiisakalt.

Alles siis, kui nad jõudsid Lake Forest'isse, rääkisid nad esimesed sõnad üksteisega, sest Wellington ei teadnud teed. Susie pidi talle seda juhutama. Paar minutit hiljem jõudsid nad ühe juure, toreda maja ette.

„Oleme jõudnud kohale,“ lausus neiu.

Wellington pani auto seisma. Suur, tore maja pahandas weelgi Wellingtoni, sest see suurendas weelgi seda kuristikku, mis oli tema ja neiu wahel.

„Leid wiht oodati juba ammu?“ küsis ta.

„Wiſt küll!“ wastaſ neuu. Wellington juhtis nüüd auto wärawateſt ſiſſe maja trepi ette.

„Ja nüüd on wiſt küll kõige parem, kui ma kobe faon?“

„Ei,“ wastaſ neuu... „Ma tutwustan teid oma iſale, kuigi on kindel, et teie üksteiſele ei meeldi. Kuid ſinna pole midagi parata.“

Üks teener tuli trepiſt alla.

„Tere õhtuſt, Brink!“ hüüdis neuu jellele.

„Minu paſid on autos. Kaſ mu iſa tundis minu päraſt muret?“

„Jah, armuline preili!“

Särgmiſjel hetkel wäljuſ majalt iſa iſe. See oli paſ mees walgete juuſtega. Silmad olid tal jamaſugujed nagu tiitelgi. Ta kandis õhtuülifonda.

„Ma loodan, et ja minu päraſt mitte wäga ei muretſenud, iſa?“ küſis Suſie ja ſuudleſ oma iſa.

„Muidugi tundſin ma hirmu ſinu päraſt,“ pa-handaſ iſa. „Ma käiſin iſe ſul jaamaſ wastaſ ja kuulſin Helen Scotilt, et ja ſõidad autoga ja jõuad iga filmapiſſ kohale. Selleſt on aga juba möödunud 3—4 tundi.“

„See on härra van Blarcom, iſa,“ tutwustaſ Suſie Wellingtoni.

Härra Corbin ulataſ Wellingtonile oma käe ja waataſ teda pealaeſt jalatallani. Ta ei küſinud: „Kas teie olete?“ waid küſis, „Mis autotüüp ſee on?“ Wellington nimetaſ jelle nime. „Kaſ ſee on parem kui Ameerika omad?“ küſis wanahärra edaſi.

„Ei, jeda mitte, kuid tubliſti kallim.“ Kõik kolm aſtuſid nüüd üheſkoos majja ja läkſid juurde raamatukogutuppa.

„Ma lahkun nüüd, härra Corbin,“ ütleſ Wellington. „Mul on wäga kahju, et jõudſime pärale nii hilja. Ma lubaſin prel. Corbinile, et toon ta koju rutem kui rongiga jõiteſ. Kuid ma ekiſin.“

Wanahärra ainult noogutaſ peaga.

„Head ööd, prl. Corbin.“

Susie saatis Wellingtoni kuni ukseni.

„Kas ma võin teid sel nädalal veel näha?“ kü-
fis Wellington.

„Mul on väga palju tööd.“

„Kas ma siis ehk tohin teile kõlistada?“

Susie raputas eitavalt pead. „Ei.“

Siis aga pöördus ta järsku ümber ja ruttas üt-
lema: „Jah, teie võite mulle helistada.“

Sõites Chicago poole, mõtiskles Wellington Susie
üle. Ta tundis, ükskõik, mis ka ei juhtuks — tema
— Wellington armastab seda tüdrukut, armastab ka
fiis, kui ta tema vastu on veel õelam kui seni. Ta
teadis väga hästi, et on lollus jooksta järele selli-
sele tüdrukule nagu Susie. Tema ei abielluks kunagi
ühe elukutselise poksiijaga. Kõige mõistlikum oleks
Zake'ile teadustada, et see eeloleva mõistluse korral-
daks võimalikult kiiremini. Kui ta selle võidab, siis
võiks jälle uue mõistluse ette võtta. Nii saaks tee-
nida juure palju raha. Siljem võiks minna Euroo-
passe ja unustada lõpuliselt see tüdruk. Nõnda tal-
kuleeris Wellington Chicago poole kihutades.

Sõudnud Chicagoosse, jättis Wellington auto jaa-
mahoone ette seisma ja läks ise Barneyd otsima. Ta
ei leidnud teda aga kujagilt. Alles perroonil kohtas
ta teda. Barneyga ühes olid ka Zake ja Mullin. Zake
tõmbas pikka musta sigarit ja oli uhke näoilmega nagu
alati. Zake'iga ühes olid mitmed pakjud mehed, kes
samuti imesid pikki sigareid.

„Bois!“ hüüdis Zake Wellingtonile. „Kõik on
parimas korras. Meie saame 50% üldsisjetulekust.
Somme algad sa oma treeningut.“

„Dubli,“ nõustus Wellington. Ta ei röömusta-
nud sugugi, mitte sugugi. Mis tähendasid temale
200.000 dollarit, kui ta selle eest pidi loobuma tüd-
rukust.

„Mu auto on fiin,“ ütles ta väsinult. „Sõidame kohe hotelli.“

Zafe ei liibunud paigast. Ta wahtis Wellingtonile ükshilmi näkku. Lõpuks wõttis ta sigari suust.

„See on siis kõik, mis sul on öelda wanale Zafe'ile?“ Ta pöördus nüüd Mullini poole. „Ma korraldasin talle suurima wõistluse, mis kunagi olnud kergekaalus, ja mis tema selle peale ütleb? Ta ütleb lihtsalt „tubli!“ Zafe raputas oma suurt pead. „Poiss, poiss, ma ei taipu, mis sinuga juhtunud on. Kui ma mitte sind nii hästi ei tunneks, siis arwaksin, et oled hullunud.“

Wellington naeris. „Ma mina tunnen sind hästi, Zafe. Kui ma sind täna nägin pakku sigarit tohsutawat, siis teadsin kohe, et sa oled jälle midagi walmis teinud.“

Zafe andis Wellingtonile tubli müksi wastu ribi-
fid. „Tubli, mu poiss, tubli! Kõigest hoolimata oled sa ikkagi kõige parem kergekaalu rufikamees, kes kunagi roninud ringi.“

Zafe istus autos Wellingtoni kõrwal ja jutustas õhinal, kuidas ta seadnud jutti kõik asjad ja surunud wastastele peale oma tingimused. Wellington kuulas kannatlikult pealt ja mõtles, kuidas ta treeningu ajal jaaks kohtuda Sufiega.

Hotellis tõstis Zafe kohe küsimuse üles, kus hakaks Wellington treeneerima.

„Eile kohtasin ma M Friedmanni. See ütles mulle, et tema teadwat Wanfegoni juures toreda koha. Ma ise pole seal weel käinud.“

„On see kaugel Grandisonist?“ küsis nüüd Wellington.

„Kuidas?“ küsis Zafe ja ta häälest kuuldus kergeg muristamist.

„Ma küsijin, kas see koht on kaugel Grandisonist.“

Zafe tõusis pikkamisi jalgele. „Mis on Grandisonil selle kohaga pistmist?“ küsis ta majesteetliku häälega.

„Kas ja siis ei mäleta, et ma elan ja õpin nüüd Grandisonis.“

„Kuidas? Kas ja tahad ikka edasi ülikooli jääda, hoolimata sellest, et sul on ees suur võistlus?“

„Armas Zafe! Meie teletasime selle asja juba fford pikalt ja laialt ära. Pole ju mingit mõtet sellest enam rääkida.“

„Pole mõtet rääkida!“ kriiskas Zafe.

„Muidugi räägime sellest veel ja õige tublisti. Ma ei küsinud sinult, kus sa olid ühel või teisel õhtul. Mispärast? Ma mõtlesin, et olgu peale. Noored inimesed on noored inimesed ja neile peab lubama lõbustusi, pealegi, kui on ees pikk treeninguaeg. See pole ju kellegi lõbu, wäljaarwatud see, kui saad oma wastase hambad sisse lüüa.“

Ma ei tahtnud olla jäme. Kuid nüüd on sel lool lõpp. Tänaõest peale ei wea sa wana Zafe'i enam ninapidi. Somme pokkime paar ringi Gilsoni pokkikoolis, et näha, kas sa wiimaste kuude jooksul oled kaotanud palju oma wõimetest. Pärast jeda waatan ma järele, kuidas on lood selle M Friedmanni poolt soowitatud kohaga. Suhul, kui see koht mulle meeldib, sõidame kohe sinna ja hakkame tödga pihta.“

Wellington tõusis püsti, sest ta sai seistes paremini kõnelda ja käia.

„Kuule, Zafe,“ ütles ta külmalt, „ma jään Grandisoni. Sellepeale wõid sa wõtta kas wõi mürki.“

Jään ka edasi ülikooli, kuni wiimise päewani enne wõistlust. Ütlen sulle juba nüüd kohe, et sa ei saa mu otjust millegagi kõigutada. Ära enmast parem asjata waewagi.“

„Poiss . . .“ algas Zafe, waluline wärin hääles.

Wellington heitis käega. „Weel üks heff, Zafe. Sa wõid minult küsida — kus ma olin täna õhtul

ja ma ütlen seda julle. Kuid see ei muuda põrmugi teisi asju. Mul pole vähemakki põhjust oma tegusid häbeneda. Sa kui ja mind oma noomitustega rahule ei jäta, siis pead walima, kas wõistlus — wõi mitte."

Safe'i raste teha lastus toolile ning ta lõug waju rinnale. Barney ja Mullin waatasid teda kaastundega. Safe'i elamuste tormis oli midagi kohutawat.

"Ma hellitasin seda poissi nagu oma lihast poega," hädaldas nüüd Safe. "Mägin juba ammugi, et ta toppis oma nina liig palju raamatutesse. Ma ei tahtistanud teda selles. Mõtlesin, et see on ikkagi parem, kui ta ajab ringi mööda kõrtsi. Kõrtsides satub ta kokku naistega — ja need juba ei mõista nalja. Sa nüüd on ikkagi üks seelik ta finni nabinud! Sa pois on nagu hull selle järele."

Safe pöördus nüüd äkki Barney poole: "Kes on see tüdruk?" küsis ta.

"Mis sugune tüdruk?" küsis see omaford.

Safe raputas kurwalt pead: "Ah, ma tean. Sina juba seda Safe'ile ei jutusta, isegi siis mitte, kui see on poisile kasuks. Kuid ära sina arwa, et mina ei tea, mis poisiga lahti on.

Elu on üks naljakas asi. Kui mõni naine ostab mehe teha nii hulluks, et ta tema pärast läheb läbi tule ja wee, ning unustab oma töö, siis on ta selle üle wäga uhke, et sai ühe mehe jälle häwitada. Peksa peaks andma niisugusele naisele! Sa üks niisugune istub nüüd ka meie poisi kubil. Poiss ise aga on maailmatu õnnelik ja on walmis kõik tegema, mis plika temal käseb. Naise sõna on rohkem wäärt kui wana Safe'i sõna. Aga mida teab plika poisist. Ei midagi! Sellest hoolimata on tüdruku sõna poisile seaduseks. Wana Safe wõib nüüd nukkudega mängima hakata. See on ikka nii: naised ja ärid ei sobi kokku."

Wellington tundis suurt tarwidust naermiseks. Seni oli Safe'i sõnal tema peale ikka kõwa mõju ol-

nud — ifegi siis, kui wanamees wahel rängasti liialdas. Kuid nüüd tuli Wellingtoni pähe esmakordselt mõte, et wana Jake on päris narr oma jutuga. Ta naeris suure häälega.

„Nii, ifka nii edasi, mu poisjs!“ hüüdis Jake kibedalt. „Maera aga tublisti wana Jake'i üle. Küll sa siis naermise unustad, kui Kerrigan sind kõites tantfima paneb.“

„Ara ennast nii palju ärrita,“ ütles Wellington. „Teed sellega ainult endale juurt kahju.“

Jake tõusis raskelt oma toolilt ja wankus Wellingtoni poole. Torkas temale oma parema käe nimetisjõrmega rinna pihta:

„Kas tahad salata, et siin pole mängus naine!“ mõirgas ta. „Julged sa seda salata?“

„Ei!“ wastas Wellington õige jõbralikult. „Ma ei salga midagi.“

„Ma teadsin seda, ma teadsin seda kindlasti,“ rööfis Jake ja ringutas meeleheitlikult oma käsi. „Ma oleksin pidanud poisji paremini walwama. Ei oleks tohtinud teda kunagi silmast lasta!“

„Jake!“ hüüdis nüüd Wellington energiliselt. See pöördus pikkamööda ümber ja waatas Wellingtonile silma. „Ma ei salga seda, kuid mis puutub see siia?“

„Mis puutub see siia,“ käratses Jake. „Ta küsib meel seda! Kas sa siis ei tea, et see tähendab minu lõppu.“ Ta raputas jälle oma pead ja ohkas raskesti.

„Poisjs, ma olen ju sulle palju kordi jutustanud, mida see tähendab. Suur poksiija peab armastama oma tööd üle kõige ja peab alati ainult sellest mõtlema. Muidu läheb kõik luhta. Kui su peas istub tüdruk, siis ei mõtle sa enam poksist, waid tüdrukust. Nii on ifka naistega. Kohe kui sa abiellud, oled omadega läbi.“

„Aga Jake, sa oled ju ka ise abielus!“

„Minuga on lood teised, mina ei oli ju poksiija. Peale selle polnud ma jugugi enam noor, kui naise wõtsin. Ma olin juba olnud igalpool ja näinud kõik. Maitsefin igakülgjelt elu ja hakkasin juba wäsimä. Tegin raha ja kaotasin selle ning ostasin siis teha jälle uut raha. Mu kõht polnud enam korras ja ei seedinud restorani-toitu. Siis naisin ma wäikese kena naisukese. Ta polnud küll enam noor, kuid oli wäga osaw töögis. Kui inimene jääb wanaks, siis tahab ta meeleldi süüa kodus. See on õige aeg abiellumiseks. Kuid mitte siis, kui inimene on veel noor ja tugew, eriti aga siis mitte, kui ollakse poksiija — nagu sina.

Kui oled kord juba abielus, ei siis tule enam midagi wälja treeningust. Naine nõuab kõik aja endale. Pikapeale lähed mees laiskusest raswa ja ei wiitsigi enam harjutada. Pole siis enam mingit isu hommikul kell 6 tõusta ja paar tundi joosta.”

„Sellest pole ma kunagi aru saanud — mispärast peab see jookse olema just nii wara hommikul,” imestas Wellington.

„Aha!” hüüdis nüüd Jake wõidurõõmsalt. „Kas näete nüüd. Enne tüdrukuga tutvumist ei tulnud tal kunagi selliseid mõtteid.”

„Kuid — mispärast peab jookse olema just wara-hommikul?”

„Kunas siis? Kas enne magamaheitmist wõi?” vastas Jake pilkawalt.

„Pärast lõunat pead töötama liiwakoti kallal, tegema mitmesuguseid harjutusi ja poksiima oma 8—10 ringi. Peale selle tuleb massaaž. See kõik wäsitab ja pole enam mingit tahtmist 10—15 kilomeetrit maha joosta. Siljem tahad muidugi süüa, siis mängid paar partiid kaarte, sõimad mõne mehe läbi ja heidad siis magama. Hommikul tõused hea tujuga ja wõid jälle joosta.”

Wellington haigutas. „Olgu siis peale. Ma jooksen hommikuti. Nüüd olen ma väsinud ja tahan magada. Kus on mu ase?“

Zake osutas üht uft. „Seal,“ urijes ta vihajelt.

Wellington läks sinna tuppa ja leidis sealt faks woodit. Ta teadis, mis see tähendas. Pärast seda, kui Zake oli sõlminud Kerriganiga lepingu ja maksnud sisse 10.000 dollarit, mille ta kaotaks juhtumil, kui Wellington ei peaks ilmuma kindlaks määratud tähtajal võistlema. Sellepärast magas temaga nüüd Barney alati ühes toas. Barney pidi alati olema tema juures. Nad hakkasid nüüd Wellingtoni wawama nagu mõnd printsi, et keegi ei saaks temale teha kahju.

Zake oli arwamisel, et ta noorele ilujale tüdrukule järeeljooksmine on kahjulik.

Barney järgnes Wellingtonile magamistuppa.

„Pane uks finni,“ ütles Wellington.

„Kuidas sa selle kohtamise Zake'iga lawastasid?“

„Ta seisis perroonil, kui ma rongist väljusin,“ wastas Barney kurwalt. „Muidugi tahtis ta kohe teada, kus sina oled. Ütle sin talle, et sa tuled autoga ja et sa lipsasid mul käest ära. Tead ju isegi, et ta seda ei uskunud.“

Wellington kehitas õlgu. Ta pidi nüüd leppima selle tõsiasjaga, et oli ees 9 nädalat raskest treeningut.

Barney istus woodiäärele ja hakkas sorima oma kohwris. Võpuks tõmbas ta teiste asjade wahelt wälja ühe rewolvri ja paari padruneid. Ta laadis relwa täis ja pistis selle siis oma padja alla.

„Kas hakkad jälle lollusti tegema?“ küsis Wellington.

„Jah, seda küll,“ wastas Barney.

„Sa pole seda ju kunagi tarwitanud.“

Barney hirwitas. „Ei, peremees, seni küll mitte. Kuid ford oli teda meil siiski hädasti waja.“

„Ta oleks meil sama kavalik olnud ka laadimatult.“
Barney raputas pead. „Nas' olla! Nnimene usal-
dab ennast rohkem, kui teab, et tal on laetud „tuletuff“
lähedal.“

Wellington miskus oma asemele pikali, pani käed
pea alla ja wahtis ükssilmi lakke. Tuff aega waikisid
mõlemad. Siis ei pidanud Barney enam vastu, waid
algas kõnelust.

„Peremees, ja pead seda wõistlust wõtma kõsijelt.
See Kerrigan pole sugugi nõrk pois. Sellega ei maksa
mängida. Pole kerge ka sinu kaalu maha wõtta, sest ja
oled ju kõwasti lisa wõtnud.“

„Tean, tean. Igal hommikul 17 kilomeetrit jooksu
ja toiduks ainult lambakotletid ning spinat. Siis paar
päewa enne wõistlust mitte midagi juua, et keha kui-
waks tublisti ära. Wiimase ülearuse naela hõõrud
enne wõistlust sina mult maha.“

„Nah, ega's see asi nii halb olegi. See kõik kestab
waid 8 nädalat.“

„Muuks mul wist palju aega ei jätku.“

„Nah, tüdrukud tulewad küll äraunustada.“

„See on kõige hullem.“

„Nas pole parem, kui jääd temast eemale kuni
wõistlus möödab? Mispärast ei taha ja minna Al
Friedmanni poolt soowitatud kohta, seda tahab Jake?
Du ju selge, et sel ajal kui ja treenerid, pead hoi-
duma naistest eemale.“

Wellingtoni pea wajus norgu. Ta wihtas treenin-
gut kõige rohkem oma elukutse juures. Seal oli kõik
ühetooniline: jõök, harjutused ja ka keelud. Seda oli
raske kanda.

Partnerid ja masseerijad olid arenematud poisid,
kellede humapiirkond oli nii kitsas, et Wellington juba
paariminutilise jutuajamise järele teadis kõik, mis
neid huvitas. Muidugi muutusid nad kohe Welling-
tonile igawateks. Wellingtonil oli nendega raske läbi

saada, sest kui ta nendega ei rääkinud, siis arvasid poisid, et ta on pahane. Sama tüütaw oli ka Jake ise oma alaliste hoolitsuste ja urisemistega.

„Barney,“ ütles Wellington, „ja kuulsiid ju minu otsust, et ma jään Grandisoni. Sellepärast pole mõtet helle küsimuse üle pikemalt waielda.“

„Hea, hea“, nõustus Barney. „Seaküll, peremees.“

Barney oli juba ammugi uinunud magama, kuid Wellington ei saanud ikka weel und silma. Ta mõtles selle üle järele, misjughused küll olid need üheksa nädalat, mis nüüd algasid.

Nüüdsest peale pidi ta igal hommitul tõusma üles kell kuus. Pool seitse pidi ta juba jooksuma, traawima, ikka traawima — kaks pikka tundi, nii et higi woolas alla ojadena.

See oli ju ainuke abinõu raswa maha ajamiseks. Jooks kõwendas ka jalgu wõistluse jaoks, sest ega see pole naljaasi, wiisteistkümmend ringi maha pokkida! Wellingtoni wõistlusmeetod püsis just peamiselt jalgade kiires töös. Ta hindas samawõrd oma jalgade kui käte kiirust. Wellington hüppas oma jalgadel nii kiiresti ringi, et wastane ei saanud teda omariisikatega tabada.

Ta siis, kui wastane oli hämmastunud ta kiirusest ja unustas üheks hetkeks ettemaatuse, siis oli tulnud õige aeg Wellingtoni jaoks. Ta kostitas wastast algul oma tugewate wasakhaakidega ja lõi ta siis lõuahaagiga lõpulist ära. Seda taktikat sai ainult siis tarwitada, kui olid head jalad, neid aga wõis saada ainult jooksjuga ja weel kord jooksjuga.

8.

Sel päewal, mil Wellington algas treeningut, oli Gilsoni spordikool inimesi tulwil. Küll ei kirjutanud ajalehed weel midagi eelolewast suurwõistlusest, kuid Jake oli ühe paljutöotawa noore pokkija palganud

„oma mehega“ kolmeks ringiks pojjima. Wellington ei olnud jeni Chikagos mõistelnud, sellepärast oli huvi tema vastu suur.

Wellington ilmus võijtlusele Jake'i, Barney ja Mullini saatel. Gilson ise terwitas neid ukkel. See oli üle wiiekümne aasta mees ning jättis fangesti wäljateeninud näitleja mulje. Minult ta pahem kõrw, mis oli imelikult juur ja ebamäärase kujuga, andis ära, et siin tegemist endise pojjijaga.

„Olen uhke, et saan tutwuneda teiega, härra Wellington,“ ütles ta Wellingtonile. „Nägin teid mõistlemas Madisoni platsi aias ja ma oleksin walmis sadandeid kilomeetreid reijsima, et näha weel kord sellist mõistlust. Sel korral pojjijate teie parima meistrina, feda ma kunagi näinud.“

„Mõõmustab mind, et see teile meeldis.“

„Bean jelle juures mõtlema möödunud aegadele,“ jatkas härra Gilson oma juttu. „Tänapäewal leidub ju nii wähe häid lööjaid. Neid moodsaid pojjijaid ringis waadates, pead kohe arwama, et ei need oska anda tugewat jirget ja lõuahaagist pole nad kuulnudki. Ma loodan, et minu poisid on täna tähelepanelikud ja õpiwad mõndagi teie kunstist. Nad pole weel kunagi näinud päris ehtsat pahemat jirget.“

Wellington naeratas.

„Kuid mõnikord täidawad ju ka need moodjad löögid oma otstarbe. Ruhu nad langewad — seal ei kaswa enam rohi.“

„Seda küll,“ oli nõus Gilson. „Ruhu nad tabawad, seal ei kaswa tõesti enam rohi. Kuid häda seisab jelles, et nad ei taba teietaolist meest.“

„Küll nad juba tabawad ka mind,“ ütles Wellington.

„Kuid mitte kunagi täielikult ja hädaohtlikult,“ waidles wastu Gilson. „Sel õhtul, kui teie Tommy Harlemi löite outi, seisin ma ringi lähedal ja nägin,

et ta ei tabanud teid 14 ringi festel ainuistki forda täielikult. Teie ostajate ta eest alati kõrwale põigelda... Kuid teie peate nüüd ümberriietuma."

Gilson hüüdis: „Poiid, tehke ruumi!"

Wellington ja Barney järgnesid temale läbi rahwamurru.

Garderoobis riietus ta ruttu poksikostüümi.

„Nüüd näeme, kui halwad on sinu asjad," ütles Barney. Wellington noogutas nõusolles pead ja astus kaalule. Osut jäi peatuma 134 naela peale.

„Ei olegi nii hull kui ma arvasin," rõõmustas Wellington. „Paari nädala eest oli 135."

„Kuid sul on siiski tublisti raswa," muretseis Barney.

„Paar nädalat lahja toidu otjas olles, wõtame maha 10 naela."

Barney naeris. „Eks me waata."

Wellington tõmbas jalga lühikejed püksid ja Barney määsis finni ta fäed ning tõmbas sinna peale poksifindad. Siis tõi ta esile ühe fantsiivri.

„Kas ma selle pean pähe panema?" küsis Wellington. Kuid Barney ei annud järele, waid kinnitas kiwri Wellingtonile ikkagi pähe.

Nad teadsid mõlemad väga hästi, et Wellington pidi ennaft hoidma. Tugew hoop wastu otsmikku wõis purustada naha ja tekitada juure haawa, mis niipea ei oleks paranenud. Kui aga poksija ilmub wõistlema juure haawaga, siis meelitab ta sellega oma wastast haawa uuesti lahti lööma. Siis aga jookseb weri silma ja takistab nägemist.

„Walmis?" küsis Barney. Wellington noogutas pead. Kui ta nüüd astus poksijaali, tungisid inimesed tema ümber kofku ja terwitafid teda.

„Need siin on palju wastutulelikumad ja lahkemad kui mu ülifooli-kaaslased," mõtles endamisi Wellington. „Kui tore oleks jälle kanda oma õiget nime!"

Raha ja higi lõhn, mis täitis suurt ruumi, tundus talle meeldivana. Ta tundis end üle hulga aja jälle kuningana.

Noore fergeaalupõksija nimi, kellega ta pidi põksima, oli Baby Face. Ta tuli kohe Wellingtoni juure ja raputas naeratades ta kätt.

„Urge mind täna päris jogaš lõõge,“ palus ta Wellingtoni.

Wellington naeratas. „Ma pole enam kaua aega põksinud. Tahtsin täna vaid katsuda, kas mu käed ja silmad veel endiselt töötavad.“

Siis ronis Wellington ringi.

„Kõik rahulikumalt, mu pois,“ ütles Jake ennast tema poole õiendades. Wellington noogutas. Kõlas gong ja põksimine algas.

Baby Face oli kiire ja ojav. Ta tormas Wellingtonile kohe mõlema käega kallale. Wellington andis talle mitu hästihitud lööki. Kuid Baby Face ei taganenud. Nüüd andis Wellington oma vastasele „pahema sirge“, mis oli nii tugev, et Baby Face'i pea wajus tagasi. Wellington kuulis, kuidas Gilson hüüdis:

„Poisid, kas nägite „pahemat sirget“? See oli alles tõeline sirge.“

Baby Face'ile tegi see sirge suurt muret. Ta ei teinud küll walu, kuid wihastas. Baby Face ajas nüüd Wellingtoni enda ees, kes samm-sammult taganes ja end wastase löökide wastu ojavasti kaitses.

Sõalpool, kuhu Face oma rusika juhtis, oli ees Wellingtoni rusikas. Kõik tundis Wellington enda taga nõõre. Ta oli taganenud nurka. Wellington teadis kohe, mida ta wastane nüüd kawatšes. Baby Face tahtis talle anda wafakut sirget ja, kui siis Wellington oleks kumardunud, kohe paremaga oma lööki täien-dada. Ta pidi oma wastasest ette jõudma.

Wellington andis nüüd Baby Face'ile koleda löõgi, mis ta wirutas tagasi kuni kšringi. Wellingtonil hak-kas noormehest kahju. Ta ei tahtnud teda sugugi nii

kõwasti liiua. Pealtwaatajate hulgaft kuuldufid hiiid-
ded: „Kas ja nägid? Inimene, kas ja nägid, mis ta
niiüd Baby Face'iga tegi!“

Eiis lõpetas gong mõistluse efimeje ringi. Teisel
ringil tungis Baby Face meeleheitlikult Wellingtonile
peale. Kuid ta ei tabanud Wellingtoni enam kordagi.
Wellington oli nii fiire oma liigutustes, et wastane
ei pääsenud teraale üldse lähedale.

Waheajal naeratas Wellington Barneyle, kes seisis
ühes nurgas. Barney naeratas rõõmsalt wastu. Mõ-
lemad olid rahul.

Wellington poffis hästi, ja ometi polnud ta hulgal
ajal harjutanud. Polnud jäänud halwemaks ka ta
filmad. Kui gong mõistlejad jälle platsi kutsus, siis
märkas Wellington, et seekord oli Baby Face otjusta-
nud kas mõita mõi jurra. Noormees oli närwiline ja
kuum. Ta ei töötanud enam mõistujega, waid tunne-
tega. Wellingtonile ei teinud palju waewa end kaitsta.
Lõpuks laskis ta ennaft Face'i poolt mitmel korral
tabada, et näha, kui suur on ta wastupanujõud. Eiis,
wähe aega enne gongi, andis ta Baby Face'ile otsus-
tawad löögid, nii et see lendas uimasena nõõridesje.
Kui ta hiljem lamas masjaashilaul ja Barney tema
kallal töötas, tuli Baby Face tema juure.

„Ma arwasin alati, et olen fiire,“ ütles ta kurwalt.

„Seda ja ka oled,“ wastas Wellington.

„Noh, tänan selle komplimendi eest. Ma ei saanud
ju find kordagi tabada. Sika olid ju küünarnukid ees.“

„See oli ju ainult harjutusmõistlus. Tõelises mõist-
luses oleks ja mind juba tabanud.“

„Tõelises mõistluses oleks ja minu kohe waikeks
lõõnud.“

„Ma oleks jeda küll wist püüdnud teha,“ naljatas
Wellington. „Kui ja õpid lähemalt löõma ja osawa-
mini tabad — ega sinuga siis nii kerge walmis saada
olegi.“

Wähe aja pärast küsis Wellington Baby Face'ilt:
„Kas tahad minuga üheskoos töötada? Ma wajan partnerit.“

„Kas tõesti?“

„Päris tõesti!“

„Sumalufe! Ma töotan sinu juures meeleldi palgata, et õppida paremini pokkima.“

„Ära jeda Jake'i kuuldes ütle. Ta wõtab su sõnast finni. Ütle ainult, et ma sind wajan. Muu kõik selguw hiljem.“

Kui Wellington tuli tagasi hotelli, mõtles ta järele, kuidas ta kõige kergemini saaks lahti Jake'ist. Ta ei tahtnud, et ta kuulaks pealt, kui tema — Wellington — kõlistab Susiele. Barney juuresolek ei ekkitanud teda põrmugi.

Jake tuli ja wõttis istet ning süütas sigari.

„Noh, mu poisj,“ algas ta. „Näi polnudki nii hull, nagu ma arwasin. Sul on aga kümme naela raskust üle normi. Mõnele teisele oleks selle mahawõtmine tühine asi. Sinuga on aga lood raskemad. Sul pole ju kübetki raswa. Kuid meie peame saama ka sellest lahti. Peaasi — et ja pole unustanud pokkimist. Legid küll paar ülearust lööki, kuid muidu oli kõik korras.“

„Minuga on kõik korras. Tahan nüüd, et mind jäetaks rahule. Küll muu tuleb iseendaft.“

Jake fortjutas kulme: „See on noorte inimeste juures ikka nõnda. Nad nõuawad, et neid jäetaks rahule ja hiljem teewad nad mis ise tahawad.“

„Mul on nälg,“ ütles Wellington ja tegi nagu poleks ta Jake'i ütelist kuulnudki. „Ma jöön siinsamas ülewäl.“

„Dore!“ hüüdis kohe Jake. „Dore, ma tellin kohe sinu ja Barney jaoks toidu üles.“ Ta wajutas elektri-kella nupule.

Pärast jeda kui ta ülestulnud kelnerile oli annud tellimise ära, lahkus ta toast.

Kohe haaras Wellington telefoniraamatu ja ot-
fis Corbini numbrit. Kuid ta ei leidnud seda raa-
matust. Wellington wõttis ühenduse hotelli keskjaa-
maga ning kaebas oma häda preilile.

Waheajal oli õhtujöök jõudnud kohale.

„Beremees, tule jõoma, jõök on juurepärane,“ ma-
nitjes Barney.

Wellington istus laua taha ja jõi waifides. Kui
telefon helises, hüppas ta püsti. Kuid ka keskjaama
preili ei teadnud Wellingtonile anda mingit nõu. Ta
teatas, et Corbinil on eranumber. Wellington palus
teda nüüd, et ta püüaks jelle numbri wälja uurida.
Kuid preili ütles, et tal on see wõimata.

Wellington istus nüüd kurwalt oma kohale ja
rüüpas lonksuhaawat teed. Kohwi ei tohtinud ta
juua.

Siis tuli sisse Mullin.

„Kus on Jake?“ küsis Wellington.

„Ta jõöb oma jõpradega all õhtust.“

„Mul on teile üks wäike palwe,“ lausus Welling-
ton jõbralikult. „Teie peate mulle muretsema Ernst
Corbini telefoni numbri. Corbini elukoht on Lake
Forest.“

Mullin pilgutas imestunult filmi ja naeratas
siis.

„Pagan wõtku, mida tahate sealt saada?“

„Ei midagi,“ seletas Wellington.

„Ma tahan ainult tema tütrega kõnelda.“ Üle
Mullini näo libises jällegi naeratus, pehme nae-
ratlus.

„Ah siis nii. Seesama ongi see naine, kes teile
teeb muret.“

Ta haaras kätte telefoniraamatu.

„Kui teie olete ford hoos — ega teid siis enam
hoida saa,“ ütles ta jõbralikult.

„Ma ei tea küll, kas see asi mul õnnestub või mitte. Kui keegi ei taha oma telefoninumbrit avaldada, siis on kuradi raske seda teada saada.“

„Küll teie juba ta leiate,“ arvas Wellington usaldavalt. „Teie tunnete kindlasti kedagi, kes jälle omaford tunneb Corbinisid.“

„Õdige kindlam on ikka politsei,“ arvas Mullin. Ta kõlistas mitme numbri peale, kuni viimaks leidis inimese, kes talle lubas vajatava numbri muretseada.

„Nüügis — paari minuti pärast on meil see number käes.“

Wellington oli tõusnud ja kõndis nüüd toas edasi-tagasi.

„Mida teate teie õieti Ernsti Corbinist, Mullin?“ küsis ta.

„Mitte just väga palju. Ta on tuntud advokaat, kes kuulub jelleilma suurte hulka. Ta on näiteks ühe juurpanga nõunik.“ Mullin naeris jälle. „Teie asemel mina ei püüaks seda tüdrukut.“

„Mispärast?“

„Kui minul oleks tütar ja teie tahaks jellega abielluda, siis loeks ma endale seda suureks auks. Kuid Ernst Corbin ja tema seltskond armaks hoopis teisiti. Nad ei unustaks kunagi, et teie olete elukutseline poksfija. Ja mida parem olete teie oma elukutsetes, seda vähem olete neile väimehena vastuvõetav.“

„Sellest ei saa ma päris hästi aru.“

„Teie olete liig kuulus. Oleks teie mõni tundmata poksfija, siis ehk saaks seda asja ehk veel kuidagi ajada. Kuid teie ju olete maailmameister. Ei ole mingit võimalust teie kutset varjata, sest jellest kirjutavad ju kõik lehed.“

Teie ei saa teha ühtegi sammu, ilma et lehed sellest midagi teaks. Kui teie nüüd abiellute kõrgemast seltskonnast pärit oleva tüdrukuga, siis nuhiwad lehed üles viimse peenuse, nii teie kui ka tüdruku senisest elust.“

Telefon kõlijes. Mullin haaras nüüd kuuldetoru ja kritseldas mõned numbrid paberile, mille ta siis ulatas Wellingtonile. „Siin on Corbini telefoninumber.“

„Täna, Mullin,“ ütles Wellington jüdamlikult.

Mullin sirutas oma käe Wellingtonile vastu, mida teine soojalt pigistas.

„Bean ruttama, kui tahan veel jõuda õigeks ajaks rongile,“ ütles Mullin ja vaatas Wellingtonile sõbralikult filmi. „Maailm on kui suur hullumaja, mu pois. Võtke mu nõu kuulda ja kaduge nii ruttu kui võimalik selle tüdrukü filmapiirist.“

Mullin oli waewalt toast lahkunud, kui Wellington haaras telefonitoru ja kõlistas Corbinide numbrile. Vastas teener. Sellele seletas Wellington, et tema — van Blarcom tahab kõnelda prl. Susie Corbiniga. Natukesel aja pärast sai ta wastuse, et preili Corbin ei olemat kodus.

Järgnevatel päewadel kõlistas Wellington järjekindlalt prl. Corbinile, kuid talle wastati alati, et preilit pole kodus.

Igal hommikul, kohe pärast päikeselõunast, sõitis Wellington Barnega mereranda ja jooksis seal tundi-paar. Pärast lõunast pööras ta aga Gilsoni pöökoolis. Ta magas üheksa tundi, sõi ainult poole jellest, mis ta oli sõõnud warem, ja ei rääkinud kellegagi peale oma otjekoheste abiliste aintustki sõna.

Mädala pärast oli ta juba kaotanud ühe naela ning ta näowärv jarnanes terve lapse omale. Sageli oli tal kange tahtmine mõnda oma treeninguwastast lüüa pihuks ja põrmuks. Criti Jake'i kohta oli see massew.

Jake vaatles sageli warjatud rõõmuga Wellingtoni üliosawat pöökimist. Tal oli wilunud film ning ta teadis, et Wellington oli juurepärast wormis.

Treeningu nädalad olid Wellingtoni meeleolu pannud raskele proovile. Kuid ta oli endast fiiski jaanud jagu ja töö edenes korralikult.

Ühel helgel hetkel oli Wellington Safe'i juutnud wiia niikaugele, et see üüris temale Grandisoni lähedale ühe wana wabrikahoone, mille lastis sissejeda spordijaaliks. Seal wõis nüüd Wellington edasi harjutada. Wabrikahoone oli Grandisonist eemal waid 35 kilomeetrit ning selle ümbruskonnas polnud teisi inimelamuid.

10.

Wellington istus oma Grandisoni suwila kabineetis. Oli õhtu. Ta oli tulnud Grandisoni tagasi jamaal päewal. Ta istus ja hindas oma seisukorda. Oli selge, et kõige parem, mis ta wõis teha, oli see, et hoidis ennaft Susie Corbinist eemale — jeni kui ta wõis talle öelda, kes ta on.

Ta kirjutuslaual olid mõningad kutsjed, mis talle walmistajid muret. Proua Biddecom palus teda esmaspäewa õhtuks külla. Meeleldi oleks ta wõtnud wastu proua kutse, sest seal kohtuks ta kindlasti Susiega. Ka Tommy Bellsi kutset ei põlgaks ta, sest pois meeldis talle. Kuid Ross Walkeri juure ei tahtnud Wellington mingil tingimusel minna, sest Walker ei meeldinud talle sugugi. Ta pidi pr. Pauline käest järele pärima, kelle juure minna.

Wellington wõttis nüüd tüki paberit ja märkis üles oma päewakawa. Kell 7 pidi ta ülestõusma. Weerand tunni pärast tuli Barney temale autoga järele ja wiis linnaft wälja — wabrikahoonesse, kust Wellington algas jooksu — tagasi linna.

Linna jõudis ta kella 8-ks. Jäi weel waewalt aega üle tushi wõtta ja einetada, et siis kohe minna loengutele. Kell pool üks oli lõuna ja tund pärast seda wiis Barney ta jälle wabrikahoonesse harjutama, poksimä. Kell weerand kuueks oli ta jälle tagasi. Sõis kell kuus

õhtut ning läks woodisje mitte hiljem kui kell pool kümme. Pärast lõunajööki ja enne ning pärast õhtujööki sai Wellington ennast mõneks tunniks pühendada lugemisele. Sellest jatkus, et jaada hakkara loengutega, kuid ei jatkunud seltskondlikuks tegevuseks. Wellington naeris selle mõtte juures. Mis läks temale forda seltskond. Seltskonna all mõtles ju Wellington ainult Susie Corbini, kelle pärast ta oli mõtnud ette kõik riskantsed elumuudatused.

Telefon helises ja äratas ta mõtetest.

Kõlistas Pauline.

„Mispärast pole teie mulle veel kõlistanud?“ küsis ta.

„Õudsin kohale alles mõne tunni eest.“

„Müüd aga tulge kohel! Istuge autosse ja sõitke minu juure. Pean teiega kõnelema.“

Wellington waatas oma kella. Oli täpselt 9. Suht woodisjemineku aeg!

„Mul on praegu palju tegemist,“ wabandas ta ennaft.

„Ärge olge lapsif. Mul on teile kõnelda tähtsat — wäga tähtsat.“

„Noh olgu! Olen wiie minuti pärast teie juures.“

Barney sõdis küll käte ja jalgadega selle wastu, et Wellington läks wälja weel kell 9. Lõpuks tõi ta auto fiiski wälja. Kui Wellington mõttis autos istet, mõttis Barney taskust rewolvri ja asetab selle enda kõrwale.

„Jffka weel mängid relwadega?“ küsis Wellington hammustawalt.

„Käff on käff,“ wastas Barney rahulikult. „Sake käffis, et ma ei laseks sind kunagi filmiift ja ei paneks käest oma tulerauda. Sa mina andsin talle sõna, et teen seda.“

„Olgu peale, Barney. Tee nagu soowid,“ nõustus Wellington wäsinult. „Ma poleks seda sulle pidanud üt-
lema.“

„Ei tee wiga, peremees,“ rahustas teda Barney.
„Ega ma täna esimest korda sinu juures ole. Tean juba, misjugune ja oled, kui treenerid.“

„Mul on siis ikka halb tuju, Barney.“

„Ega teistelgi possijatel ole parem. Sinu juures torfab see rohkem filma.“

„Noh, peremees,“ ütles Barney, kui peatas auto Gardineri juwila ukse ees. „Annan sulle pool tundi selle daamiga jutlemiseks. Pärast seda hakkab sind tugewasti ründama. Pean ju iga hinna eest koikusse tagasi wiima.“

„Sm,“ pomises Wellington pahaselt ja jooksis trepist üles. Pauline Gardiner ise awas talle ukse.

„Teie tohite mind suudelda,“ ütles proua. Wellington tegigi seda.

„Küll olete aga pealiskaudne!“ noomis Pauline Gardiner.

Nad läksid elutuppa. Pauline Gardiner asetuis jällegi oma lemmiknurka, kuna Wellington wõttis aset kamina ees.

„Ma pean teile midagi rääkima — mida ma teile küll öelda ei tohiks,“ algas Pauline Gardiner. „Ma loodan, et see pole teile teadmata, et Susie isa teid just wäga ei jalli.“

Wellington kehitas õlgu. „Ta polnud minust waimustatud.“

Pauline naeratas. „Susie kirjutas mulle mõne päewa eest, et isa ei taha teda enam üldse Grandisoni lasta. Susie ei tea praegu weel sugugi, kas ta saab isast jagu.“

„Mispärast?“ küsis Wellington. „Ma ei wõteta-
nud wanamehega paari sõnagi. Mida teab ta minust üldse?“

„See ongi peaasi, Jimmy. Kas teie siis seda ei taipu?“

„Ei! Mitte põrmugi.“

„Teie ometi teate, et Susie on oma isa filmatera. Susie öde abiellus juba ühe nadikaelaga. Nüüd on isa kindlasti otfustanud Susiet sama saatusse eest kaitsta. Ta kardab kangesti, et tema teist tütarit ähwardab sama oht.“

„Kas ta siis arwab, et tütrele endal pole filmi?“

„Ta on nagu kõik isadki, Jimmy! Ta arwab, et ta tütar on ikkagi veel tita. Susie pole sugugi nii lapselik kui wanamees arwab. Teisest küljest on ta aga suur põikpea. Susie on tüdruk, kes abiellub selle mehega, keda ta armastab, olgu see mees ükskõik kes wõi mis.“

Wellington istus nüüd Pauline juure. „Kas teate seda päris kindlasti?“ küsis ta tungiwalt.

Pauline waatas talle naeratades filmi. „Teie olete temasse tõesti väga armunud. Algul jutustasite mulle sellest, kuid siis ei kostnud see teie häälest nii selgesti.“

Siis muutus proua pilk tõsiseks ja uuriwaks. „Wõib olla saate tema kõigist takistustest hoolimata.“

„Kuidas teie seda mõtlete?“

„Hoolimata isa wastuseisimisest ja ka sellest, et teie ehk pole Corbinidele kuigi wastuwõetaw peigmees.“

„Mis suhtes — wastuwõetaw?“

„Ma arwan seda seltskondlikust seisukohast waadates. Corbinide perekond on väga iseteadew ja uhke. Wõib olla olete teie ka wastuwõetaw, ma ei tea ju kes teie olete ja kust tulite.“

Teete ju endast suurt saladust. Kui sain Susielt kirja, siis küsisin Allan Brooke'ilt telegraafiteel teie kohta lähemaid andmeid.“

Pauline tõusis püsti ja otfis midagi oma kirjutuslaua laekast. „Siin on wastus“ ja ta ulatas Wellingtoni kätte telegrammi.

Wellington wiskas sinna peale kiire pilgu. Seal oli waid paar sõna.

„Mispärast ei küsi ja ta enda käest, stop. Ta ei waileta sulle. Allan Brooke.“

„Näi on jelline,“ jättas Pauline nüüd. „Kui teie olite Susie koju saatnud ja sealt lahkunud, oli ta isa küsinud, mis mees teie olete. Susie ei teadnud muidugi palju. Selle tõttu tekkis isal arvamine, et teie olete hädaohtlik seikleja, kes tulnud Grandisoni just jelleks, et tema tütrele läheneda.“

„Aga kuidas tuleb ta jelle peale?“

„Nsetage ennaft kord tema seijuforda, Jimmy. Selle asemel, et sõita koju ühes oma sõbrannaga rongiga, jõuab tüdruk koju mitu tundi hiljem — autol. Ja mitte üksi, vaid ühe wõõra noormehe seltsis. Kui siis wanamees palub tütrelt seletust, jutustab see, et teie olete äärmiselt jalapärane isik, kelle wastu tunneb huwi terve Grandison. Peale selle jutustasite ju teie tüdrukule ise, et olete oma noorusaastad weetnud tööliskajarmutes.“

„See on ka tõsi.“

Pauline noogutas peaga.

„Seda usub ka Susie. Ta ei kahtle jelles, et kõnelesite tõtt. Kuid sõber, nüüd on tõesti aeg käes, et peate meile awama oma kaardid. Wastasel korral ei jaawuta teie wiist küll midagi.“

Wellington waatas jügawas mõttes enda ette. Samal hetkel kuuldus tänawalt autosireeni läbilõikawat kriiskamist. Barney oli oma pasuna pannud tegewusse.

„Mis see on?“ küsis Pauline Gardiner hirmunult.

Wellington hüppas püsti ja jooksis wälja — Barney juure.

„Kuule, Barney, jäta ometi kord oma lollused. Mul läheb weel aega!“ hüüdis ta.

„Peremees,“ algas Barney „sina — — —“

„Ma arwan, et ütlesin sulle küllalt selgelt,“ katkestas teda Wellington.

„Mul läheb siin weel paar minutit aega.“

„Noh, olgu siis — paar minutit,“ nõustus Barney.

Wellington jooksis tagasi Pauline juure. „See oli minu autojuht. Minu arst on mulle kirjutanud kindla eluviisi. Pean muu seas igal õhtul minema woodisje täpselt kell 9. Barney peab oma kohuseks, mulle neid reegleid meeletuletada, kui nad ise olen unustanud.“

Pauline Gardiner raputas pead. „Jffka rohkem ja rohkem saladusi.“

„Mis siin siis nii salapärajena tundub?“ küsis Wellington närwiliselt.

„Ei midagi — absoluutselt ei midagi,“ rahustas teda Pauline Gardiner. „Kuid, kui võtta arvesse teie head termist ja juurepärast kehaehitust.“

„Kuulge ometi, Pauline...“ Wellington otsis asjata sõnu.

„Ma kuulen,“ hüüdis Pauline. „Ma kuulan ju nii juure hoolega, et mul hakkab päris valus.“

„On ju... ma arvan... noh, tõde on lihtsalt see, et ma rohkem jutustada ei või kui ma juba Susie Corbinile rääkisin.“

Pauline toetas oma lõua käele ja vaatas Wellingtonile filmi. „Kas teie siis ei taipa kui halvasti teie sellega teete. Kas teie siis ei mõista, et praegusel hetkel on tõde kõige sobivam. Praegu on teil ainult üks tee — see on teie peate oma kaardid avama. Ma tean ainult ühte, mida teile ei saa andestada — see on vaifimine.“

„Kuid ma ei või ju rääkida. Andsin oma ausõna, et vaifin.“

„On olukordi, kus ei saa pidada isegi mitte ausõna.“

„Kuid minu jaoks mitte,“ vastas Wellington kangekaelselt.

„Teie võite ju neile, kelledele andsite ausõna, öelda, et teie ei saa antud sõna enam pidada.“

„Kas see ei lähe.“

„Ma ei juuda kuidagi endale fujutleda, milliseid kohustusi wõib teil olla nende „teiste“ vastu,“ arwas Pauline Gardiner mõttlikult. „Kas langete karistuse alla, kui kõnelete?“

„Ei, jeda mitte. Seadusega pole mul seni weel kokkupõrkeid olnud.“

Pauline tõusis püsti, pani oma mõlemad käed Wellingtoni õlgadele ja waatas noormehele jügwale filmi.

„Armas hea pois! Ürge olge ometi ees!“

Wellington raputas energiliselt pead. „Ma ei wõi praegu rääkida, ükskõik, mis minust ka ei mõelda.“

Pauline läks oma diiwani nurka tagasi.

„Koh olgu siis. Teie ei tohi kõnelda. Nüüd tekib kohe küsimus — mida teie üldse wõite ja tohite! Kindlasti leidub siin mõni kõrwaltee. Sa meie peame selle leidma.“

„Mis juhtus siis õieti Susie ja ta isa wahel? Teie pidite ju mulle seda jutustama.“

„Kad läksid tublisti tulli. Isa wõttis tüdruku kohe riistküsimuste alla. Susie arwab, et asi poleks olnud nii halb, kui teie hiljem mitte poleks igapäew Susiele helistanud. Susie isa arwas nimelt kindlasti, et Susie ise teatas teile telefoninumbri. Isa andis tütrele kindla käsu, et peab lastina wastata, et teda pole kodus. Susie pidi isale andma nüüd töotuse, et ta wiimased kuus nädalat walmistub hoolega eksamineerimisele ning ei kohtu teiega üldse. Minult sel tingimusel lubas isa teda Grandisoni tagasi tulla.“

„Kas ta siis Widdecomide juure ei tule?“

„Tuleb, tuleb! Näete teda kindlasti. Ta wõttis kutse vastu juba enne puhkusele minekut.“

Wellington käis rahutult toas edasi-tagasi. Polnud just lõbus kuulda, et ta ei saa Susiega enam kohata.

„Pauline,“ ütles nüüd Wellington ja koges. Ta ei julenud awalikult küsida, mida temast mõtlewad

inimesed. Kuid ta pidi seda siiski teada jaama. „Ma tahaksin... ma arvan... mida õieti kirjutatakse ja arvatakse minu kohta?“

„Ah, on väga mitmesuguseid arvamisi. Enamik neist on väga lapsikud. Mõned arvavad, et teie olete šalapiirituse kuningas, kes oma varanduse kogunud hangeldamise teel. Teised jälle usuvad kindlasti, et teie olete mõni suurseikleja, kes tulnud siia selleks, et võita Susie Corbini ja ta varandus. Seda vähemalt usub kindlasti Susie ise. On ka neid inimesi, kes on valmis wanduma, et teie olete läbipõlenud pangaametnik, või midagi muud sellesarnast.“

„Ja milline on teie arvamine, Pauline?“

Pauline waatas talle otja ja naeris siis wäljakutjuwalt. „Mina olen ainuke, kes leidis niisuguse teooria, millega sobivad seni teada olevad faktid. Teie tutwunesite naisega, kes oli teist märksa wanem, armusite ja abiellusite siis temaga, enne, kui olite jõudnud selgusele, misuguse rumaluse teie sellega korda saatsite. Siis põgenesite teie tema juurest.“

„Wõi nii arwate siis teie. Teie olete siis weendunud, et mina olen kõigiti paras tüüp selleks, et abielluda wana naisega ja kasutada siis tema raha?“

„Ei, seda mitte. Kuid ma arwan, et see kõik juhtus juba mõne hea aasta eest. Teie olete ju väga heafüdamlik ja pehme mees.“

„Ma wõin teile ainult ühte ännitada, et teie arvamine on püsti hullumeelsus,“ pahwatas Wellington nüüd wälja. „Ma pole abielus ja pole seda ka kunagi olnudki!“

„Ma ei tahtnud teid sugugi haawata!“ ruttas Pauline rahustama.

„Kas olete sellest toredast arwamisest minu kohta kõneleunud ka Susiele?“

Pauline punastas: „Jah — igatahes.“

Wellington kummardus nüüd pilkawalt:

„Olen teile väga tänulik!“ Samal hetkel pani Barney oma paju jälle töötama. Wellington haaras kübara ja mantli. „Nüüd pean ma tõesti minema.“

Pauline hüppas püsti ja haaras Wellingtoni käsiwarrest kinni. „Nii ei tohi teie lahkuda, nii ei tohi teie koju minna!“ hüüdis ta. „Susie oli täna siin ja meie kõnelesime pikalt teist. Teie ei tohi olla meie peale vihane, et meie kõik murrame pead teie pärast. Ma tahaksin teid nii väga aidata.“ Pauline vaatas noormehele silmi. „Ja teie vajate ju abi, mu armas. Eks ole?“

„See on tõsi, ma wajan teie abi,“ vastas Wellington mõrudalt. „Kuid mida pean ma tegema?“

„On waid üks wõimalus teie aitamiseks. Teie peate korraldama oma kodu seltskondlikk. kooswiibimisi ja need peawad olema nii huwitawad ja algupäraseid — kui wähegi wõimalik.“

Need peod peawad aga olema lõbusamad ja omapärasemad kui kellegil teisel waremalt olnud. Wähemalt nad peawad olema kõige kallimad.“

„See on esimene mõistlik mõte, mis teil täna õhtul tuli.“

„See on ka tõesti hea mõte ja teie peate selle tingimata täide wiima,“ soowitas Pauline Gardiner. Wellington noogutas nõus olles pead.

„Nii siis, esmaspäewal Widdcombide juures. Head ööd.“

Wellington lahkus.

Tagasiõidul siunas Barney kogu tee Wellingtoni, et jee oli jäänud üies kuni kella 11-ni. Wellington lasis teda rahulikult rääkida. Tõudnud koju, riietus Wellington kõhe lahti. Kui Barney garaasihist tagasi tuli, ol' Wellington juba woodis.

„Ära karda, Barney, ma jään nüüd ikka päris tõesti kõhe magama,“ ütles Wellington rahustades. Barney jäi ukse kõrwale seisma.

„Ma ei tulnud sugugi jellepäraft, peremees,“ ütles ta. „Tule õige forrafs töötuppa ja waata afnaft wälja.“

Wellington läfs nüüd ühes Barneyga töötoa ühe afna juure ja waatas tänawale, mis oli ähmaselt walgustatud.

„Niipalju kui mina näen, seisab puu all kaks meest.“

„Sah — kaks detektiivvi.“

„Kas oled jelles kindel?“

„Nad sõitsid meile järele, kui meie läksime Gardinerid poole. Nüüd on nad jälle siin.“

„Kas sa arwad, et meid jälgitakse, Barney? Wõibolla on see Jake'i wemp?“

Barney raputas eitawalt pead. „Jake ei anna seliste lolluste peale raha wälja. Tunneme teda ju wäga hästi.“

Wellington kehitas õlgu. „Mis läheb see mulle korda? Kui neile teeb lõbu mind luurata, efs nad tehku seda siis jumala nimel.“

„Mina ei ole politseid kunagi hinnanud. Ja mis puutub neisse eraonklikesse, siis need on walmis müüma maha ifegi oma emad,“ arwas Barney.

Kui nad järgmisel päewal sõitsid Cransville'i ja olid jõudnud Grandisonist juba wälja, waatas Wellington peeglisse ja ütles siis:

„Waata, sealt tulewad ju „jalad“ jälle.“

„Pane õige meie autole täisaur peale. Waatame, mis need mehed siis teewad.“

Barney suurendas wähehaawai kiirust. Wellington waatas läbi tagumise autoafnc oma jälgijaid. Tee oli küll kuiv, kuid aukline, nii et wäike auto hüples kiirel sõidul hirmsasti.

„Küll neil on nüüd töö,“ tähendas ta lõbusalt.

Barney suurendas weelgi kiirust kuni auto kihutas 90-kilomeetrilise tunnikiirusega edasi.

Nüüd ei pidanud tagaajajad enam wastu ja jäid maha. Kihutanud nii kolmkümmend kilomeetrit wiisid

Wellington ja Barney oma auto treeningu laagri aia taha varju ja olid meendunud, et nad lipsasid detektiivide käest ära.

Zafe tuli majast välja neile vastu ja terwitas Wellingtoni rõõmsalt.

„Poiss!“ hüüdis ta. „Küll siin oled aga täpne. Kuidas on lood tänawaharjutustega?“

„Saaksin enne einet 15 kilomeetrit.“

„Peenike, mu poiss, väga peenike!“ kiitis Zafe jüdamest ja wõttis taskust telegrammi, mille ulatas pidulikult Wellingtonile.

Wellington murdis jelle lahti ja luges:

„Mäen ajalehtedest, et sa töötai Gransville'is stop Meie tuleme Gransville'i 15-dal mail stop Otfi mind kindlasti üles stop Dotan stop Palju suudlusi Nora.“

Wellington rõõmustas. Nora tulek oli juba midagi.

„See telegramm on Nora McCune'i käest, Zafe. Ta kutsub. . .“

„Ma juba lugesein,“ katkestas teda Zafe. „Sa pead kindlasti minema.“

„Kuidas? Ma pean ju siis kuni keskööni ülemal olema.“

„Jüst!“ nõustus Zafe. „Mõnikord on ka kasulik kehet tööhoogu weidike logeleda, pealegi, kui tulemas selline tüdruk, nagu seda on Nora McCune. Ta on hea, armas ja otsekohene tüdruk, mida ei saa sugugi öelda enamiku näitlejannade kohta. Nora McCune on naine, misjuguse ja kord pead naima. Ta on ilusaim ja targim naine, keda ma kunagi oma elus olen kohanud.“

„Wõib olla, õpib ta kord isegi keetma,“ lihas Wellington omapoolt juure.

11.

Widdecombide juures istus Susanne Corbin professor Widdecombi paremal käel. Meiu wastas — üle laua — istus Wellington, kes oli proua Widdecombi lauanaabriks.

Proua Widdecomb seletas Wellingtonile suure hooga, misjuguuste eelarvamuste all tema kui intelligentne naine peab kannatama. Wellingtonil oli tegemist, et näha, mis tegi Susie, ja samal ajal ajada juttu ka oma lauanaabriga. Ta oli nii hajameelne, et ei pannud tähelegi, kuidas sõi ära suure tüki torti. Ta oli nii rõõmus, et võis istuda Susie vastas.

Äkki muutus ta tähelepanelikuks. Reegi oli hakanud kõnelema positiivset. Kõik kuulajad hoolega. Professor Widdecomb kirjeldas oma kohtumist ühe elufutselise positiivsega. See juhtunud rongis New-Yorgi ja Chicago vahel.

„Mõlemad mehed — nii positiivne ise kui ka tema manager — olid barbaarid, täpselt samasugused, kes omal ajal purustasid Rooma. Manageriga sai veel kuidagi hakkama, kuid positiivne ise oli päris võimatu. Kui ma talle püüdsin seletada kultuuri küsimusi, siis uinus ta lihtsalt magama. Neil inimestel polnud märgata vähematki hingeelu ega elamusid. Positiivne oli maailmliku suur lõug. Tema juba niigi ineti. Nägu oli vist võistlustel saadud wigastuste tõttu muutunud veel inetumaks. Ta kõrvad olid suured ja paksud, nina oli vistu löödud. Ja ta käed!“

Wellington peitis ruttu oma käed laua alla. Ka tema vastasel käel oli üks liige wigastatud ning parem käsi weidi punsunud. Need olid Wellingtoni maailmameistri tiitli võistluste mälestused.

„Selle inimese käed olid päris wigased. murtud ja väljaväänatud. Manager jutustas mulle, et mees löönud suures võistlustuhinas oma rusikad nii mõnigi kord vastu ringiposte.“

Wellington naeratas. Ükski positiivne ei peksa ringiposte! Kuid teised kiilalised kuulajad profesori juttu aitasid.

„Ma ütlesin managerile, et ma pole veel kordagi näinud positiivset võistlust, kuid tahaks seda meeleldi näha. Siis ütles manager mulle: „Kui teie tahate näha era-

korraliselt head mõistlust, siis tulge paari kuu pärast Chifagosse, kus Honeboy Kerrigan mõistleb Carl Wellingtoni vastu.““

Wellington jäi rahulikult ja külmalt istuma, kuid tundis, kuidas talle veri näkku voolas.

Nüüd võttis sõna ka professor Gardiner.

„Ma mina pole veel kunagi näinud poksimõistlust. Kas läheme üheskoos vaatama, Biddecomb?“

„Tehtud!“ oli Biddecomb selle ettepanekuga nõus.

„Ma leian, et see on autu, kui kaks inimest üksteist raha eest peksavad!“ arvas pr. Biddecomb.

„Ma ei hakka muidugi mitte alaliseks poksihuviliseks, kuid, kui kultuurajaloolane, pean oma kohuseks, kord waadata ka poksimõistlust. Muide, kas keegi siinsest ehk on näinud poksimõistlust?“

Külma rahuga vastas Wellington.

„Mina olen ükskord waadanud poksimõistlust.“ Kõik pöördusid nüüd tema poole.

Biddecomb küsis: „Ja kas olete näinud ka seda Carl Wellingtoni?“

„Ei,“ vastas Wellington. „Ma pole Wellingtoni kunagi näinud.“

„Selle kõige järele, mis mõlemad mehed mulle jutustasid, olewat see Carl Wellington kõikide aegade suurim poksiija. Kuid kange mees olewat ka tema wastane, nln. Honeboy Kerrigan. Selle Carl Wellingtoni kohta ütles manager, et see olewat magus pois. Ma küsisin, mis mees selle all mõtleb. Siis seletas manager, et Carl Wellington omab mõlemates kätes „knock out'id“. Mõlemate kätega võib ta oma wastase sirutada pikali.

Ma küsisin siis, et kas on kindel, et selles mõistluses võidab Wellington? Tema aga vastas, et midagi pole kindel, sest ka Kerrigan pole sugugi naljapois. Kui üldse keegi Wellingtonist jagu saab, siis on see vaid Kerrigan. See mees võib ka lüüa. Kuid kes teab, kas Kerrigan üldse saabki lüüa, sest Wellington on itii.

fiire, et wastase rufikad teda üldse ei taba. Mees soo-
mitas mulle, et ma ei weaks kummagi peale kihla.
Seda ma ka teengi."

Wiimaks ometi lõppes see jutt. Proua Biddecomb
tõusis, seltskond valgus laiali teistesje ruumidesje.

Wellington mõis nüüd jälle fergemini hingata.
Nüüd teadis ta kindlasti, et ükski inimene Grandisonis
ei teadnud, et tema oli kuulus poffimeister Carl Wel-
lington.

Wellington leidis Susanna Corbini juurest saalist,
kus tal õnnestus neiuga wahetada mõni sõna.

„Ma kõlistasin teile Chikagoft mitu korda, kuid
teid polnud kunagi kodus.“

„Kas tõesti?“ küsis neiu süütult. „Mul on väga
kahju, et mind polnud kodus.“

Oli selge, et neil polnud vähematti kahtlust, et
Pauline Wellingtonile mõis midagi rääkinud olla.

„Kas ma mõin teid kunagi jälle näha?“

„Mul on praegu palju tööd. Enne sellega walmis-
jaamist pean elama walfjelt ja hoiduma seltskonnast
ning ka „jalapäraste“ wõõraste kohtumifjelt.“

„Sa kunas jõuate oma tööga walmis?“

„Arwan, et mul kulub jelleks wifj 6 nädalat. Kuid,
kui ma lõpuks olen walmis, siis pühifjen seda ka wääri-
lifjelt.“

Üffki tuli Wellingtonile pähe üks idee. Ta pahwa-
tas jelle kohe wälja.

„Umhes kuue nädala pärast — 15. mail korral-
dan ma peo Nora McCune'i auks. Kas teete mulle
seda au ja tulete ka sinna?“

„Do!“ hüüdis Susie. „Te tunnete teda! Ma ta-
hafjin temaga meeleldi tutwuneda. Muidugi tulen ma
teile ja te peate tulema ka minu peole, mille annan
oma töö lõppedes ja nimelt Smithy restoranis. Kas
te tunnete Smithy?“

Wellington raputas pead.

„Smithy polegi õieti restoran, waid omapärase
sissejeadega worstipood ühes tantsusaaliga, kus igalüks,
kes astub sisse, võib olla rõõmus. See ajutus on meie
linnast umbes 40 kilomeetrit eemal Minneapolise
maantee ääres. Peale muu on Smithyl veel suurepä-
rane automaatflawer, teate, niisugune kuhu peab pa-
nema rahatiiki, et ta hakkaks mängima. Ja kui te
oskate Smithyga hästi läbisaada, siis saate temalt head
salahiskit ja head õlut. Mina joon seda meeleldi suu-
rest kannust.“

Wellington oli väga kohmetunud näoga. „Ma loo-
dan, et te teete nalja,“ ütles ta.

„Aga ei! See on päris tõsi. Ma pole elus kunagi
pummeldanud ja tahaksin nii väga tunda, kuidas see
ka maitseb.“

„Mina olen seda teinud ja võin teile finnitada, et
see ei taju waewa.“

„Seda ei saa otjustada teiste sõnade järele. Sga-
üks peab seda ise läbi tegema.“

Wellington waatas talle otja. Ta oli noor, wärste
ja ilus. „Mõte, et teie olete joobnud, on mulle was-
tit,“ ütles nüüd Wellington.

Nad mõlemad waatasid üksteise otja ja kobe tekkis
nende wahel sama pinget, mis tuli ilmsiks warem üli-
fooli koridoris.

„Võib olla, et ma ka seda ei tee,“ ütles siis Susie,
waatas mehele ning läks teiste külaliste juure.

Wellington lahkus Biddecombide juurest enne kella
kümnet. Oli ka wiimane aeg, sest Barney tahtis juba
oma pasunat tööle panna. Jõudnud koju, läks Wel-
lington trepist üles, kuna Barney jäi auto kallale askel-
dama.

Wellington tundis hinges mingit kahtlast rahutust.
Teegi nagu oleks teda waritsenud. Selle ähmase tunde
mõjul wabastas ta ennast juba eeskojas üliriietest.

Oma töötoast leidis ta pakku, tugewa mehe, kes
oli Wellingtonist pool pead pikem. Mees seisis ukse

juures ja tegi seda, mida ta wiist seni alati oli teinud. Ta sihtis oma parema rusikaga Wellingtoni pihta. Ta ei wõinud ju teada, et juba aastaid polnud seda meest tabanud ükski rusik. Wellington hüppas kõrwale, wastase rusik tabas õhku, ja järgmisel hetkel andis Wellington wõõrale hirmsa hoobi keffehasse. Mees tõmbus kofku ja tardus liikumatuks, nagu juur puu hetk enne langemist. Järgmisel momendil andis Wellington talle weel teise tugewa hoobi lõua pihta, ja mees kukkus pikali nagu puuhalg.

Airjutuslaua juures foris pabereid weel üks teine mees. See — nähes oma kaaslase jaatuft — tormas kohe Wellingtoni kallale. Ka see mees ei teadnud, kellega tal tegemist oli. Ta ei teadnud ka seda, missuguse mõnutundega Wellington talle wastu astus. Jõudnud Wellingtoni juure, wajus temagi hääletult kofku. Wellingtoni parema käe rusikas oli teinud oma töö.

Wellington astus nüüd edasi. Ta oli rahul. Detektiividest polnud ta kunagi juurt hoolinud. Selliseid mehi Wellington ei arwestanud. Jõudnud waewalt tõsta oma jal. järgmise ukse läwest üle, tundis ta peas rasket hoop, kuulis raskatuft, ja siis langes ta piene duks, olematuksesse.

12.

Kui Wellington oma filmad jälle awas, oli tuba heledasti walgustatud. Walgus oli nii juur, et ta pidi filmad uuesti julgema. Ometi märkas ta kohe, et lamas põrandal. Wiimaste aastate festel polnud ta kunagi all olnud. Kuid ta teadis, mida tuli teha selles olukorras. Peab kuulama. Kui öeldakse „7“, peab püüdma enmast ümber keerata, ja „8“ juures katkuta kse tõusta üles. „9“ juures peab juba olema jalgadel — kui see üldse wõimalik. Seft kui sel hetkel, mil wahetõhtuni hüüab „10“, käed on weel põranda küljes, siis on kaotus.

Wellington kuulatas, kuid ei kuulnud lugemist. Siis märkas ta, et tema nägu pesti. Nähtavasti oli lugemine juba ammu läbi. Ta püüdis end ümber keerata, et filmi valgusest välja saada ja näha, mis lahti. Kuid kellegi raske käsi wajus ta õlaie ja takistas teda selles.

„Jäe paigale, poisj!“ See oli Barney pääl.

„Kui kaua ma „knock-outis“ olin, Barney?“

„Paar minutit.“

Siis tuli Wellingtoni mälu tagasi. Ta oli oma korterist ufje juurest leidnud ühe paksu mehe, kelle ta oli löönud uimaseks. Sama oli juhtunud ka teise mehega kirjutuslaua ääres. Siis oli ta astunud üle läwe... ja siis oli midagi juhtunud. Keegi rii talle annud koleda hoobi pähe.

„Keid oli wist kolm meest?“

„Kolm jah!“

„Mita mind istuma,“ ütles nüüd Wellington. Ta pea walutas küll weel tugewasti, kuid ta sai üiski juba istuda. Ta waatas ringi, kuna Barney ta pead sidus. Seal nad seisid kõik kolm näoga wastu teina ja käed ülestõstetud. Barney andis Wellingtoni kätte rewolvri ja ütles: „Wõta see „tuleraud“ oma kätte, ja kui mõni neist meestest julgeb liigutada kas wõi oma idameelja, siis põmmuta ta kohe maha.“

Barney lahkus nüüd toast. Wellington hoidis relwa ühes käes ja katus teise käega oma walutawat pead ning püüdis selgusele jõuda, millega see kolmas mees temale pähe lõi. See wõis küll olla löögiraud wõi midagi muud selletaolist. Kusikaga ei oleks ta jäänud nii suurt haawa lüüa.

Barney tuli tagasi ning tõi kausiga sooja wett ja see neid üing hakkas Wellingtoni haawa pesema. Ükki tundis Wellington, et ta wajak kõrw hakkas kõrwetawalt walutama. Ta katsus käega kõrwa. Käsi oli wevine. Weri walasus olla k... wööda kaela.

„Jõuan järjega kohe kõrva juure.“ ütles Barney.
„Enne seon finni peahaava.“ Ta võttis sideme ja sidus Wellingtoni otsmikku osavasti finni.

„Sinu kõrv on poolest jaadik ära.“ Barney peeti nüüd wigastatud kõrva puhtaks ja sidus esialgselt finni. „Siin peab arst natuke õmblema, muidu vist küll ei saa,“ arvas Barney.

„Millega ta mind löi?“ küsis Wellington tujajelt.

Barney näitas peaga nurka. „Selle tooliga seal.“

Wellington pöördus ja nägi nurgas toolitükke. See oli kallis tool ja oli olnud jumila kenamaid kallisasju.

„Ta tabas sind toolijalaga otsmikule, sealst libises toolijalg alla ja kiskus sul peaaegu kõrva ära. Kurat teab, mis Jake ütleb, kui seda näeb.“

Wellington tõusis. Ta wankus weidi.

„Nüüd ärme mõtleme Jake'ist, Barney. Enne kõike ajame asjad jutti nende kolme mehega siin. Kas neil on rewolvrid kaapas?“

„Neil olid need ühes, kuid ma löin need neil käest maha. Kui ma tulin garaashist tagasi, kuulsin sinu toast mingit raskatust. Õnnelombel oli mul rewolver käes. Kui jõudsin tuppa, lamas paks mees ukse juures ja väiksem siin nurgas, kolmas aga kummardus parajasti sinu üle, toolijalg peos.“

Siis rivistasin ma nad pikkuse järele seina ääre ja puhastasin ära nende taskud. Paks ei olnud sellega hästi päri ja ma pidin teda natuke „paitama“.

Paks, keda Wellington esimeseks kohtas ja pikali wirutas, hakkas nüüd kõnelema.

„Mina olen politseist,“ ütles ta.

Wellington istus laua taha. „Walwa nende järele, Barney, kuni ma helistan.“ Ta oli Pauline juures tutvunud ühe noore sümpaatse arstiga. See oli doktor Jackson. Sellele kõlistas ta nüüd ja palus teda võimalikult ruttu tulla tema juure, et ta nõeluks finni kõrva haava.

„Oletan,“ pöördus ta Barney poole, pannes kuul-
detoru hargile, „et peame need peened sellid üle and-
ma politseile. Siin on kindlasti tegemist murdwargu-
fega või haava löömisega.“

„Muidugi,“ möönis Barney.

„Pöörake endid ümber,“ käsutas krahw kolme —
„ümber, tahame näha teie nägusid.“ Kolm meest pöör-
sid ümber. Paks, politseinik, näis kohmetunud, aga
kaks teist näisid päris hirmunud. „Õõite alla lasta
endi käed,“ jätkas krahw. „Kes teist tahab kõnelda?“

„Ütlefin juba teile kord, et olen politseinik,“ ütles
paks ja keeras kuuehõlma pahempidi, et näidata oma
ametmärki. „Ma ei ole murdwaras.“

„Teie ei ole elufutseline murdwaras, selles olen
kindel,“ oli Wellington rõus. „Aga kui tõepoolest olete
politseinik, peaksite teadma, et teie ei tohi astuda re-
wolwriga taskus minu majasse ja et teie ilma läbi-
otsimise käsuta veel vähem võite mu firjutuslaua pa-
hupidi pöörata. Või on teil läbiotsimise käst?“

„Ei,“ vastas politseinik. „Mul pole seda, kuid
ma olen politseinik ja mul on õigus...“

„Ärge ärrituge asjatult,“ katkestas teda Welling-
ton. „Meil oli ülifoolis hiljuti loeng sellel teemil.
Ameerika seadused kaitsewad samuti nagu inglise
seadused kodaniku kodu. See on tema kindlus, kuhu ei
tohi kutsumata tulla iegi mitte kuningas. Ameerika
politseinikud püüawad aga seda seadust rikkuda. Kui
ma leidsin teid siit, oleks ma mõinud teid furnuks
lasta. Ma ei teinud aga seda. Müüd lasen ma teid aga
fissemurdmise pärast wangistada.“

„Ma ütlesin teile juba kord, et olen politseinik,“
protesteeris paks edasi.

„Kuulsin seda juba,“ ütles Wellington terawalt.
„Kuid see ei muuda asja. Kui teie ei kõnele meile koha
tõtt, istute ikkagi wanglas. Niisiis — mis teile rohkem
meeldib — kas minna wanglasse või rääkida tõtt?“

„Nägin neid mõlemaid siin juba mitu päeva ümbermuuskimas. Nägin nende käest, mida nad otjivad. Nad seletasid, et on eradetektiivid Chikagoft ja tulnud siia ühe panga ülesandel, mille kassapidaja põgenenud juurema rahasummaga.

Nad seletasid weel, et neil on peaaegu kindlad andmed teie kohta. Minult üks kord tahtsi nad teie korteri läbiotsida, siis tahtsid nad teid lasta wangistada.“

„Sa teie uskusite jeda?“

„Nad esitasid mulle oma tunnistused ja märgid. Nad käskisid mind oodata suwila ees ja walwata, et teie ootamatult tagasi ei tuleks, kui teie mõlemad täna sõitsite, peole, arwasid nad, et teie ei tule tagasi enne keskööd.

Mina jäingi wälja ja mõlemad mehed läksid sisse. Minul aga tekkis wäljas kahtlus — mine tea, mis nad seal sees mõiwad teha, ja läksin neile sisse järele. Samal hetkel tulite teie.“

„Ah nii,“ ütles Wellington. „Kui teie mind nägite, pidasite paremaks mind kohe uimaseks lüüa. Sellepärast sihtisitegi oma rusika mulle pähe.“

„Nüüd . . .“

„Sunne kombel,“ jatkas Wellington, „oskan ma wähe poksi. Selletõttu ei täitunud teie kena kawatjus.“

Sis wöördus Wellington detektiivide poole. „Kes saatis teid Chikagoft siia?“

Kumbki ei wastanud. Wellington hüüdis nüüd sellele mehele, kes talle tooliga pähe löönud. „Teie seal, awage rutem kui muudu oma juu!“

Mees wöttis taskust ühe kaardi ja pani selle Wellingtoni ette lauale. Kaardil oli ühe tuntud Chikago detektiivbüroo nimi.

„Sa mis edasi?“ küsis Wellington.

„Meile tehti ülesandeks — koguda teateid teie kohta — kes teie olete, mida teete ja kust tulite.“

„Ja see tore lugu selle kassapidajaga — see oli pekitükiks politseinikule?“ Detektiiv viskas politseinikule kartliku pilgu, sest see vahtis teda kurtjalt.

„Jah,“ vastas mees.

Wellington pöördus nüüd teise detektiivi poole.

„Ja mis on teil selle kohta öelda?“

„Meie pidime ju politsei oma nõusse saama, sest muidu ei või ju eradetektiiv tungida mõõrassse majja.“

„Mõistan,“ ütles Wellington. „Vana tuntud trikk. Nüüd aga olete ehk nii lahke ja jutustate mulle, mis teie minu kohta olete suutnud välja uurida?“

„Meie teame, et teie igal hommikul kell 9 lähete ülikooli ja tulete sealt kell 12 tagasi, et lõunatada ja siis autoga linnast lahkuda.“

„Kord tahtsite meid isegi jälgida, eks ole?“

„Meil oli väike ja nõrk auto, jellepärast ei jõudnud meie teiega sammu pidada.“

„Nüüd tahan ma veel teada, kelle jaoks teie neid andmeid kogute?“

„Seda meie ei tea. Büroo juhataja seda meile ei öelnud. Meie ülesannete andjad tahavad alati tundmatuks jääda.“

Wellington raputas kahjatsewalt pead. „Raunis rumalalt tehtud,“ arvas ta. „Kui peremees oleks teile natukeneigi mõista annud, kelle huvides teie töötate, siis pääseksite nüüd vist wanglast.“

Ta pöördus nüüd teise detektiivi poole. „Ja kuidas on lood teiega? Kas ehk teile ei jostistatud kõrva, kes soovib minu kohta teateid?“

Mõlemad detektiivid vahetasid pilke. Nad jõudsid otsusele. Peaaegu ühekorraga lipsas nende suust: „Ernst Corbin.“

„Nii, nii, kui huvitav!“ Wellington tundis endas äkki suurt rõõmu. Ta vaatas mõlemaid patuseid naeratahes.

„Miks pärast ei kogunud teie minu kohta teateid ülikooli sekretariaadist?“

Mõlemad waitisid.

„Ma aitar, teid wähekesi edasi,“ jätkas nüüd Wellington. „Eriti weel sellepärast, et peate lahkuma linnast juba keskõise rongiga. Ülikooli kartoteegis on kaart, mis kannab minu nime. Sellele on weel märgitud, et ma enne siia tulekut õppisin New-Yorgi ülikoolis.“

Kui mina oleksin teie asemel ja ei tahaks minna wanglasse, siis sõidaksin ma New-Yorki ja jätkaksin sealses ülikoolis uurimist. Küsisin sekretariaadist järele, mida seal teatakse James van Blarcomist. Olen kindel, et teile näidatakse kaarti, millest selgub, et ma õppisin ühes lääne gümnaasiumis.

Edasi otsisin ma selle wäikelinna üles ja uurisin põhjalikult James van Blarcomi wanemaid, nende päritolu jne. Paari kuu jooksul oleksite selle kõigega walmis ja wõiksite Chicagosse tagasi sõita ning kõif soomitud teated — kuni tänapäewani kaasa wiia.

Peale selle teate isegi, kui palju saate raha oma ülesande täitmise eest!“

Mõlemad detektiivid hirwitasiid.

„Ma arwan, et teie mõistate mind?“

Mõlemad mehed noogutasiid päid.

Ukskell kõlises.

„See on doktor,“ ütles Barney. „Ma lähen alla ja lasen ta sisse.“

„Nii siis, meie mõistame üksteist hästi?“ küsis Wellington. „Teie mõlemad lahkute kohe linnast ja ei näita endid siin enne juuniku keskpaika. Kui teie jeda teete, annan teid sissemurdmise pärast kohtu alla.“

„Saame aru,“ ütlesid mõlemad detektiivid.

Politseinik oli waheajal muutunud üha rahutumaks. „Ja mis saab minust?“ küsis ta.

„Annan teile nõu minna nüüd kohe koju, ja hoidke ennaft nagu auster. Seni kui teie ise peate suu, pole teil midagi karta.“

„Kas mõin nüüd kohe minna?“

„Weel üks filmapilk!“

Doktor Jackson oli waheajal tulnud sisse ja tere-
tas Wellingtoni.

„Doktor, waadake neid kolme meest kord tähele-
panelikult. Kas võite neid pärast ära tunda? See
paks seal meelitati tema kaaslaste poolt kurjale teole,
kuid nüüd kahjatses ta oma tegu. Teised mõlemad
on detektiivbüroo agendid Chifagost. Koju tultes
leidjin nad oma kirjutuslaua kallal jorimas. Meie
wahel tekkis wäike seletamine. Tõudsin siiski kokku-
leppetele ja lahkume üksteisest rahus. Kas võite neid
hiljem jälle ära tunda?“

Doktor Jackson naeris. „Jah, kindlasti. Tunnen
nad jadade hulgast ära.“

„Tubli!“ ütles Wellington. „Arwan, et nii on
parem, kui laseme mõlemad „jalad“ enne jooksmat.
Paksul pole wiist midagi selle wastu, kui jääb weel
wähekeks ajaks siia.“

Barney lastis nüüd mõlemad detektiivid majast
välja.

„Anname neile pool tundi aega. Selle möödudes
võite lahkuda ka teie,“ pöördus Wellington politsei-
niku poole. See pidi muidugi nõustuma.

„Doktor Jackson,“ küsis Wellington. „Barney ar-
wab, et minu haaw tuleks finni õmmelda. Ma arwan,
et ta eksib, sest ma ei wihsa midagi nii kui õmblemist.“

Doktor Jackson waatas nüüd haawa järele ja lei-
dis, et siiski õmblemata ei saa läbi, ja Wellington pidi
selle walu ära kannatama.

13.

Järgmisel hommikul ei saanud Wellington teha
oma harilikku jooksu. Ei saanud ta minna ka loen-
gule. Selleasemel magas ta lõunani, tõusis siis üles
ja mõtles weel kord läbi möödunud öö sündmused
ning sõitis siis Cranesville'i. Sake ei õelnud midagi.
Ta esimene küsimus oli: „Mitu nōelapistet sulle tehti?“

Enne kui Wellington jõudis vastata, ütles ta: „Täna meie ei tööta.“ Siis saatis ta Barney kohe sadulsepa juure, et ta telliks jellest Wellingtoni jaoks peafaitse, mis faitseks ta pead ja kõrva löökide vastu.

Kohe pärast Barney lahkumist võttis Jake istet ja laskis endale fogu loo üksikasjaliselt ära jutustada.

„Poijs,“ ütles ta, kui Wellington oli valmis, „jee on aga kena lugu. Jällegi tüdrukü pärast! Sina oled taotanud oma mõistuse ja jelles on jüüdi ainult jee tüdruk. Seda tead ja ise väga hästi. Nüüd oled juba niifaugel, et faksled ifegi politseiniifkudega.“

„Ma ei teadnud ju, et jeal oli veel kolmas mees,“ faitsees ennast Wellington. „Ma ei näinud teda. Ta oli wiist ufje taga.“

„Oh mu jumal! Pareim on, kui meie jellest asjast enam ei räägi.“

„Mul on väga kahju, et jee nii juhtus. Arwan, et peahaaw paraneb kümne päewa jookfjul.“

„Jah, ta paraneb küll, kuid ei parane hästi. Seda tead ja ise paremini kui mina. Ja kui Honeyboy Kerrigan lööb just haawa pihta? Kas ja arwad, et jaad siis veel mõistelda, kui ju filmad on werd täis!“

„Selleks ajaks on haaw ammu terve.“

„Wõib olla, on, wõib olla — fa mitte. Jgal juhul on jee halb asi.“

Jake waatas nüüd Wellingtonile paluwalt otja. „Luba mulle, poijs, luba wanale Jake'ile, et ja enam kunagi ei lähe erawiifil poffima.“

„Tubli, tubli, Jake,“ naeris Wellington. „Luban julle jeda jeni, kui mõistlus on möödas. Nüüd aga tahan kohe tagasi sõita.“

„Tagasi sõita?“

„Jah. Mispärast siis mitte. Mul pole siin ju täna enam midagi teha. Pean veel tegema ühe külas-fäigu — ühe profesforiproua juure, kes mind aitab korraldada üht pidu McCune'i auks.“

„Snimene, ja teed ju mu hulluks!“ hädaldas Zafe.
„Pekjad politseinikke, lasjed siis enda tooliga wigajeks
lütia, käid loengutel, õpid luuletusi pähe, walmistad
end ka natuke ette juureks poksiwõistluseks, ja külastad
professoriprouasid, et korraldada pidusid opereti-
diimade auks. See ajab mind furd kindlasti hullu-
majja. Zuba nüüd ei saa ma enam ööjeti magada.
Zitta murrann pead, misjuguje tüügiga ja jälle hakkama
jaad.“

„Ära muretse, Zafe,“ naeris Wellington. „Kõik
läheb hästi.“

„Wõib olla, läheb,“ kahtles Zafe. „Wõib olla, ka
mitte. Kuid ma ei tea, kas minu silmad jeda enam
näemad.“

14.

„Mu jumal!“ hüüdis Pauline, kui nägi Welling-
toni. „Mis teiega on juhtunud? Kas teie tungiti
kallale?“

„See oli ainult tool,“ ütles Wellington, ja järg-
nes talle sijemistesse ruumidesse.

Teelaud oli kaetud. Laual oli ka suur taldref koo-
kidega, mis näisid Wellingtonile väga maitswatena.

„Ma joon klaasi teed, kuid magusat ma ei jöö,“
tõrjus ta tagasi Pauline pakumise kooki süüa.

Pauline waatas talle silma. „Teie olete weel
mõistatuslikum kui tosin teisi inimesi kokku. Pealt-
näha olete tugew ja terve nagu mõni spordimees.
Ometi ei tohi teie süüa kooki, peate juba kell 9 olema
woodis. Kui teie mulle nüüd ei jutusta, kuidas saite
peast haawata, siis lähen teiega lõpulikult riidu.“

Pauline istus sohwa nurka ja wõttis mugawa
poofi.

„Uskuge, see on tõesti rumalus, et olete minu
wastu nii kinnine. Teie wõite mulla ujaldada kõik.
Kas teie pole weel märganud, et minu käest pole läi-
nud lahti ükski jaladus.“

„Olgu, selle asja wõin ma teile usaldada,“ wastas Wellington. „Pole mingit põhjust, miks ma seda ei peaks tegema. Palun teid ainult, et teie ei räägiks seda edasi Sufiele.“

Pauline Gardiner ajas enda sirgu. „Ma ei räägi seda ühelegi inimesele. Võite mind täiesti usaldada.“

Wellington pani oma teetasfi lauale ja jutustas Paulinele siis möödunud öö seikluse. Sellejuures jättis ta ütlemata, et ta politseiniku ja ühe detektiivi oli löönud uimaseks.

Pauline waatas Wellingtonile poolawatud laugude alt mõtklikult otja.

„Kas olete kindel, et mõlemad detektiivid toimivad nii, nagu teie neile soovitate teha?“

„Olen jelles kindel, ja ka jelles, et nad on juba teel New-Yorgi poole. Mõlemad mehed olid hirnu täis, et annan nad ametiwõimude kätte. Peale selle on neil weel teine põhjus, mis neid sunnib wõimalikult kiiresti siit lahkuma. See on paks politseinik, kes on nende peale puruwihane ja neile kohe naha kallale kipuks, kui nad siit leiaks. Mehed ei julge ka oma leiwawanematele rääkida, et nad aeti linnast wälja. Nad teatasid arwatavasti Chikagosse, et nad ei leidnud Grandisonist midagi minu kohta ja otsiwad nüüd edasi New-Yorgist.“

„Ufun, teil on õigus,“ arwas nüüd ka Pauline. „Roomiliseana tundub waid see, et olete nii kindel selles, et mehed ka New-Yorgis suurt ei jaawuta.“

„Ma ei usu, et nad seal midagi korda seawad.“

Pauline waatas talle filmi. „Aga mispäraft mitte? Nad kohtawad seal kindlasti mõnd teie tutawat, sõidawad siis läände, ja kui neil jatkub küllalt püsivust — uuriwad wälja peensusteni teie eluäigu.“

„Pauline,“ ütles nüüd Wellington, et wiia juttu hädaohtlikust punktist eemale. „Enamik detektiive ei jaawuta peaaegu kunagi midagi.“

„Teie ise juhatafite nad ju õigetele jäigedele. Ega nad jeda jäta kajutamata.“

„Ah, need faks idiooti ei suuda midagi läbi wiial. Kuid kas meie ei räägiks nüüd parem oma peost. Ma arwan, et meil ei jää pärast ettekandeid enam aega õhtusöögiks. Nii...“

Pauline tõstis oma käe üles nagu liikumist juhtiv politseinik ning hüüdis: „Stop, mu hea sõber! Veel üks heff. Võib olla, on need mõlemad detektiivid küll idioodid, kuid mina pole jeda mitte. Arwan, et leidfin jelle loo lahenduse.“

Wellington tundis, kuidas tema teine kõrw punastas.

„Või nii,“ ütles ta, nii ükskõiksest kui vähegi jai. „Mida te siis arvate?“

„Ma tulin jelle peale juba nädalate eest, kui rääkijine oma abikaasaga teist. Sa ei ütles mulle, et teie haridus on aukline. Te pole saanud süstemaatilist kasvatust. Lahendus on siin niisugune, et te pole sugugi James van Blacorm, vaid keegi teine.“

Kas pidi Wellington jelle nüüd omaks võtma või mitte? Ta ei öelnud esialgu midagi, vaid vaatas ainult Paulinele silma.

„See on ka põhjus, et teie mõlemad detektiivid saatfite New-Yorki. Teie on jee ju ükskõik, mis nad seal välja nuusivad.“

Wellington tõusis püsti ja hakkas edasi-tagasi käima. Ta oli õppinud, et ei tohi seista paigal, kui maenlane tungib peale.

„Milline naljakas mõte, proua Pauline!“ ütles Wellington. „Küll teie pea aga loob ka kummalisi fantaasjaid.“

„Ja ometi on mul õigus,“ ütles Pauline weenedunult. Kuid ta hääles oli fuisi juba tunda piisikest kahtlust. Wellington tundis, et naine oli juba enesefes ebakindel.

„See tuleb jellest, kui ollakse liig romantiline,“
noomis Wellington edasi. „Te ise armate küll, et olete
täiskaswanud inimene, kuid tegelikult olete ikka veel
kooliplika, kes usub kõike, mis ta ujule teeb rõõmu.“

„Ja mis on selle põhjus!“ hüüdis nüüd Pauline.

„Sellepärast olen niisugune, et minu elu on ro-
mantifata. Sellepärast peangi otsima ise romantikat!“

Wellington jäi järsku seisma: „Mispärast on
teie elu siis nii romantikawaene?“

„Te teate ju selle põhjust. Ma abiellusin maa-
ilma parima mehega. Kuid mul pole midagi teha.
Mul pole lapsi, kelledega saaksin askeldada. Pole mul
ka mingit talenti, mille saaksin kasutada ära kunsti
huvides. Mul pole vähematti muret. Ma tean, et
Sack armastab mind ja armastab alati.“

„Ja te armastate ju teda kah. Kui te tema kao-
taks, siis oleks te väga wapustatud.“

„Aga ma tahan kord nii meeleldi wapustatud
olla,“ nuuksus Pauline Gardiner.

Wellington naeris ja ka Pauline naeris läbi pi-
sarate temaga ühes.

„Sellepärast kuletangi nüüd jelle peale aega, et
saaks lahendada teie saladuse. Tahaksin nii wäga
wõita teie usaldust. Mis te ka ei öelnud minu roman-
tiliste tunnete kohta, olen walmis kihla wedama,
et te nimi ei ole James van Blacorm.“

„Ei, jee ei ole minu õige nimi.“

„Oh!“ hüüdis Pauline. „Ma juba pidin ha-
fama uskuma, et olin endale jelle mõtte siisse fanta-
seerinud.“

„Ei, jee kord aimasite õieti.“

„Tstuge siis ometi ja rääkige mulle kõik.“

„Ma ei wõi seda teha, Pauline.“

„Mii—i—is? Te ei taha mulle öelda, mispärast
elate kaksikelu ja ka seda mitte, kes te olete?“

„Nii jee on, Pauline. Ma ei tohi teile rohkem öelda — kui juba ütlesin. Ja nüüd kõneleme muist asjust.“

„Kuid mina ei juuda enam kannatada. Ühel päeval lõhken ma. Siirus uudishimu piinab mind.“

„Arwan, et enne kui see sünnib, võin ma teile kõik jutustada. Luban seda teile. Esimesel juunil vastan ma teie iga küsimuse peale.“

„Kuid nüüd on meil alles aprillikuu algus. Sinnamaale on veel faks kuud.“

„Baevast faks kuud,“ ütles Wellington. „See on kõik, mis ma saan teha teie uudishimu rahuldamiseks.“

„Olgu nii,“ nõustus Pauline. „Ja mina töotan teile, et pean kõik oma teada, mis te mulle jutustate.“ Ta kirjutas Wellingtonile oma kätte, mida see surus.

„Ah, nii ei finnitata lubadust, ma olen ju naine!“

Nüüd kummardus Wellington tema kohale ja kuudles teda.

Kuus nädalat kestis nüüd jälle Wellingtonil endine üksluine elu.

Kell 9 õhtul läks ta woodisse ja töötas seal hommikul kell 6 üles. Ta sõi ainult lamba kotletti ja töötas tublisti.

Nüüd teadis ta mis teha. Ta tahtis võistluse õnnelikult lõpetada ning siis Susie Corbinile kõik öelda.

Kui ta temale juba kord ütles, et ta on elukutseline pokkija, siis pidi ta vähemalt olema maailmameister. Kunagi poleks ta Susiele julenud öelda, et ta on endine maailmameister.

„Nii siis, mu pois,“ ütles Jake Wellingtonile ühel päeval, kui viimane parajasti lamas masspeerimislaual. „Täna näed ja Morat.“

Wellington ei lausunud midagi. Ta tuju oli selline, et ta ei tahtnud Jake'iga kõnelda ainustki üleaurust sõna. Juba Jake'i ilmumine ajas Wellingtoni vihale.

„Ütle mulle armas pois, kuidas ja ennaft praegu tunned?“ küsis Jake.

„Üsna hästi.“

Jake irvitas ja raputas oma pead.

„Pole õige, ma ei usu seda.“

„Tunnen ennaft päris hästi,“ kordas nüüd Wellington. „Mis mul siis wiga peab olema?“

„Mis mina sellest tean?“ naeris Jake. „Mina tean waid seda, kuidas on mu oma tuju. Sina jälle pead teadma, kuidas on sinu meeleolu.“

Wellington ajas enda nüüd küünarnukkidele ja waatas Jake'ile otja.

„Kuule Jake, kui ja nüüd kohe ei lakka selle jutu rääkimisest, siis . . .“ Ta tegi käega ühe äigawa liigutuse.

Jake nagu hakkas järema. „Tore! Ah siis nii tunned ja ennaft. Suurepärane. Noh, siis on asjad korras. Ega see pole esimene kord, et wana Jake treenib meest põksiwõistluseks. Sa oled alati olnud gentleman — isegi liig palju. Päris kenake löbu on mõnel mehel jõomine segamini lüüa — eriti weel siis, kui ta sind wahetpidamata kiusab. Eks ole? Minu lõualuud lõite aga terweks.“

Wellington pomises endale midagi habemesse.

„Ma arwan, et sellisel peol, mille ja korraldad Nora auks, pauguwad kindlasti ka shampanjapudelite korgid?“ küsis Jake.

„Kindlasti,“ oli Wellingtoni wastus.

„Nüüd ütlen ma sulle midagi,“ jatkas Jake. „Sa oled toredas meeleolus, ja õiges kaalus, põksid hästi, nagu õlitatud wälf. Sinu jalad kuuluwad esimesse klassi. Su kopsud on suurepärasead ning sa oled töötanud hoogsalt. Ja nüüd siis kuule. Täna õhtul wõid ja minu terwiseks juua klaasi shampanjat. Täna meie ei tööta ja sa wõid süüa, mis sa iganes tahad. Wõid ka ülewäl olla kas wõi öö läbi. Järgmisel päewal meie ka ei jookse.“

Wellington hüppas masseerimislaualt üles. Tal oli kange tahtmine Jake'ile näkku naerda. Ta teadis, mis oli Jake'i juuremeelsuse põhjuselks.

Jake oli märganud, et alaline treenimine teeb Wellingtoni tuimaks. Nüüd tahtis ta Nora't ära ka-futada Wellingtoni löbustamiseks. Wellington kaalus endamisi oluforda. Talle oli aega jäänud veel vaid paar tundi. Nora pidi jõudma varsti kohale.

„Barney! Tee ruttu! Peame olema hotellis 35 ajal.“

Varsti kihutasidki mõlemad tulise hooga linna poole. Nad jõudsid siiski 10 minutit enne Nora't kohale. Wellington kohtus neiuga hotelli trepil. Nora tormas kõhe Wellingtoni kaenlasse ning suudles teda.

„Wellington!“ hüüdis ta. „Meil pole minutitki aega kaotada. Ma pean jõõma kell kuus ja praegu on kell juba viis. Kas sa ei tahaks paar meie trupi liiget kutsuda õhtusöögile? Need on elavad ja rõõmsad lapsed. Kuid sellest kõigest hiljem.“ Ta tõmbas Wellingtoni oma käevangu.

„Ütle oneti, et sa rõõmustad mind nähes ja et ma olen tublisti kenamaks läinud.“

Nad sammusid üheskoos läbi hotelli vestibüüli. Wellington mõtles endamisi, et nei. mõlematel nais-tel oli midagi ühist, kuigi üks oli blond ja teine brü-nett. Mõlemad olid haruldaselt elurõõmsad ning nen-de läheduses ei olnud igav.

„Noh,“ ütles Nora, kui nad istusid teelauas. „Su-tusta nüüd ja enne kõike, mis su peaga juhtus.“

„See on haav, mille osav partner lõi lahti juba paar korda. Kuid nüüd on ta juba peaaegu kinnikas-wanud.“

„Kas see on tõsi, et sa treeneerid ja samal ajal ka ftudeerid?“

„Jah, se on küll tõsi!“

„Aga, mispäraft sa nii teed?“

„Sa ju tead, Nora, et ma tahtsin juba ammugi ülikooli minna. Kuid ma siis ühel päeval märkasin, et mul jelleks raha jatkus ja aega kah oli, siis mõtisin asja kohe kätšile.“

Nora waatas talle tõsiselt otša.

„Kah, jellest ja kirjutasid mulle kah tooford. Kuid, nüüd, mil meie istume siin lauas, mõiksid ja mulle ka tõtt rääkida.“

„See on ju tõde,“ protesteeris Wellington. „Mispärast tundub sulle see imelik, kui teostasin selle, mida kawatsefin juba ammu.“

„Poiss, ma pole sind küll üleskaswatanud, kuid tunnen sind siiski paremini, kui ju lihane ema. Ma arwan, et pole mõtet mulle etteluifata.“

„Kuid usu, ma ei luiska ju.“

Nora pani oma teetasfi lauale ja läks kiiresti Wellingtoni juure. Ta tõstis mehe näo lõugapidi üles — waatas talle filmi ning küsis:

„Kes on see tüdruk?“

Wellington tundis, kuidas ta kõrw läks palawaks.

„Pole ju ühtki tüdrukut.“

„Kindlasti on,“ jatkas Nora oma jonni. „Küsimus seisab waid jelles, kas ja teda armastad wõi mitte?“

„Ma armastan teda, kuigi mõnikord olen ta peale nii wihane, et annaksin talle pekša.“

Nora istus nüüd uuesti ja walas endale teise tasfi teed. „Koh, edasi, mispärast ei jutusta ja edasi! Kas ta on kellegi teisega abielus? Wõi on temaga midagi muud lahti?“

„Ta õpib siinses ülikoolis ning on 20-aastane. Meiu põlweneb wäga heast perekonnast, kēs mind sügugi ei wõi sallida. Ma pole tüdrukule weel õelnud, et teda armastan. Ta ei anna mulle jelleks ka mingit wõimalust. Mlati oskab ta minu eest kõrwale hoida. Mjasin temaga wiimast korda pikemalt juttu 6 nädalat tagasi.“

Ta jutustas Norale edasi, kuidas nad Susiega üheskoos sõitsid Lake Forestisse ja kuidas neiu oli temalt nõudnud, et ta räägiks, kuidas ta teeninud oma miljonid.

„Räed isegi, et minu seisuford pole kuigi hea. Enne mõislust Kerriganiga ei mõi ma oma õiget nime avaldada. Seda olen Tate'il töotanud.

Peale selle on loomulik, et ma ei saa temale läheneda, enne kui ta teab, kes ma olen.“

Nora raputas kannatamatult pead. „Misparast mitte! Kui sa tüdrukut armastad, siis pead katsuma jõuda niikaugele, et ka tema sind armastab.“

„Kuid seda ei saa ma teha enne kui tüdruk teab, kes ma olen.

Sa ei tunne neid inimesi, Nora. Susie perekond värišeb juba selle mõtte juures, et peab tutvunema iše elukutselise pošijaga.“

„Just seda rohkem pead ja katsuma tüdrukut oma poole mõita. Ma mõtlesin küll, et sinul on rohkem mõistust! Mina lootsin... ah, küll fina aga oled tobe!“

„Ja kui meie üksteisele lähenešime rohkem ja ta siis taipab, et ma olen elukutseline pošija — mis siis?“

Nora raputas pead. „Do, kui kole!“ ošatas ta ja naeris.

„Sinul on ju hea naerda,“ pahandas Wellington, „kuid minul oleks siis kurwad päewad.“

„Kuule, armas mees. Oletame, et see tüdruk on jama ükskõikne ju ameti vastu kui mina. Siis poleks sul ju mingit põhjust wiivitamiseks.“

„See ei ole aga nii. Minu elukutse on temale kindlasti wastik. Tema ringkonna inimestel on alati olnud palju raha. Nad on ka uhked oma seltskondliku seisukoha peale. Kas ja oled kunagi kuulnud...?“

„Rühidalt öeldud,“ naeris Nora, „see on perekond, millistesse tungivad meeleldi sisse inimesed nagu mina ja sina, kes oma töö ja talendiga endale rajanud tulewiku ja seisukoha.“

„Talent!“ hüüdis Wellington. „Sinul on talent, kuid on's see nii andekus, kui teine liüakse rusikaga nii uimajeks, et ta ärkab alles mitme minuti pärast?“

„Rahwas nähtavasti leiab, et on, ega sulle muidu nii suurt raha makseta. Kui minu trupil on eriti hea õhtu, siis teenib ta 3—5-tuhat dollarit. Kuid sina? Lugesin lehtedest, et sa saad mitukümmend tuhat dollarit juba enne seda, kui üldse possifindad fätte tõmbad. Mind ei ole publik weel kunagi kätel kannud, kuid sinuga juhtub seda õige sageli.“

„Nora!“ hüüdis Wellington. „Kuule nüüd juba ometi ford. Sa oled kole naine, ja moonutad kõik omamoodi ära. Kuid ära arwa, et sa mind sellega aitad.“

„Sa ei lase ju endale midagi seletada!“

„Mida tahad ja mulle siis seletada?“

„Ma tahan sulle selgeteks teha, et pole mõtet häbeneda oma elukutset, kui see on kas wõi possimine. Kui tüdruk sind kindlasti armastab, siis ei tähenda see temale midagi, et sa teenid oma leiba „sirgetega“ ja „haakidega“.“

Wellington jäi postina seisma. See oli ju tõesti mõte!

„Kuid mida ta küll mõtleb, kui seda kuuleb. Ja mis õigusega ma temale seda üldse julgen rääkida?“

„Minu armas pois, sul ei tarwitse naise ees sellepärast wabandada, et teda armastad. Kui ta sind armastab, siis on ta ka kõigega nõus. See on juba naiste iseloomu põhijoon.“

„Ah, sina ei wõta seda asja küllalt tõsiselt. Sa ju tead, et mina olen püüdnud alati korrektselt toimida.“

„Armas pois,“ wastas Nora. „Selles pole ma kunagi kahelnud. Sa annad ära kas wõi oma wiimse

färgi, kuid korrektselt jääd ja alati. Selle korrektsuse tõttu unustad ja wiist kord isegi juremise. Muidugi, ma tahtsin sind pisut narrida. Ei suutnud kiusatuksle vastu panna. Sa oled ju nii lõpmata koomiline. Kuid mõibolla on sul ka õigus. Sina tunned tüdrukut ja mina mitte. Kuidas näeb ta välja?"

„Ta on väga ilus.“

„Kindlasti on ta seda. Ega ja muidu oleks temasje armunud.“

„Ta on nii kena, et seda ei saagi sulle seletada. Sellist naist pole ma veel näinud.“

Nora noogutas julgustawalt pead. „Jffa nõnda edasi, mu pois! Kuidas on tema nimi? Kas on ta brünett või blond? Suitsetab ta ka tänawal sigaretti?“

Wellington hüppas wihaselt püsti. „Sa oled labane, Nora. Sa pole teda ju näinudki, mispärast ja teda nüüd pilkad?“

„Do, armas!“ hüüdis Nora ehtsa tundega. „Andesta mulle. Olen mõnikord tõepoolest labane, nii labane kui mõin olla ainult mina. Kuid ja pead seda mõistma. Olen selle tüdruku peale armufade, kes ju pea on segamini ajanud. See teeb mulle haiget, et sa armastad kedagi teist ja mitte mind. Ma tean, ja pole mind kunagi tõeliselt armastanud, mina aga kujutlesin nii mõnigi kord, et see nõnda on.“

„Kui ma kuulen sind nõnda kõnelewat, siis pean mõtlema Pauline peale,“ ütles Wellington jämedalt.

„Kas on tema nimi — Pauline?“

„Ei, ei. Tema nimi on Susanna Corbin. Pauline on keegi teine.“

„Siis on sul neid koguni kaks!“ hüüdis Nora.

„Ei, neid pole mitte kaks tüüpi. Pauline on proua Gardiner. Ta on ühe profesjori abikaasa, kes minu vastu on olnud väga hea. Pauline Gardiner wiis mind aga jeltskonda.“

Wellington waatas nüüd oma taskufella ning haaras mütsi.

„Nell on juba weerand kuus, Nora. Ma pean järele vaatama, kas mul kodus on kõik ka korras. Pean enda ka etendusjaks ümberriietama. Waheajal tulen sinu garderoobi ning tutvunen sinu ametivendade- ja õdedega.“ Ta pani oma käe Nora ümber. „Sa sina Nora, ega sa mind reeda? Sa ega sa ka unusta, et minu nimi on nüüd James von Blacorm?“

„Ma ei reeda sind, ei hüüa sind ka Jimmyks. Ära kardada, et ma Susiele ja Paulinele lasen wälja paista, et minul on sinu peale suurem õigus kui neil.“

„Nora, ma armastan sind,“ ütles Wellington, „armastan sind alati.“

„Kuid see armastus on teistjugune kui see tunne, mis lõõmab selle teise tüdrukü wastu. Ma näen, ta on sind teinud õnnetuks. See ongi minu wigaga, et mina sind kunagi õnnetuks ei teinud.“

„Sa narrid mind alati ja ma tunnen siis, et olen nagu pisike poisike. Kuid õnnetuks pole sa mind kunagi teinud.“

„Ma ei saakski jeda taluda, kui oled õnnetu. Kui saan teha midagi sinu heaks, siis teen jeda kohe.“

„Sa kui leiad jälle paraja wõimaluse minu narrimiseks, siis kasutad selle kohe ära, eks ole?“

Nora waatas talle filmi õrna, emaliku naeratusjega. „Sa ei ole ometi minu peale pahane?“

„Ei ole ma sinu peale pahane, Nora. Kuid ma tahaks meeleldi teada, mispäraft naised nagu sina ja Pauline, endid ikka sellega lõbustawad, et teewad nagu oleks nad inimesse armunud?“

„Kas tema su eest hoolitseb kah emalikult? See on wäga lihtne — ta lihtsalt peab jeda tegema.“

„Aga mispäraft siis? Susanna Corbin ei kohtle mind sugugi nii emalikult. Ta on mu wastu päris waenulik.“

„Muidugi on ta jeda. Ta tunneb, et sa tahad teda wõita, kuid on weel liig noor, et tunda soowi wõidetud olla. Mind aga sa ei taha wõita. Sellepäraft pole

ma sulle waenulik. Sellepärast tean ma ka, et oled wäga hea pois. Ma soowiksin, et sa oled minu poeg."

"Mõistan," ütles Wellington. "Sa tunnend, et ma ei wõi sulle hädaohlikuks jaada."

"Nüüd aga oleme färmes," ütles Nora. "Sa oledki juba hilinenud ja mina samuti."

Tükk, millega Nora McCune prowintsis ringi reisis, oli operett. Sama operett oli New-Yorgis läinud wäga suure eduga. Ka Grandisonis oli opereti menu wäga suur. Paljud üliõpilased polnud oma elu kestel operetti üldse näinud. Wellington muretses kõik looshid oma külalistele.

See polnud Wellingtonil kerge — 30 külalist toimetada tungil täis saali, ja panna nad kõik korralikult istuma. Wellington ise istus Pauline Gardineri taga, kuna Susie Corbini koht oli temast tükk maad eemal paremal. Ta nägi, et neiu jutles Tommy Welljiga. Etenduse alguseks oli weel aega. Seda kasutas Wellington Nora juure minekuks. Ta lahkus oma looshi ja koputas warsti Nora garderoobi ukse pihta.

"Sisse!" hüüdis Nora. Neiu istus juure peegli ees ning oli rietatud imelikku pydjamasse, milles ta ejines. See kostüüm tundus küll weidi abjuroosena, kuid sobis Morale siiski õige hästi.

"Mul on sinu jaoks lilli, Nora", ütles Wellington. "Kas pean need saatma lawale esimehe waatuse lõpul?"

"Muidugi jaada nad lawale, kui sul nad juba kord on."

"Lilled on praegu minu looshis".

"See on sinu poolt wäga kena", ütles Nora. "Kuid tead sa, on wiist küll parem kui sa neid lilli ei jaada lawale, waid wiskad need ise minu kätte — teise waatuse lõppedes."

Wellington läks nüüd tagasi oma looshi. Hetk hiljem awanes eesriie ja opereti ettekanne algas.

Wellington kuulab suure heameelega Nora ilusat laulu ja nautis tema koomilist mängu. Kui langes eesriie, pöördus Pauline Gardiner Wellingtoni poole ja ütles: „Mu jumal, Jimmy! See on ju päris haruldane naine. Kui hästi ta laulab.“

„See on tõsi. Kuid ta võib inimesi panna ka nutma, kui mängib kurbi oji!“

Etendus jätkus. Tõudis kätte teise vaatuse lõpp, kus Nora laulis oma shlaagerit, mis tiskus kaaja kõik vaatajad. Rahvas nõudis tormiliselt laulu kordamist, mis ka mitu korda sündis. Nüüd haaras Wellington kätte suure rooside kimbu ja jäi ootama parajat hetke lillede lavale viskamiseks. Kui Nora tuli välja neljandat korda ja publikule kummardus, heitis Wellington roosikimbu Nora jalgade ette. Nora haaras lilled süle, surus oma näo neisse ja pöördus siis Wellingtoni poole. Sette vaatajid mõlemad üksteise otsa. Kuna Wellington seisis oma looshis püsti, siis nägid kõik, et tema oli lillede andja.

Nüüd pani Nora lilled kõrvale, lähenes Wellingtoni looshile ja sirutas oma käed Wellingtoni poole. Wellington kummardus üle looshi ääre ja haaras neiu käed oma pihku. Alles nüüd märkas ta, mis Nora kawatseks teha. Näitlejanna hoidis Wellingtoni kätest tugewasti finni ja tõmbas teda enda poole. Noormehel polnud nüüd teist teed, kui pidi hüppama lavale. Rahvas plaksutas meeletult. Orkester hakkas uuesti shlaagerit mängima.

„Nora!“ hüüdis Wellington.

„Soia takti!“ komandeeris Nora ja tantstis taha poole, tõmmates ka Wellingtoni endaga kaasa. Sellejuures oli ta oma pea heitnud taha ja laulis Wellingtonile näkku.

Lauu lõpuks oli Nora jõudnud lava keskpaika. Wellingtonil jätkus küllalt julgust, et haaras neiu kaenlasse ja suudles teda terve jaali nähes.

„Nüüd ruttu lawa taha!“ hüüdis Nora ja mõlemad tantsisid käsitäes kulisjide taha.

„Mida see tähendab? . . .“ algas Wellington.

„Kuula ainult!“ ütles Nora ja osutas käega jaali poole, kus rahvas marulijelt plaksutas.

„See löi läbi! Sa pead minuga tulema veel fõrd laware.“ Ta tõmbas Wellingtoni oma järele laware, kus mõlemad rahwale kummardusid.

„Walmis!“ hüüdis Nora. „Pean nüüd minema riietuma,“ ütles Nora ja jooksis garderoobi.

Wellington jäi kulisjide taha seisma. Tal polnud julgust minna looshi. Võib olla mõtles Susie Corbin, et tema laware minek oli kofku räägitud. Wellington tundis, kuidas ta kõrwad õhetasid. Lõpuks läks ta siiski looshi. Pauline waatas talle imestunult otja ning ka kõik teised. Wellington mõistis nüüd, et Nora polnud teda naeruwääristanud, waid üldist lugupidamist tema wastu weelgi tõstnud.

„Kuidas tulite ometi sellega toime?“ küsis temalt Pauline Gardiner, kui Wellington oli wõtnud platsi.

„Nora on mind alati nokkinud, kui ta seda wähegi on saanud,“ seletas Wellington.

„Ta on ju teisse kõrwuni armunud, kõik nägid seda selgesti.“

„Ärge unustage, et Nora on näitlejanna,“ ütles Wellington. Tal oli kange tahtmine Pauline armumist kinnitada, kuid ei julgenud seda teha, sest teised oleks seda kuulnud.

Nora tõi endaga Kingsbury jumilasje kaasa kuus trupi liiget. Kõik need wõtsid kofe enda peale ülesande — lõbustada Wellingtoni külalisi. Koomik muutis enda kofe jazz-orkestriks. Ta puhus jazz-flööti, mängis banjot ning jalgadega — trummi.

Kui ta lõpuks wäsis, ruttasid juure kaks teist näitlejat, kes koos Tommy Wellsi ja ühe teise üliõpilasega moodustasid orkestri.

Reiköö paifu walitjes Kingsbury juwilas wäga löbus tuju, löbusam kui seal kunagi warem oli olnud.

Kella 1 paigu oli jeltskond juba niiwörd hoos, et Wellington jai end wabastada peremehe kohustest ja palus Susie Corbini tantfima.

Neiu oli heas tujus ning Wellingtonil oli tantfides tunne, nagu moodustakfid tema ja Susie ühise termiku. Mõlemate pead olid nii üksteise lähedal, et nad mõisid kõnelda, ilma et teised seda kuulsid.

„Kas teie töö on nüüd walnis?“ küsis Wellington örnalt.

„Tõpulikult weel mitte. See festab weel 4—5 päewa. Ma leian, et see on löbusaim jeltskond, mida ma näinud Grandisonis.“

„See on kena, et arwate nõnda,“ wastas Wellington. „Mul oli algul nii suur kartus, et wõib olla ei lähe kõik nii nagu waja. See on esimene kord minu elus, et ma korraldan peo.“

„Selle eest on jeltskond ka kaugekst üle festpäräjuse — nagu kõik muugi teie juures.“

„Mida mõtlete jelle „üle festpäräjuse“ all?“

„Koh shampanjat näeb ju tänapäewal nii harwa. On haruldane ju ka jee, et saab palest palekse näha jellist kuuljust nagu — Nora McCune. Ta on lihtsalt waimustaw. Kena oli waadata, kuidas ta teid tõmbas lawale ning teile laulis. Ta tegi seda juure ojaruujega ja teie tõrkusite nii wäga wastu.“

„Ma tundusin enesele päris poisikesena.“

„Otsje jelle wastu. Teie esinesite kui hästi kaswatatud ja wäga armastuswäärne inimene.“

Drfester lakkas mängimast ja Wellington pidi oma käe Susie ümbert ära wõtma.

„Nüüd nägin, et teie pole kaugestki nii wanameelne — nagu ise räägite,“ jattas Susie.

„Kas jee tähendab, et ma saan omale ka järgmise tantju?“ küsis Wellington.

„Ei, jeda mitte, jest jelle ma lubasin juba Tommy Wellside. See tähendab aga, et paluti teid ametlikult minu peole — Smithy juure.“

„Kas on see teie kindel otsus, jeda pidu ifka korraldada?“

Endastmõistetawalt! Nojs Walker ütles, et Smithy on ainuke koht ühisriikides, kus saab paari dollari eest hea peatäie. Meie tahame nüüd proowida, kas see wastab tõele.“

Wellington waatas nüüd Susiele näkku ja katjus endale kujukledda, kuidas näeks see näofc pärast tofina ruhisklaasi tühjendamist wälja. Ja ta otsustas jeda ettemõtet takistada.

Waheajal oli asjaarmastajate orfester puhunud ja hakkas nüüd uuesti mängima. Tommy Wells tuli Susie juure ja palus lubatud tantju.

„Ma loodan, et teie ei korralda jeda pidu,“ ütles Wellington. „Kuid teie kutse wõtan ma meeleldi wastu.“

„See on ju tore!“ hüüdis Susie Wellingtonile üle Tommy Wellsi õla, tantfides eemale.

Kell pool kolm hakkasid külalised wähehaawal lahkuma. Kui Nojs Walker tühjendas wiimast shampanjaklaasi, oli kohal weel kuus inimest. Peale Pauline Gardineri ja Nora olid teised kõik juba mantlites. Siis tekkis kellegile mõte, et wõiks mängida weel ühe grammafoniplaadi.

Wellington tantfis jelle tantju Noraga. Kui hiljem kõik tulid laua ümber kofku, et tühjendada uuestitõidetud shampanjaklaasid, pani Nora äkki oma käed Wellingtoni õlgadele ja ütles:

„Demmit, ma olen nii wäsinud ja tahaksin kangesti magada. Ma magajin meeleldi siin.“

„Pauline,“ pöördus Wellington pr. Gardineri poole, „kas oleksite nii lahke ja wiiksitate Nora woodisje. Teie ju teate, kus asuwad wõõrastetoad.“

„Muidugi,“ nõustus Pauline.

Nüüd tekkis jutlemisje piinlik paus, mida professor Gardiner püüdis sel teel kaotada, et pani ette klaasid tühjaks juna. Nii nad istusid kuni Pauline tagasitulekuni. Siis lahkusid Susanna Corbin, Helen Scott, Tommy Wells ja Ross Walker ning — nagu Wellingtonile näis — väga kiiresti.

„Nüüd tegite jälle toreda asja,“ pöördus Pauline Wellingtoni poole, kui üks oli julgunud nelja äramineja järel. „Meie peame nüüd õõfeks siia jääma, Jack,“ ütles ta oma mehele.

Professor Gardiner naeris. „Sääb jellega! Mina olen väsinud ja läheks meeleldi woodisje ning kas wõi kohe.“

„Olgu, olgu, mine sinna tuppa magama, tuhu meie panime oma asjad. Mul on Jimmyga weel wähe rääkimist.“

„Jimmy, mispärast teie ometi ei õelnud, et see ei lähe?“ ütles Pauline, kui professor oli läinud magama. „Mispärast ei wisanud teie teda lihtsalt wälja?“

„Kas teie arwate, et see on ebasünnis, kui Nora siin magab?“ küsis Wellington.

„See on ju kuulmatu ja wõimatu,“ jätkas Pauline. „Kas olete kaotanud oma mõistuse?“

„Minu armas Pauline,“ ütles Wellington jääkülma ja üliviisaka häälega. „Nora McCune on minu wana sõbranna, kes seisab mulle lähemal kui keegi teine. Meie oleme üheskoos üleskaswanud ja mina wiskaks teda sama wähe wälja kui oma ema. Ja kui tõesti nii on, et need inimesed, kes ise armastawad eriti heameelega mööda pimedaid nurke ringikolada, kuiis hämmastuwad, kui Nora McCune minu juures ööbib, siis wõiwad need inimesed minna ja mul pole neist kahju.“

„Kas see käib ka Susie Corbini kohta?“

„Ei. Arvan, et ta mõistab mind, kui talle asja ära seletan. Peale jelle arvan, et ta pole sugugi hõõeeritud.“

Pauline kulmud liikusid ülespoole. „Kas teie ei märganud, misjuguje näo ta tegi, kui teie mind palusite Norat magamistuppa juhatada?“

„Ei, ma ei pannud midagi tähele.“

„Seda oleksite aga pidanud tegema. Susie oli ju päris üllatunud näoga.“

„Kas see on tõsi, või tahate jelle väitega ainult oma waadet kinnitada?“

„Mu jumal!“ hüüdis Pauline. „Mul pole mingit tarmidust oma väiteid kinnitada. Väi armate teie, et ma ei tea, mis Grandisonis lahti on. Nagu poleks ma küllalt näinud ülikooli mitmepealset moraalmõistet!“

„Teate mis, Susie Corbin kavatseb korraldada ühes kahtlasjes kõrtjis üht pidu. See on kellegi Smitly worstibaar, kus saawat odawalt osta alkoholi. Mis teie armate, kas tal on õigust ja julgust armustada Nora ööbimist minu majas, kui tal on ees sellised plaanid.“

„Muidugi on tal jeda.“

„Ma ei usu, et Susie Corbin on selline idioot, et teeb jeda.“

Pauline Gardiner naeris. „Mitte Susie pole idioot, waid teie ise. Kes hakkab moraalmõisteid mõõtma loogilise mõõdupuuga. Sellest on küllalt, et niisugune või teistsugune moraal on olemas. Ja Grandisoni moraal on niisugune — nagu ma teile seletasin.“

Wellington käis kiiresti edasi-tagasi ja pistis käed smokingi taskutesse. Talle tundus nagu oleks ta saanud korda juure roima.

„Kõige halvem on see,“ jätkas Pauline halastamatult, „et teie ise ei märganud, kui halvad tagajärjed sellest kõigest veel võivad tulla.“

„Kuidas nii?“

„Võtame näiteks, et ülikooli võimud saavad selle loo teada. Ja ma olen kindel, et see nii ka kujuneb. Leid kuulatakse siis üle ning teie peate jutustama, et pidu algas alles peale teatrietendust ja kestis mitu tundi pärast kehtööd. Ei jae saladuseks ka see, et joodi šampanjat. Selle kõige tulemusel on aga, et iga üliõpilane, kes oli siin, peab ülikoolist lahkuma, kuna minu mehele ja professor Widdecobile antakse viisakalt mõista, et nad esitaksid lahkumispalwed.“

„Ma ei anna kedagi välja,“ ütles Wellington.

„Ja kuidas tahate teie taistada, et see teistkaudi ei saa teatavaks?“

„Võtan kõik vastutuse enese peale. Kui nad tahavad mind väljahaista, siis tehku nad seda jumala nimel.“

„Aga teie ei saa endale võtta mingit vastutust, sest naisüliõpilased ei tohi üldse ülikooli valitjusele registreerimata pidudest osavõtta. Samuti on neile keelatud šampanjat juua. Kui saadakse teada, et nad olid täna õhtul siin, siis viiakse nad halastamatult ülikoolist välja, kui teie ka minupärast kas mõ tiritamune kasvatate. Ja mis puutub minu Zaki . . .“

Wellington oli põhjalikult löödud, ja Pauline pöördus minema täie teadmiseega, et ta oli noormehe teinud hinge põhjani kurvaks.

Sõudnud esimese trepiastme juure, pöördus ta veel lord Wellingtoni poole.

„Nüüd lähen ma magama, sest muidu ei suuda ma kiusatusele vastu panna, teile veel seletada, mis teie kõik korda saatsite.“

„Weel üks hetk, Pauline. Nagu ma aru saan, seisab hädaoht selles, et täna fiinolnud ei pea oma suud?“

„Kindlasti kõnelewad nad sellest teistele. Kuid rohem peab kartma seda, et teie teenrid lobisewad sellest.“

„Siinlased ei lobise midagi wälja. Sellepärast ma nad palkasingi.“

„Kuid kõõgiteenijad polnud ju sügugi hiinlased,“ ütles Pauline ja jättis Wellingtoni oma kurbade mõtetega üksi.

Kui Wellington järgmisel hommikul alla tuli, oli professor Gardiner suwilast juba lahkunud. Wellington jaatis Barney hotelli — Nora tänavriietuse järele ja läks söögituppa einet wõtma. Warsti ilmus uksele Pauline Gardiner. Ta kandis ikka weel õhtukleiti ja oli wäga wärske ilmega.

„Teie näite endaga wäga rahul olemat,“ ütles Wellington.

„Seda ma ka olengi. Argates mõtlesin kohe teie eilse peo peale, ja ma arwan, et niipea teist jellist Grandisonis ei nähta.“

„Teie tegite oma asja ju suurepäraselt, Pauline.“

„Seda ma usun,“ wastas Pauline. „Nüüd aga lähen ma oma õhtukleidis kohe koju.“

„Ma saadan oma autojuhi teie koju, et tooks teile teised riided.“

„Ah ei, ma lähen niisama,“ keeldus Pauline. „Ma tahan nõnda oma hoomist läbi minna, et mu naabrid wõiksid seda näha ja imestada, kus ma küll olin.“

Nora wäljus parajasti oma magamistoast pyjamas ja hommikukunnes ning teretas Paulinet kui oma wana sõbrannat. Wellington nägi suure kergendustundega, kuidas mõlemad naised lobisefid einetamise ajal ja hiljem kadusid üheskoos kuhugile tüükis ajaks. Pärast seda, kui Nora oli enda ümberriietanud, wiis Wellington mõlemad daamid oma autos Gardinerite maja ette, kus Pauline lahkus. Lahkudes suudles ta Norat.

„Mispärast nii kurb?“ küsis Nora, kui nad kahefeji autos istusid.

Wellington raputas nufraalt oma pead. „Kunagi ei mõista ma maailma. Sa tead, mis mulle siin kõik on juhtunud. Siisaks jellele oli mul öösel terav jutuajamine Paulinega ja nimelt — sinu pärast.“

„Ma kuulsin seda kah pealt,“ ütles Nora. „See oli hirmus naljakas ja ma pidin isegi woodis weel selle üle naerma.“

„Sina kuulasid siis meie juttu pealt?“

„Aga muidugi. Teie mõlemad karjusite ju nii kõvasti, et ükski sõna ei läinud mul kaduma.“

„Siis tead sa ka seda, kui palju waewa see minult nõudis, Paulinele seletada, et sinu soov minu juures ööbida polnud sugugi halb.“

„Sah, muidugi!“ hüüdis Nora ja hakkas naerma.

„Mis siin siis nii naljakat on?“

Nora nägu hiilgas suurest heameelest. Ta oli saanud hakkama jällegi ühe kelmusega.

„See polnud mõeldud sugugi nii süütult,“ jatkas Nora.

„Mis?“ küsis Wellington.

„Aga just nii, mu lemmik. Ma tahtsin sind sihiliku⁺ kompromiteerida — niipalju kui sain.“

„Nora,“ ütles Wellington. „See polnud sinust sugugi ilus. Arwan, et läksid oma naljaga liig kaugele.“

„Mu armas poiss. See polnud sugugi nali. Tegin seda selleks, et sind aidata.“

„Noh, sellega ei aidanud sa mind wiist sugugi. Ja ma ei saa seda ka kuidagi uskuda, et sa mind sel wiisil püüdsid aidata.“

Nora koputas Wellingtonile sõbralikult õlale. „Ära kiirusta, waid oota. Pean sulle ütleva, et hoolimata mu pahameelest, meeldis sinu Susie Corbin mulle hästi. Ta on noor, ilus ja huvitaw. Ta omab kõik, mida peab omama üks naine, et teda armastatakse.“

„Ma ju ütlesin sulle, et ta on haruldane.“

„Niipalju ma ei ütles. Sina muidugi armad feda igast tüdrukust, kellesse kord oled armunud. Sul on aga õnne, mu armas, et ta ei kuulu n. n. headest perekondadest pärit pateetiliste tüdrukute hulka, kes abielluvad kolm korda ja lahutavad sama palju kordi, ning ometi ei tea, mis on armastus.“

Sinu Susie on selleks liig elurõõmus, kuid ta peab veel palju õppima, et teada —naise suurimaks õnneks on anduda sellele mehele, kelle ta ise on endale valinud. Igatahes — ma loodan, et ta warem wõi hiljem jõuab sellele äratundmisele. Siis ei pööra ta enam vähematti tähelepanu pifiasjadele, mis teid niiid takistawad.“

„Usud ja tõesti, et ta minu wastu midagi tunneb?“

„Kõik armunud mehed on nagu lapsed. Ma ei kannata, et oled nii saamatu. Kui Jake sõlmis kokkuleppe wõihtluseks Kerriganiga, siis ei küsinud ja jugugi: „armad sa, et teda saab wõita?“ waid hakkasid kohe treenerima. Misparast ei tarwita sa sama meetodit ka tüdruku juures?“

„Sa unustad, et ma olen poksiija ja tema . . .“

„Dora!“ karkestas ta jutu Nora.

„Sa armad siis, et see ei tähenda midagi?“

„Muidugi tähendab see natuke. Kõik inimesed, kes ennast peawad — kes teab mis, waatawad poksiijate peale üleõla, ning peawad neid tooretaks ja metafikuteks inimesteks. Tüdruk kohkub muidugi, kui kuuleb, et oled poksiija. Kuid sama kindel on ka see, et sa ei paranda põrmugi asja sel teel, kui talle igapäew paarkümmend korda helistad ja küsid, kas teda saab ja tohib wõita.“

Tund hiljem sõitis Wellington ühes Barnenga Cranesville'i ja lõi kolm treeningukaaslast üksteise järele uimaseks. Ei saanud teisiti, kui Jake pidi telegraafiteel tellima kohale neljanda partneri.

„Noh, Barney,“ küsis Wellington, kui ta lamas masšeerimislaual, „kuidas mu tänane lõõk tundus kah?“

„Peremees,“ vastas Barney. „Ma arvan, et see mees, kes 15 ringi sellist peksmist wälja kannatab, pole weel sündinud. Sina oled maailma kõigi aegade parim pokkija.“

17.

Kaks päewa hiljem sai Wellington defaani prl. Atwateri käest kirja, milles see kutsus teda oma hürroosse. Wellington luges kirja kaks korda läbi ja kutsus siis kohe Pauline.

„Seal ta ongi,“ ütles Pauline, kui oli kirja läbi lugenud.

„Teie arwate, et ta on juba kuulnud meie peoft?“

„Kindlasti. Kuid tal pole mingit õigust teid enda juure kutsuda, waid peab kuulduist teatama edasi kõrgemale ülemusele. Ta on lihtsalt nõnda uudishimulik, et ei suuda ennast taltsutada — teid ise ülekuulamaist.

Tulge õhtul minu juure teele. Seal räägime kofku, mida temale jutustame. Ma kutsun ka Susie oma juure. Tema tunneb prl. Atwaterit hästi ja wõib teile anda kasulikku nõu.“

Kui Wellington hiljem sõitis Pauline juure, leidis ta selle üksinda kodust. Pauline andis Wellingtonile teed ja arwas, et kõige parem oleks, kui ta prl. Atwaterile jutustaks ette iibe toreda wale.

„Teie arwate, et ma peaks talle ütlemä, et minu juures polnud üldse mingit pidu ega olengut?“

„Jah, seda teie peate tegema. Olen kindel, et ta on kuulnud waid mõnd segast flatschi ning tal puuduwad tõendusjed. Ta teeb suured filmad, kui kuuleb, et siin tegemist waid keelepeksmitsega. Ja kuigi ta wõib-olla aimab, et teie ei räägi tõtt, pole tal midagi teha, scsi tal puuduwad ju tõendusjed.“

„Mga Pauline, terve linn teab ju, et ma wiisin teatrist hulga inimesi enda juure.“

„Seda küll. Kõike ei saa muidugi mitte warjata. Kuid paljugi võime ainult enda teada pidada. Ülikooli walitus ei taha sugugi awalikku skandaali ja karistus määratakse sõrdlemisi kerge. Tahetakse ju hoida ülikooli head nime.“

„Kui lood tõepoolest on niisugused, siis imestan ma, et prl. Atwater selle asja vastu üldse huvi tunneb. Ta peaks kuuldu nii ruttu kui wähegi võimalik püüdma unustada,“ kahtles Wellington.

Uksel ell helises.

„See on Susie,“ ütles Pauline.

Wellington läks ja awas ukse.

Wäljas leidis ta Susie seiswat, rietatud walgesse sportfleiti ja pisike spordimüts peas. Ta oli rõõmus ja naerew nagu alati. Neiu naeris Wellingtonile wastu nagu tahtes öelda: „Nüüd ma tean, misjugu-
ne teie tõepoolest olete.“

Pauline seletas nüüd uuesti oma kawa, et tuleb katjuda niipalju warjata kui wähegi saab. Susie kuulas waikselst pealt.

Siis pöördus Pauline Wellingtoni poole: „Sa mida arvate teie härra van Blacorm. Kas teie saate hakkama waletamisega?“

„Muidugi, ma ju võin waletada,“ arwas Wellington, „kuid küsimus on, kas ta seda usub?“

Susie noogutas nõusolles pead. Nende filmad kogu-
tusid. Siis pöördus Susie Pauline poole.

„See pole sugugi nii lihtne küsimus. Kui prl. Atwater on sellest asjast kuulnud nii mõndagi, siis ei aita warjamine kuigi palju.“

„Mu jumal! Mis meie siis peame tegema!“ hüüdis Pauline.

„Mina ei juuda kujukleda, et mind heidetakse üli-
koolist wälja,“ kurtis Susie.

„Ma mina ei suudaks jeda taluda, et teid heidetakse wälja,“ ütles Wellington omalt poolt.

Ta tõusis püsti ja jäi kamina ette seisma.

„Ma arwan, et siin on ainukefeks paremuseks — rääkida tõtt. Arwan, et on kõige parem, kui räägin prl. Atwaterile kõik, nii nagu oli. Mul pole ju mingit põhjust häbeneda, et korraldasiin peo. Ufun, et see oli lõbus õhtu. Muidugi, ma ei registreerinud jeda õhtut, kuid ma ei teadnud ka, et selline nõue olemas oli. On tõsi, et joodi shampanjat, kuid joobnud polnud keegi. Peale selle olid külaliste hulgas ka kaks professorit ühes oma abikaasadega. Minuke asi, milles mind wõidakse jüüdistada, on — eeskirjade rikkumine.“

„Temal on hea idee, Pauline,“ ütles Susanna Corbin. „See meeldib mulle päris hästi.“

„Kui teie prl. Atwaterile jutustate, et mina olin ka peol, siis kaebab ta ka minu peale. Ta teab, et ma teda ei jalli ja teda alati pilkan. Selle eest ei jäta ta mulle kättemaksmata, kui tal jelleks wähegi wõimalust on —“ arwas Pauline.

„Kuid ma ei ütle prl. Atwaterile ju ühtki nime. Ütlen, et ma ei anna temale oma külaliste nimesid wälja, sest nende sissekukkumises olen ju jüüdi ainult mina.“

„Ma leian, et see on ilus mõte!“ hüüdis Susie. „Arwan, et prl. Atwater kuuleb esimest korda tõtt oma ametiajal. Seni on talle kõik ikka warjanud ja luisanud.“

„Ma arwasiin, et teie olete temale juba kord tõtt rääkinud, prl. Corbin,“ ütles Wellington. Ta wihjas jellega Susie ütelsele, et ta rääkinud prl. Atwaterile, mitu korda teda juudeldud.

Susanna taipas kohe, kuhu sihtis Wellington.

„Ma ütlesin talle tõtt ainult üldijelt,“ mastas ta ruttu. „Peale selle polnud see sugugi ametlik ülekuu-“

Iamine. Ta tahtis ainult rahuldada oma iislikku uudishimu. Ta lubas mulle kindlasti, et jätab enese teada, mis minult kuuleb."

"Mina pean aga väga riskantseks sellisele naisele, nagu jeda on prl. Atwater, rääkida täit tõtt," arwas Pauline.

"Ma igatahes katsum jeda teha," ütles Wellington kindlasti.

Susanna Corbin nõustus kah jellega. "See on kindlasti kõige parem. Riietuge nii, nagu lähetsite pärastlõuna vastuvõtule ja ajage temaga juttu nagu oma sugusega."

Susie waatas temale hindawalt otja. "Kui teie wähe wanem wälja näeksite," arwas ta mõtlilikult.

"Ma olen 24-aastane."

"Pange endale õige prillid ette. See annab teile wähe wanema wälimuse."

"Kas peawad need olema pika, musta nööri otjas?"

"Jah. Kui teil on prillid ees, kepp ja kindad käes ning wõtate tarwitusele oma tuntud kombes..."

"Mis kombes? Mida teie jellega mõtlete?"

Mõlemad naised naersil. Susanna wastas: "Ma arwan, et teie peate ennast kõigiti kopeerima, härra van Blarcom."

Wellington läks koju teadmisega, et tema ja Susie mõistawad üksteist väga hästi. Neil mõlemil olid täiesti ühesugused arwamised, kuidas wastata prl. Atwaterile.

18.

Järgmisel päewal kell 5 sõitis Wellington defaani büroosse. Ta auto oli puhtaks tehtud, ja Barney kandis autojuhi wormi. Wellington ise oli rietatud musta kuube ja triibulistesse püksesesse. Ta ninal asetsefid prillid. Need segasid teda alaliselt. Kui ta astus defaani ootetuppa, maatasid teda seal töötawad ametnikud

juure huwiga ja sofistastid omawahel. See tõstis Wellingtoni julgust ja ta astus defaani kabinetti üsna enesefindlast.

Prl. Atwater oli juurekaswuline ja täidlane naisterahwas. Ta hääl oli wali nagu allohwitseril, kes harjunud käsklema.

„Ma olen teist kuulnud juba õige palju, härra van Blarcom,“ algas preili Atwater.

„Wõi nii?“ küsis Wellington ja ajetas endale prillid ninale.

„Sah. Wiimastel kuudel on teie nime ju nii sageli nimetatud. Ülikooli distsiplinaarkomisjon tahtis furd isegi teie minewiku hakata uurima. On lewinenud kuuldujed, et teie olete tulnud meie ülikooli, et õppida tundma selle elu mõnesuguste sihtide saawutamiseks. Mina tegin aga ettepaneku, et meil pole põhjust segada teie ellu, jeni kui täidate meie määrusi ja pole ilmutanud meie wastu mingit waenulikku tegewust.“

„See oli teist wäga lahke.“

„Ma hindasin neid kuulduji lolluseks, sest ma ei saanud teid kuidagi pidada mõneks tähtsaks isikuks, kes meie juures elutseb warjunime all. Kuid wiimasel ajal on mul põhjust oletada, et see siiski wõib nõnda olla. Teie ei ole sugugi üliõpilase moodi. Selge mulle nüüd ise, kas need kuuldujed on aluseta wõi mitte?“

Wellington mängis oma prillidega, waatas hetke prl. Atwaterist mööda ja siis järsku talle filmi.

„Sah,“ wastas ta. „Need kuuldujed pole päris aluseta. Ma olen siin, et tõepoolest õppida tundma ülikooli elu. Kui ma poleks seotud ausõnaga, siis jutustaksin teile meeleldi sellest pikemalt. Rahjuks ei wõi ma aga seda teha. Wõin teile ainult öelda, et minu siinwiibimine pole sugugi selleks, et teile kuidagi sünnitada kahju.“

„Ma ei taha teid sugugi sundida kõnelema,“ jätkas prl. Atwater. „Teie põhjujed pole mulle sugugi tähtsad. Kuid mul on teist küsida ka weel midagi muud. Kuul-

fin, et wähe aega tagasi olnud teie juures mingi õine pidu, millest wõtnud osa ka mitmed lawastatistid ja paljud üliõpilased. Pidud olnud wäga lärmirikas ja alkoholiüllane. Olewat kestnud kuni hilishommikuni."

"See on õige, et minu juures oli wäike peoke, prl. Atwater. Kuid et see oleks kestnud kuni hilishommikuni, see küll tõele ei wasta. Peale selle ei olnud minu külaliste hulgas mingeid statiste, waid näitlejad, ja nagu teie isegi teate, on näitlejate ja statistide wahel samasugune — nagu sõjawäes ohwitseride ja sõdurite wahel. Alkoholi ei joodud, waid ainult šampanjat."

"Meie peame ka šampanjat alkoholis," tähendas prl. Atwater.

"Kas tõesti?" küsis Wellington.

"Aga milleks siis teie jeda peate?"

Selle küsimise eest põikles Wellington osawasti kõrwale.

"See maksis mulle palju waewa, enne kui sain muretsema šampanjat. Kuid mingit muud jooki ei tahtnud ma oma külalistele pakkuda, sest kartsin, et nad siis jääwad winti. Wõin teile finnitada, et minu peol polnud ühtki joobnud inimest."

"Ma tahaksin meeleldi kuulda, kuidas see asi kõik juhtus," soowis prl. Atwater. "Kas wõite mulle jeda algusest lõpuni ühitasjaliselt kirjeldada?"

"Muidugi!" rõõmustas Wellington ja jutustas nüüd kõik ära. Ta jutustas, kuidas teda kõikjal linnas wõetud wastu wäga sõbralikult. Sellepärast tahtnud ta jeda lahkest millegagi tasuda. Kawatsedes juhust, et tema sõbranna, näitlejanna McCune tuli oma trupiga siia linna, otustas ta korraldada peo, kuhu kutsus kõik oma head tuttawad. Ühtekokku oli tema majas sel õhtul 40 inimest.

Kui Wellington lõpetas oma aruande, pahwatas prl. Atwater täiesti kõrist naerma.

"Ma ei mõista parimagi tahtmisega, mida leiata siin naerda?" küsis Wellington imestunudult.

„Seda ütlen ma teile kohe,“ naeris prl. Atwater. „See on ju päris ennenägematu süüitus, millega teie olete rikkunud meie määrusi ja korraldusi. Ma usun küll, et teie pakkusite oma külalistele just sellepärast šampanjat, et nad ei jääks purju, kuid mulle tundub see idee kangesti naljakana.“

„Wõib olla on see tõesti naljakas, kuid ta on ka praktiline.“

„Särra van Blarcom, teie avameelsus on lihtsalt üllatav. On täiesti selge, et teie toimisite kõige paremate kavatsustega. Ja teie võite olla kindel, kui leidub mingi võimalus, seda asja sumbutada ilma skandaalita, siis kasutan ma seda kindlasti.“ Prl. Atwater naeratas Wellingtonile emalikul vastu.

Wellington oli rõõmus. Ta oli lahingu peaaegu juba võitnud. Kuid ta tahtis saada fiiski kindlat teadmist.

„Kas võin ma midagi teha, et selle asja likvideerimist fergendada. Ma ei tahaks, et teised kannataksid minu pärast. Kas sellest jatkub, kui ma lahkun ülifoolist?“

„Ei. Need noored inimesed on juba küllalt nii wanad selleks, et nad teavad, mida võib teha ja mida mitte. Kuid mõistan neid, nad ei suutnud jätta minemata sellisele peole, nagu seda kindlasti oli teie oma. Pealegi võttis sellest osa kuulus McCune. Ma arvan, et kõige kohasem on — see lugu matta aktidesse ja sinna ka jätta.“

„Kas võite seda kindlasti korda saata?“

„Ma võin seda teha ja ma teengi seda, kui lubate mulle, et teie tulevikus enam ei korralda selliseid pidusid — vähemalt ilma luba küsimata.“

„Luban teile seda rõõmuga.“

„Sään siis teie peale lootma.“

Wellington lahkus aupakkliku kumardusega prl. Dekaani juurest ja käskis Barneyl sõita koju. Teel sinna nägi ta Susie Corbini üle tänava minemat. Ta

oli arvatavasti käinud Pauline juures ja läks nüüd koju. Wellington käskis auto peatada, astus välja ja tõi Susie autosse. Neiu vaatas temale sama naeratlusega otša, millega oli teda waadanud wiimasel kohtamisel.

„Tulen praegu prl. Atwateri juurest,“ seletas Wellington. „Kõik on parimas korras.“

„Teie mõitsite siis?“

„Tegin nõnda nagu meie otfustafime.“

„Kõõmustab mind, et meie kawa otutus heaks. Mul oleks väga raske olnud ülifoolist lahkuda. Oleks läinud halvasti ka Paulinel, Jackil ja Biddecombidel.“

„Olen enese peale ifegi wähe uhke,“ ütles Wellington. „Tegin enda ehk natuke süütumaks kui tegelikult olen, kuid waletada polnud mul siiski waja.“

„Teie otkate ennast ju suurepäraselt süütuks teha. Kuid sellepärast ei maffa teil weel kujutada, et saate ennast pesta puhtaks ka minu filmis. Nüüd mitte enam!“

Wellington kohkus neiu waenulikust toonist. „Mida tahate sellega öelda?“ küsis ta.

„Tahan sellega öelda, et pean teid filmakirjatsejaks. Kui ainult mõtlen sellele, kuidas tegite mind narriks, mõikfin wihast hulluda.“

„Aga ma pole teid ju kunagi narriks teinud.“

„Ma ei taha tõesti enam jellel teemil kõnelda.“

„Kas tahate minuga tulla õhtust sööma?“

„Ei, ma ei talle teiega õhtust sööma.“

„Kunas näen ma teid jälle?“

„Täna õhtul on ju Smithy juures minu pidu. Teie olete ju palutud...“

„Kas teie tõesti Smithy juures...?“

„Kindlasti. Täna lõpetafin oma töö ja seda tahan ma wähefesi niifutada.“

„Aga...“ tahtis Wellington midagi öelda, kuid loobus sellest kohe, sest polnud ju enam midagi öelda.

„Teie ei saa oma jutuga sugugi edasi,“ pilkas Eufie.

„Jah, ma ei saa tõesti edasi.“

„Mispärast katsute siis jeda nii fangekaelset?“ küsis neiu külmal.

Wellington aitas nüüd neiu autoost wälja. Sät-
nud Eufiga jumalaga, istus ta wihaselte tagasi oma
kohale ning ütles Barneyle:

„Barney, täna õhtul lähen ma wälja.“

„Mitte ilma minuta,“ wastas see.

„Tubli. Meie sõidame kodust ära kell 10.“

„Ja, sinu magamine, peremees?“ küsis Barney.

„Üks öö ees wõi teine taga. Peale selle olen ma
praegu nii heas vormis, et üks magamata öö wõib
jeda ainult parandada.“

19.

Wellington laskis oma auto peatada Smithy res-
torani lähedal.

„Ma ei imešta palju, kui siin täna läheb löömi-
seks,“ ütles Wellington Barneyle.

„Ega jedagi tea. Mina olen kõige peale walmis,“
wastas Barney. „Ära aga käsitfi kofku mine. Pole
waja palju, et ju peahaawa lahti liüüa.“

„Ära kardada, mul pole wähematki isu peksmiseks,“
rahustas Wellington. „Istun siin natuke, wõib olla
tantfin kah ja lähen siis koju.“

Barney lahkus nüüd autoost ja kadus kusagile, kuna
Wellington jäi sõidukisse istuma. Ta waatas kõrtsi
hoonet ja kuulatas lärmi, mis sealte kostis. Imelik
tunne wallutas teda. See oli nagu koduigatus. Seeft
kostus klaverimängu ning kellegi hääl laulis lõbusat
lööklaulukeft. Znimesed seal sees olid wist juba heas
hoos. Nüüd taipas Wellington, milleft tuli talle see
kurb tunne. Ümbrus tuletas meele tsirkust, kust

ta oli põgenenud. Need olid olnud väga halvad päevad. Ta raputas endast need mälestused ja astus Smithy kõrtsi sisse.

Saali ühes nurgas asetsees elektrilamer, mis oli alati valmis mängima, kui keegi wiskas sisse raha-tüki. Seina ääre oli üllesseatud lauad. Saalist wiis üks worstibaari, kus oli näha palju üliõpilasi ning ka mustatöölisi.

Susie Corbin istus ühes Ross Walkeriga ja Tommy Wellfiga ühe laua ääres. Kui Susie nägi Wellingtoni, wiipas ta temale käega. Wellington läks nende juure ja nad tegid temale ruumi. Susie küsis Wellingtonilt, mida ta tahaks saada.

„Jooksin meeleldi midagi,“ wastas Wellington.

Susanna wiipas kohe kelnerile, kes lähenes lauale. See oli pisike mehike, suur räpane põll ees. Ta tõi Wellingtonile suure klaasitäie mingit weniwat piimataolist wedelikku. Wellington jõi sellest lonksu ja tegi kindlaks, et see oli jalaalkohol.

„Teie peate klaasi tühjaks jooma,“ fundis Ross Walker.

„Kui teile jook puhalt ei meeldi, siis jegage sinna hulka limonaadi, siis kaob halb maik.“

Wellington otfustas jooki juua niisama, nagu ta oli. See oli päris koleda maiguga.

Keegi wiskas rahatüki klamerisse, see hakkas mängima. Kohe palus Wellington Susie tantfima. Meiu tuli. Tantfides küsis Wellington Susielt: „Mis pärast peate mind filmatirjatsejaks?“

„Ei, seda ma teile ei ütle. Ütleasingi ennist rohkem kui waja.“ Sellejuures waatas Susie noormehele wäljakutsuwa naeratusega otsa. „Teie wõtate elu liig tõsiselt.“

„Wõtan seda tõsisemalt kui teie teate aimata.“

„Sätame jutu,“ noomis Susie. „Meie tulime ju tantfima.“

Wellington nõustus ning wakis. Ometi oli tal tunne, et Susie tantsib temaga meeleldi. Kui nad läksid laua juure tagasi, istus Wellington Susie juure. Kui teised läksid tantsima, walas Wellington alkoholi oma klaasist ära ja täitis selle siis limonaadiga. Ross Walker ja Tommy Wells jäid warsti joobnuks. Esmene hakkas jorutama mingit laulu, kuna teine muutus äkki kurwameelseks. Wellington pidas ümbrust terawalt filmas. Ta püüdis kõigiti mängida head seltskonnainimest. Raks pikka tundi kestis see nõnda. Siis nägi ta kuidas worstitoast tuli jalkfond mustatöölisi saali. Mehed waatasid iharate pilkudega Susiet ja julgustasid üksteist neiut tantsima kutsuma. Wellington lükkas oma tooli wähe tahapoole, et saaks kiires korras tõusta.

Susie tantsis parajasti Ross Walkeriga, kui üks mees eraldus üldisest salgast. See oli hiiglasuur mees ja kandis siniist tööpluusi. Ta haaras Ross Walkeri õlast finni ja urises.

„Küllalt noormees, nüüd tantsin mina selle preiliga.“

Ross Walker wihastas. Ta waatas meest üliwihase pilguga ja kätatas siis: „Wälja!“

Mees sinises pluusis wirutas noormehele hoobi näkku. Ross Walker langes maha nagu niidetud.

Susie pörkas ehmunult tagasi. Suur tööline püüdis oma kätt panna tema ümber.

„Nüüd läheb lahti,“ mõtles Wellington ning haaras juure mustatöölise käsiwarrest finni.

Mees rabeles enese lahti ning wirutas tugewa hoobi Wellingtoni lõua sihis. Kuid Wellingtoni lõuga polnud weel tabanud ükski rusik. Noormees kummarus wälkkiirelt, ja wastase rusik wuhises üle tema pea. Hetk hiljem lõi Wellington ise. Ta rusik tabas wastase nina. Suur mees langes maha nagu puunott. Wellington haaras nüüd Susanna Corbini käe

ja tõmbas neiu ühes enesega väljakäigu poole. Üksel võttis ta neiu sülle ja kandis nagu lapse üle tänava autošfe.

„Laske mootor käima,“ ütles ta neiuile ja jookkis ise tagasi kõrtsi, mõttes jooksul kuue seljast. Ta teadis, mis nüüd baaris lahti läheb. Pikkalilöödud töölise sõbrad ei jäta asja niisama, vaid tungivad üliõpilastele kallale, kelledest nad oma suure hulgaga kindlasti üle on. Mida ta aga mitte ei teadnud, oli see, et vahepeal oli ilmunud platši Smithy ise. Kui Wellington jõudis saali, oli lärm vaikinud. Smithy — juur mees, mitmed jügamad armid näol, seisis ikka veel uimasena maaslamava töölise juures ja wibutas tööliste poole ähwardawalt keppi, mis oli tal käes. Barney toetus seljaga worstibaari uksepiida vastu ja hoidis üht kätt selles taskus, kus oli ta rewolwer. Üliõpilased old hirmunud kogunenud ühte saalinurka ja ootasid seal wastaste kallale tungi.

„Kes siin üksainus kord julgeb piiksatada, saab kohe ühe üle torni,“ ähwardas ta ja pöördus siis Wellingtoni poole. Ta häälest kostis juur aupakkumus. Kui ta ütles: „Mu härra, mida pean tegema selle sellega?“ Ta osutas maaslamawat töölist.

„Laske ta jooksta. Meie läheme nüüd kohe koju.“

„Wäga hea, mu härra,“ ütles Smithy ja kummardus nüüd maaslamaja juure ning raputas seda tugewasti. Mees tuli pikkamööda meelemärfusele. Smithy aitas ta jalule ning mees tuigerdas raskel sammul minema.

Nüüd ajas Smithy ka teised töölised saalist tagasi worstibaari. Barney walwas ikka weel üksel, käsi taskus walmis. Susie külalised forjasid nüüd ruttu oma mantlid kofku. Samal hetkel ilmus uksele Susie Corbin.

„Kõik on korras,“ rahustas teda Wellington.
„Lahing on juba läbi.“

Neiu ohkas kergendatult.

„Kas ma wõin teid wiia koju?“ küsis Wellington.

„Sah, kuid oodate seni, kui olen jätnud jumalaga oma külalised.“

Wellington jäi üksi ootama. Smitly lähenes talle. „Meister,“ sosistas ta. „Mul on ütlemata kahju selle pärast, mis siin juhtus. Ma lobisesin Barneyga ja ei pannud sugugi tähele, kudas see sell saali tuli.“

„Ei tee wiga, kõik on ju jälle korras,“ rahustas Wellington.

„Kas teie käsi on korras?“

„Täiesti. Ma tabasin ju ta nina.“

„Barney jutustas mulle teist. Meie teenisime ühes Barneyga merewäes. Tema treneeris mind nii hästi, omasin merewäe raskejõustiku tiitli. Kui teie olesite oma käe selle ahwi nina vastu katki löönud, siis oles mul sellest olnud tõsiselt kahju.“

Wellington firutas Smitlyle oma käe vastu, mida teine jüdamlisult raputas.

„Rõõmustab mind teid tundma õppida, kuid ärge minu õiget isikut paljastage. Need inimesed siin ei tea, kes ma olen?“

„Noh,“ naeris wana Smitly, „kas teie ei märganud siis, et ma ütlesin teile „minu härra“. Ärge sellepärast muretsege, mu pois. Soowin teile kõige paremat edu wõistluselks Kerriganiga.“

„Tänan wäga,“ wastas Wellington. Ta nägi Susie endale lähenevat. „Palun öelge Barneyle, et oleme nii kaugel, et wõime sõita.“

Kui Susie jõudis Wellingtoni juure, pilgutas Smitly wiimasele kawalasti filma ja eemaldus.

„Särra van Blacorn,“ ütles ta, „ma palusin teie autojuhti, et ta wiiks koju Ross Walkeri.“

„Tõesti?“ küsis Wellington ja tundis kuidas ta jüida hakkas floppima.

„Sah, ega teil midagi selle vastu ole?“

„Aga muidugi mitte. Ma isegi rõõmustan selle üle. Ma pole ju teiega enam kaua aega üksi olnud.“

Algul rääkisid nad ühest ja teisest. Kuid Wellingtonil oli tunne, et neiu tahab temale öelda midagi tähtsat. Ta oleks tahtnud alati nõnda neiu kõrval istuda. Wellingtonile oli väge meeltnööda, et Barney oli läinud Walkerit koju wiima ja tema — Wellington — sai neiuga üksinda autos istuda ja lobiseda sellest ja teisest.

„Ma usun,“ ütles neiu, „teie wiist armastate küll, et ma ei märganud, et teie terve õhtu kestel kordagi minu klaasi wiina ei wala. ud.“

Wellington pani auto seisma. Oli linnani weel waid paar kilomeetrit. Neiu ei protesteerinud selle wastu.

„Ma ei arwanud, et teie seda märkate.“

„See tegi mulle suuresti nalja,“ jatkas neiu. Ta pööras oma näo Wellingtoni poole ja sellele näis nagu oleks see nagu temale pimedusest wastu naeratanud. Smelikü häälega küsis siis Susie edasi: „Mispärast tegite nii?“

Sellele ei teadnud Wellington midagi wastata. Zuba awas ta oma suu, et wastata: „Sellepärast, et armastan teid.“ Kuid ta ei julgenud seda öelda ja wastas: „Kuna ma ei wõinud näha teid joobnuna.“

„Ma poleks niikuinii joonud. Ma õhtu ebaõnnestus täiel määral. Selles on suuresti süüdi ka koht. Ei meeldinud mulle sugugi Smithy baar. See oli väga rumal mõte — Smithy baaris olengut korraldada. Peale selle olid kelnerite põlled kole mustad. Kui ma ennaft purju joon, siis tahan ma olla rõõmus aga mitte kurb.“

„Mina olen näinud palju joobnud inimesi,“ ütles Wellington. „Nad pole peaaegu kunagi rõõmsad. Et joobnult olla rõõmus, peab olema rõõmus juba enne joomist, kuid siis pole ju enam wajagi juua.“

„Ma tean seda. Igaiüks teab seda. Teie wiisite täna oma tahtmise läbi. Kas teile sellest ei jatku. Peate siis alati moraalsitsema?“

„Mul on väga kahju, Susie,“ vastas Wellington. „Ma tahtsin teile jutustada, kuidas ma ennaft tunnen. . .“ Ta kogeles, sest talle tuli meele, et oli õelnud neiule Susie. Wellingtonil oli nüüd kange tung kõik need saladused välja lobiseda, milliseid mõis rääkida ainult siis, kui neiu teadis, kes ta on?“

„Noh, kuidas teie ennaft tunnete?“ küsis neiu.

„Olen rõõmus, väga rõõmus, et teile Smithy juures midagi ei juhtunud ja teie sealt terwelt lahkusite. Sellepärast ei tee see mulle külma ega sooja, et teie mind nüüd maha teete.“

„Mul oli päris hirm,“ rääkis neiu edasi, „kui see kole mees lõi Walkeri pikali. Arvasin, et asi lõpeb meile väga halvasti. Kartsin, et metsik mees teeb teid pihuks. Ross Walker on ju ometi väga tugev poiss ja tuntud hea poksijana. Teie olete aga nii peenike ja sale. Teie olete vist küll õige fitte.“

„Jah, ma olen kaunis fitte.“

„Teie olete vist ka õige kiire. Ma ei saanud teie rusika liikumist üldse mitte jälgida. Nägin waid seda, kuidas see koletiis lõi teid. Kuiu ta vist ei tabanud teid?“

„Ei, ta ei tabanud mind.“

„Teie rusik lõi teda raskesti, sest ta kukkus pikali nagu wälgust rabatud.“

„Ma arwan, et ta komistas Ross Walkeri üle.“

„Teie andsite vist küll õigel ajal selle hoobi,“ uudishimutses Susie edasi.

„Wõib olla. Kuid sellistel juhtumistel tegutsetakse nii kiiresti, et pärast ei mäleta enam midagi.“

„Mina olin ka nii ärritatud, et ma ei saanud enam midagi mõelda,“ rääkis Susie Corbin. „Veidsin enese täiel määral alles siis, kui istusin teie autos.“

Wellington ootas. Ta oleks meeleldi kõnelenud mõnest nuuist asjast, kuid ta ei teadnud isegi, millest, ja

waikis jellepäraſt. Raſke oli ſee ootamine. Wellington pidi mõlemate kättega kõwasti tüüriwattaſt finni hoidma, et mitte neiu tüleluſſe haarata.

„Tahaksin teie käeſt midagi küſida,“ algas Suſie waikſe häälega. Ta nagu kõhkles. „Et tänane õhtu nurjus, jelles on ſüüdi juſt Roſſ Walker ja Tommy Wells. Need mõlemad on minu peale wihaſed. Teie teate ju, et iga ühing peab ülifookli aſtapaewal korraldama amaliku banketi. Igal ühingu liikmel on õigus tuua kaſa ühe härra oma lauanaabriks. Nüüd on mõlemad poijid ükſteiſe peale kole wihaſed, ſeſt ma pole weel otſuſtanud kumba ma neiuſt peaks kütſuma. Ja ma ei teagi, keda juſt kütſuda. Nad on wiimaseſ ajal ka minu peale wihaſed. Täna õhtulgi polnud nad minu waſtu kuigi sõbralikud. Mina pean aga ſelle küſimuse kiireſ korras otſuſtama, ſeſt olen juuba küllalt wiirwanud. Ükſkõik kumba ma ka neiuſt kütſun, teie jääd minu waſtu ikka wihaſeks.“

Neiu waikis ja Wellington ootas, mis edaſi tuleb. Oli waewalt uſutaw, et Suſie tahtis ſelles ſuhtes küſida nõu Wellingtoniſt.

„Näete nüüd iſegi, miſſugufeſ raſkes oluforras ma olen.“

„Jah,“ nõuſtus Wellington.

„Teie pole ka juſt mitte wäga abipaſſum, eks ole, Jimmy?“

Wellington haaras weel tugewamini roolirattaſt finni ja tal õnnetuſki rahulikult iſtuma jääda.

„Ma ei tea tõeſti mitte, kuidas ſaan mina teid aidata. Mina ei ſaa ju otſuſtada, kumb neiuſt mõlemiſt on rohkem wäärt kütſuda.“

„See on ju ſelge, et teie peate Tommy Wellſi Roſſ Walkeriſt wäärtuſlikumaks. Miſſpäraſt ei taha teie ſeda öelda? Miſſpäraſt ei anna teie mulle nõu, et kütſufin Tommy Wellſi?“

„Sellepäraſt, et mul poleks juuremat röömu, kui teie ei kütſuks kumbatki.“

„Arwafin juba, et teil tuleb jelle asja kohta pikem jissejuhatus. Mul endalgi oli kord niisugune tore mõte.“

Sufie ootas nüüd hetke, nagu ootaks ta Wellingtoni edasirääkimist. Kuid see ei lausunud midagi.

„Ma arwan, et kutsun siis teid,“ lõpetas Sufie.

Wellington ei lausunud midagi, ei oleks saanudki midagi öelda, sest ta istus paigal nagu post.

„Pr. Susanna Corbin julgeb teid paluda oma lauanaabriks 13. mail kell 9.“ Ta naeris. „Seal saab ka tantsida. Palutakse ka wastust.“

„Ma ei saa kahjuks tulla.“ Wellington ei tunnud oma häält enam ära. „Ma olen selleks päewaks juba kutsutud. Pean minema Chikagosse.“

„Ah nii.“ Neiu hääles oli pahameel ja imeistus. Kuid ta kogus end õige ruttu. „Sellest on mul kahju,“ jättas ta kergel toonil. „Ma ei teadnud sugugi, et ka-watsjete sõita Chikagosse. Olin päris kindel, et teie tulete.“

„See on mul täiesti võimata. Ma ei saa oma lubadust kuidagi tagasi võtta.“

Wellington teadis, et Sufie ei võta tema seletust kuigi tõsiselt. Ta tundis, kuidas sõbralik tunne, mis nende wahel oli walitsenud, wähehaawal kadus. Nad olid nüüd weel ainult tuttawad, keda juhust kofku wiinud.

„Sõidame nüüd jälle edasi,“ ütles neiu, „muidu jõuawad teised enne mind koju.“ Wellington pani auto uuesti liikuma. „Laske mind seal nurga juures maha,“ ütles neiu ja waikis.

„Kas teie ei taha mulle öelda, mispärast teie nimetasite mind filmakirjatsejaks?“ küsis Wellington.

„Oh, see pole kuigi tähtis asi. Mul on kahju, et see asi meil üldse kõne alla tuli.“

„Kuid teie ise wõtsite jelle küsimuse üles ja see tundub mulle imekita, et teie nüüd ei taha anda mulle lähemat seletust.“

„Tahtsin teile öelda, mis teist armastin. Teie peate ju ennasit teistest alati paremaks ning armustate teiste elu ja eriti veel suudlusti. Teie teete seda sellise hooga, nagu oleks teil selleks seaduslik õigus. Selline ülespidamine ei meeldinud mulle. Sellest hoolimata pidasin ma teist lugu. Alles hiljem märkasin ma, et teie olete poseerija. See oli raske löök mulle. Olin sellega juba harjunud, et teie hoiate oma minewikku saladuses. Lõppude lõpuks on see ju mulle ükskõik, kas teie olete läbipõlenud panga-kassapidaja või alkoholi jalakautsitseja . . .“

Samal hetkel sõitis nende juure üks auto.

„Need on teised,“ ütles Susie ja wäljus autoist.

„Kui ma Chifagoist tagasi tulen, siis ütlen teile, mis ma olin enne seda kui tulin siia, ja mis ma ka praegu olen ning warsti enam ei ole. Sellest kõigest jutustan ma teile siis, kui tulen Chifagoist tagasi.“

„Ei, seda ei saa teie teha, sest ma ei taha teid enam kunagi näha. Mulle ei meeldi filmakirjatsejad.“

„Kuulge nüüd ometi. Seda ütlesite mulle juba kord, kuid jätsite ütlemata, mispärast mind selleks peate.“

„Ah, seda teate teie ise sama hästi kui minagi, et Nora McCune reetis teid. Kui ta oma käe pani teie kaela ümber, siis teadsime meie kõik.“

„Ta tegi minuga ainult nalja. Parema ärge rääkige enam,“ ütles Wellington ja ojutas teiste peale. Kes grupis lähenesid.

„Pole ju mingit põhjust armamiseks, et ta ei ole teie armuke. Ma ei tee teile ju sellepärast mingit etteheidet. Ma pole enam kooliplika. Mida ma aga kuidagi taluda ei suuda, see on see alatine moonutamine. Minge jumala nimel ja weetke temaga oma nädala lõpp Chifagos. Minul on küllalt sellest kometist. Ma ei taha teid enam kunagi näha, ei kunagi enam!“

Bellington ei saanud talle midagi vastata, sest teised olid nende juure jõudnud ja Susie kadus nende hulka. Jimus ka Barney, ja Bellington pidi kojuteel ära kuulama tema noomitused.

„Mispärast sa ei vilistanud, peremees, ja ju tead, et ei või minna kofku sellise rämpsuga. Kujutle, mis siis oleks saanud, kui terve bande oleks julle kallale tunginud. Nad oleks võinud ju furnuks liüa. Milleks oli vaja nendega faklema minna?“

„Aga Barney,“ protesteeris Bellington. „Ega ju mina seda asja algatanud. Tööline tahtis neiu julle haarata. Ma löin teda ainult üksainus kord ning sellest jätkus tema uimastamiseks. Ma tegutsesin suure tähelepanuga.“

„Jah, tüdrukute vastu olid sa tõesti tähelepanelik. Sellest ja ju ainult mõtled.“

Barney rääkis kava ja Bellington laskis teda rääkida. Ta teadis, et mida vähem ta vastu rääkis, seda rutemini lõpetab Barney oma kõnewalingu.

Lõpuks wäsis Barney ja tema kõnewoolu tekkisid pausid. Ühte neist kasutas Bellington ja ütles:

„Sul ei tarwitse tunda sugugi hirmu. Ma ei kõnele temaga enam kunagi.“

„Tõesti!“ ei uskunud Barney.

„Sa ei usu?“ küsis Bellington omaford.

„Muidugi ei usu ma seda.“

Barney uskumatus andis Bellingtonile uut julgust. Kui Susie kuuleb tema mõistlusest Kerriganiga, siis taipab ta ka, et Bellingtoni äkiline sõit Chikagosse polnud sugugi ühenduses Mora külastamisega. Ta oleks nüüd meeleldi tahtnud Morale öelda, kui wähe kasu ta oli saanud tema abist.

20.

Nastapäewa hommikul lamas Bellington maskeerimislaual — ühes Chikago hotellis — ning laskis ennaft Barney poolt tugewasti hõõruda. Ta polnud

juba kaks päeva midagi foonud. Ra juua ei tohtinud ta midagi. Kui jänu hakkas teda kangesti piinama, andsid nad temale pool sidrunit imemiseks. Peale selle sai ta kolm korda päevas supilusika täie teed. See oli kõik, mida Wellington tohtis süüa. Ometi oli ta ikkagi weel nael raskem kui õigus. Ta pidi sellest naelast saama läbi, wõi ta kaotas 10.000 dollarit, mille Zafe oli maksnud sisse kautsjonina.

Zafe ja Mullin astusid sisse ja waatasid Barney tööd pealt.

„Boiss, ma pean sulle ütleva, et üks reporter on siin,“ ütles Zafe.

„Kihuta ta minema,“ wastas Wellington.

Viimaste päewade jooksul oli teda nii palju usutletud ja üleswõetud, et ta kannatus oli juba katkenud. Ta ei wõinud lehemehi enam näha, samuti ka poksientusiastate, kes kippusid wägise hotelli ja püüdsid teda kas wõi näpuotsaga katsudagi.

Zafe waatas Mullinile otsa ja lausus siis: „Muidugi kihutaksin ma ta minema, kuid . . .“

„Kuid! Mis kuid?“ wihastas Wellington.

„Ta räägib, et ta on üliõpilane ja et tal olewat küllaldasi tõendusit awaldamiseks, et sina oled wan Blacorm.“

Wellington tõusis istuma ja laskis oma jalad masskeerimislaualt alla rippuda.

„Ma mõtlesin, et sa hoiad selle saladuses, Zafe?“

Zafe kehitas õlgu. „Ma tahtsin seda, kuid nüüd ei tule sellest enam midagi wälja. Kõik platsid on müüdnud. Seda polegi enam tarwis. Minul on see ju üks-kõik, sest mina ei wea kihla, naine ei luba.“

Nüüd kõneles ka Mullin. „Sellel noormehel näikse kõik teated taskus olewat. Peale selle on ta päris tore pois. Ta jutustas mulle, et ta on tehnikumi üliõpilane ning töötab Grandisoni lehe kaastöölisena. Ma arwan, sa peaksid teda wist küll wastu wõtma.“

Wellington naeratas. Ta tahtis, et Susie saaks kõik võimalikult ruttu teada. Ta kahjatses ainult, et ta ei saanud temale kõike isiklikult jutustada. Kuid mõibolla oligi nii parem.

„Tubli,“ hüüdis ta, „las noormees astub sisse.“

Ta tõmbas endale jalga lühikešed spordipüksid ja kätte poksikindad.

Paari minuti pärast tuli Mullin ühe sihvaka noormehega sisse. Noormehel olid punased juuksed ja näol ilme, et ta oli erutusest otse lõhkemas.

„Minu nimi on Erikson, härra Wellington, ning ma tulen „Grandisoni hommikuteataja“ ja „Chicago õhtulehe“ ülesandel ja...“

„Kõõmustan teid nähes,“ ütles Wellington ning sirutas reporterile oma käe.

„Ma pole küll teiega tuttaw, kuid olen teid sageli näinud,“ jatkas reporter. „Ma olin ka jessel teatrietendusel, kus Nora McCune teid kättpidi tõmbas lauale. Ka nägin ma sageli teie autot.“

Wellington noogutas nõustudes peaga.

„Siljuti kirjutas üks ajaleht pikemalt Wellingtoni treeningust ning avaldas ka paar pilti, mis kujutasid tema treeningulaagrit, mis pidi asuma Grandisoni läheduses. Selles artiklis oli jutt ka Wellingtoni autost. Wellingtoni auto sarnanes täiesti sellega, millega olin teid näinud sageli sõitmas. See asjaolu äratas mu kahtlust ja ma hakkasin asju uurima. Meie lehe arhiivis olid küll mõned Wellingtoni pildid, kuid need olid nii halvad, et nende abil ei jõudnud ma mingile weendumusele. Tellisin kohe Chicagost uued pildid. Need jõudsid mulle kätte eile õhtul. Üksainuke pilk neile tegi kindlaks, et Wellington ja Grandisoni üliõpilane van Blacorm on üks ja sama isik.“

„Ja mida saan ma nüüd teie heaks teha?“ küsis Wellington.

„Kas finnitate, et mul on õigus?“

„Jah.“

„Teie finnitate jeda!“ hüüdis Erikson. „On see tõesti tõsi?“

„Kas teie siis veel ei usu?“ küsis Wellington.

„Usun küll, kuid mul on ka hirm, et olen eksinud. Toimetaja lubab jeda avaldada ainult siis, kui teie selle võtate omaks.“

„Kõik on õige,“ ütles Wellington. „Kunas ilmub kirjutus?“

„Grandisoni leht ei jõua jeda enne homme hommikut teha, kuid „Chicago õhtuleht“ jõuab avaldamisega täna pärastlõunaks valmis.“

Ta pöördus ukse poole, kuid tuli siis jälle ruttu tagasi.

„Unustasin veel midagi,“ ütles ta. „Unustasin küsimata, mispärast teie nõnda tegite?“

Wellington naeris. „Kui teie oleksite poksija ja asutajate ülikooli, kas teie ei teeks samuti. Teil oleks ju fergem olla ülikoolis kui teie kaasvõitlejad ei tea, kes teie olete.“

„Arvan, et see oleks nii tõesti parem,“ nõustus Erikson.

„Peale selle on mul veel teine põhjus. Minu manager (Wellington ajutas Jake'i peale) võttis minult sõna, et ma ei läheks ülikooli oma õige nime all. Ta arvas, et publik ei tunne vähematti huvi sellise poksija vastu, kes käib ülikoolis.“

„See on ju tore, kah huvitav,“ rõõmustas noormees. „Kas tohin ka sellest kirjutada?“

„Kui teie aga ise jeda soovite.“

Pärast reporteri lahkumist tegi Wellington kolm minutit wabaharjutusi ja ronis siis tagasi masseerimislauale, kus Barney tema kallal uuesti tööle hakkas.

Nella poole 12-eks oli Wellingtonil veel weerand naela üleaurust kaalu, ja poole 1-eks maid 45 grammi. Neli üks astus Wellington kaalulauale. „Pea nüüd hing finni, peremees!“ hüüdis Wellington.

Kaalu-õjut liikus pikkamööda üles-alla. Barney wandus jofinal, jest ta kartis, et kõvasti rääkimine ajab õjuti üles. Õjut peatus hetkeks ja wajus siis — alla. „Znimene!“ karjus nüüd Barney. „Meie oleme mõitnud 10.000 dollarit. Kes see eesjel oli, kes ütles, et sina ei ja kaalu kätte. Nüüd roni kähku riietesje ja läheb lahti!“

Sel ajal kui Wellington riietus, kattis Barney tema otsmikuhäärwa pakju puudrikorraga.

Kerriganil ja tema sekundantidel polnud waja teada, et seal oli wärskelt kinnikaswanud haaw.

Siis jõitsid nad linna büroosse, kus ajus poksi-komisjon. Barney, Mullin ja Jake wõtsid Barney eneste wahese ning wiisid ta ootawast rahwamasjist läbi. Kulus terve tund, enne kui Wellington oli kaalutud ja käidetud muud wormilised toimingud.

„Kuule Wellington,“ küsis Jake, kui nad jälle autos istusid. „Mis ja õige armad sellest Kerriganist?“

„Ma ei mõtle üldse temast,“ wastas Wellington. „Ma ei mõtle millegist muust kui söögist. Kas ma söön nüüd wõi ei söö ma mitte?“

„Sa sööd, mu pois,“ kihistas Jake naerda. „Sa sööd nüüd kohutawalt.“

Nad wiisid nüüd Wellingtoni hotelli tagasi, andsid temale rikkaliku õhtusöögi ja jaatsid ta siis oma tuppa, et ta magaks.

Wellington läkski woodisse ja lubas kofje uinuda, kuni teda äratatakse. Wellington teadis, et ta ei jaa uinuda seni kui mõtleb Sujie peale, ning katsus sellepärast oma mõtetele anda teist suunda. Ta mõtles prl. Atwaterile. Mida ütleb küll see daam, kui loeb homme hommikul lehtedest, et tema on poksiija. Siis mõtles ta weel selle üle, mida küll ütlemad Tommy Wells, Rojs Walker, mõlemad detektiivid ja pakis politseinik, ja lõpuks Biddecombid, Jack Gardiner ja ta abikaasa

Pauline. Talle meelestus, kuidas Widdecomb oli temalt küsinud, kas ta on näinud Carl Wellingtoni pofsimas.

Siis olid mõlemad professorid Gardiner ja Widdecomb wõtnud nõuks minna vaatama kuuljat wõistlust.

Wellington naeratas endamisi, kuna uni julges ta filmad.

21.

Gamma-Delta ühing oli weel wiimasel hetkel otustanud oma ametlikust banketist teha aiapeo. Üm oli ilus ning Gamma-Deltal oli kõige juurem muruplats Grandisonis. Ühingu juhatus oli lajtnud valmistada muru keskele tantfulawa. Seda kaunistasid rippuwad wärwilised lambid. Öhtu oli ilus ja soe. Öht oli täidetud lillelõhnaga. Sittes sirel. Noored neid liikusid rõõmsalt oma walgetes jumekleitides murul ning Susie oli lahendanud oma raske probleemi nii, et oli kutsunud peole mõlemad kandidaadid nii Ross Walkeri kui ka Tommy Bellsi. Neiu seisus ühes tantfulawa nurgas mõlema noormehe wahel ning katkus mõlemaid meeleheitlikult lõbustada.

Siis tuli nende juure Pauline. Ta lähenes joostes ja lõõtsutades.

„Susie!“ hüüdis ta. „Sain praegu Zaxilt telegrammi.“ Proua ulatas selle Susiele, kes luges:

„Chikago öhtuleht kirjutab Carl Wellington, kes täna kaitses maailmameistri tiitlit Kerrigani vastu õppis Grandisoni ülikoolis James van Blacormi nime all, stop rääkis Barneyga ja tegin kindlaks maailmameister on meie Jimmy, kuulake wõistlust raadioga Zax.“

Susie juust tuli kuuldawale hüüe, mis wäljendas imestust, üllatust ja ühtlasi ka fergendust. Ta andis telegrammi edasi Ross Walkerile. Ühe hetke waatasid

Susie ja Pauline üksteisele filma. Siis mõttis Pauline Susie ümbert kinni ja jurus ta enda kaenlasse. Rojs Walker ja Tommy Wells lugesid telegrammi tähepanelikult läbi.

„Sellepärast oli mustatöölise nina nagu lõhke tomat, kui sai van Blacormi käest hooi pihka,“ pomises Rojs Walker.

„Paneme kohe raadio töötama,“ arvas Tommy Wells.

Tommy Wells ja Rojs Walker jooksid kohe majja. Neile järgnesid pooleldi wastutahtmist Susie ja Pauline.

Kuid nad ei saanud jääda ka minemata, sest uudishimu oli suur.

Tommy põlvitas jaalis raadioaparaadi ees ja otfis õiget lainet. Siis kuuldus waljuhääldajast hallomehe kõnet.

„... Kohe algab suurvõistlus maailmameistri Carl Wellingtoni ja Honeyboy Kerrigani vahel. Minu daamid ja härrad, ma seisan siin keset jaali, mis on täidetud viimase kõhani inimestega.

Ring ja selle ümbrus on heledasti valgustatud, publiku kohad on aga hämaruses, kus hõõguvad tuhanded sigariotsjad nagu lugematud jaaniusfikesed. On nii palaw nagu kesksuvel. Meie kohal aga on tähis taewas, kus paistmas suur täiskuu — nagu suur lamp, mis riputatud üles võitluse valgustuseks.

Ringi läheduses asuvad kohad on täidetud tähtsate ja tuntud inimestega. Ma näen 4 kubeneri, New-Yorgi ülem-linna pead ja palju majandus- ning rahamehi. Enamik neist on tulnud ühes naiste ja lastega. Selvõistlused on juba möödas ning peavõistlus algab kohe. Praegu tuleb Honeyboy Kerrigan oma sekundantide saatel. Nüüd ronib ta ringi, miskab saatjate kätte oma juure walge supelmantli ja istub siis oma nurka.“

Waljuhääldajast kuulmus kauget aplausi. Siis jattas hallomees.

„Minu daamid ja härrad! See Kerrigan on tugew nagu bulldog. Kaswult on ta wäike, kuid hirmsate lihaste ja õlgadega. Räägitakse, et ta olewat wäga fitte pois. Seda wõib ka näha. Kerrigan näitse olewat wähe närwiline nagu ei jõuaks ta oodata ära wõitluse algust. Ja nüüd tuleb tshempion — Carl Wellington. Ta ronib ringi ja wiskab oma finise mantli ära. Wellington on Kerriganist poolpead pikem ja näib nõrgemana kui wiimane. Räägitakse, et ta õppinud Grandisoni ülifoolis James van Blarcomi nime all. Reegi jealsetest pole aimanud, et ta on poksiija. Selles pole ka midagi imestada, sest Wellingtonis ei reeda miski poksiijat. Ta tundub pigem tugewa üliõpilasena. Näib nagu ei juudaks ta Kerriganile midagi teha, kuid tegelikult wäärivad mõlemad wastased üksteist.

Wellington on parimaid poksiijaid, kes kunagi maailmas olnud ja nähtud. Wellington on mees, kes wõib lüüa mõlema käega knock-outi. Ta on olnud juba kolm aastat fergekaalu maailmameister.

Nüüd ajawad mõlemad wastased omale poksiin-dad kätte ning sekundandid nõõriwad need kinni. Nüüd futsjub ringikohtunik mõlemad enda juure ja annab neile instruktioone. Wastased raputawad üksteise fin-nastatud käsi ja lähewad igaüks oma nurka, et oodata gongi.“

Susie waatas ringi. Waheajal oli juur jaal kogunenud inimesi täis. Kõik kuulajad põnewalt nii omad kui ka külalised. Susie tõusis ja läks ukse juure. Pauline oli kuulamisega niiwõrd ametis, et ei pannud Susiet enam üldse tähele. Susie pani oma käe uksele. Neiu wärikses ja tahtis wälja jooksta, et ta ei kuuleks enam walju-hääldajat, kuid ta ei saanud seda teha, ta pidi kuulma, mis sünnib edasi.

„Minu daamid ja härrad!“ jatkas hallomees, kuid nüüd juba erutatud häälega. „Kas kuulsite gongi? Nüüd läheb lahti! Kerrigan tormab oma nurgast välja nagu vihane härg. Ta mõlemad käed töötavad nii ägedalt, et peab arvama, et Wellingtonist ei jää enam midagi üle. Kuid Wellington annab pahema firge Kerrigani nina pihta, nii et Kerrigani pea põrkab kaugele taha. Ta raputab oma pead ja tungib nüüd veel hoogjamalt peale. Ta lööb kah kaks wajakut, siis katsub õnne paremaga ja veel kord paremaga, kuid need hoobid tabawad waid Wellingtoni käsiwarji. Nüüd on nad clinchis. Ringi kohtunif lahutab nad.

Samal hetkel annab Wellington oma wastajele jälle wajakut. Ta käsi liikus nii ruttu, et seda waewalt wõis märgata, kuid Kerrigan tundis seda.

Kerrigan läks nüüd kolmat korda pealetungile. Ta wirutab ühe „parema“, siis „wajakut“ ja — siis veel ühe „parema“. Kuid ta rusikad tabawad waid Wellingtoni käsiwarji.

On näha, et mõlemad poksijad püüawad üksteist tundma õppida. Oh — oh — mu daamid ja härrad, milline löök! Mõlemad annawad nüüd „paremaid“. Wellington tabas jällegi. Ta rusik wirutas Kerrigani löua pihta tugewa hoobi.

Gong. Esimene ring on möödas. Ma wõiksin öelda, see oli Wellingtoni ring. Kuigi poksijad pole veel täies hoos.“

Susie kuulis, kuidas waljuhääldajast kostus kange publiku jumini. Kõik inimesed näisid korraga kõnelewat. Nagu suur mesipuu. Ta tahtis istuda, sest ta oli mines-tusele lähedal, kuid ta ei saanud seda, sest ta wõis ainult seista, hoides mõlemate kätega framplikult ukseelingist finni. Mikspärast ei alganud ometi juba järgmine ring? Waheaeg pidi olema ometi ammu möödas. Susie tõusis warwastele ja nägi kuidas Tom-

my Wells askealdas aparaadi kallal. Wißt oli seal midagi forrast ära. . . Ei, kõik oli korras, sest tuli jälle kuuldawale hallomehe hääl.

„Kerrigan tungib ägedalt peale. Wellington kaitseb end osawasti. Ta wajak käsi annab aga järjekindlalt lööke ja alati tabab ta wastase lõuga. Kerrigan katsub ka lüüa, kuid tema rusikad tabawad waid wastase küünarmikke. . . Suur Zumal! Mu daamid ja härrad! See oli alles löök, mille nüüd Wellington andis! See oli kahtlemata parim löök siimaani. Kerrigani suu jookseb werd, kuid ta tungib ifka peale.

Nüüd on nad jälle clinchis. Mõlemad wastased jagawad hoope.

Kerrigan lööb paremaga ja ajab Wellingtoni nurka. Nüüd sajab hoope. Wellingtoni pea tantsib nagu kord tornisel merel. Mu daamid ja härrad! Nüüd on ta põrandal. Tshempion on põrandal! Ta tahtis nurgast pääseda ja jooksis Kerrigani rusika otsa. Nüüd lamab ta põrandal ja ei liiguta ennaft. Näib nii nagu oleks ta knock-outis.

Ringi kohtunik saatis Kerrigani oma nurka. Ta loeb: Kaks, kolm! Ja tshempion lamab nagu puupakk. Neli!”

Susie tormas uksest wälja ja jooksis oma tuppä. Ta haaras oma käekoti ja mantli ja ruttas tagatrepi kaudu naabriaeda ja sealt tänawale. Siin jäi ta seisma, et tõmmata hinge. Siis läks ta edasi, tõmmates käies selga oma mantli. Onnekombel oli ta wõtnud pika nahkmantli, mis täiesti kattis ta pika õhtukleidi. Minult tantsukingad reetfid, et neiu oli õhtuualetis.

Tänawanurgal nägi ta autot lähenevat. Ta katsus hüüda, kuid ei saanud seda. Siis jooksis ta keset tänawat — auto ette. Selle juht suutis wel wiimasel hetkel sõidukit peatada. Mees hakkas kurjalt wanduma.

Susie astus kohe autosse ja ütles üheainsa sõna:
„Saama!”

Ta wiiskus autonurka ja püüdis mõelda.

„See siis oli tema saladus!“ ütles ta endamisi taja. „Nora McCune polnud see siis mitte! Mikspärast ei usaldanud ta mulle, et on poissija? Kui ta mind tõesti oleks armastanud, siis poleks ta seda minu eest jalamud. Ei, tema waikimisi ei jaa andestada.“

Susie kujutles Wellingtoni maaslamawana. Ta oli ford ühes pildilehes näinud midagi farnast. Pildi all oli allkiri „knock out“. See pilt kujutas poissijat, kes lamas pikali juu lahti, ning tema kõrwal seisis ringi-kohtunik, kes käega luges. Tundus nagu oleks poissija juba furnud.

Susie Corbin jules oma filmad. Milline kole sport on see pokk! Kui metsikud olid need inimesed, kes hul-gana läksid waatama niisugust metsikut wõitlust.

Kuid inimesed tahawad ju ikka koledat näha — isegi naised! Kuid kuidas wõis Jimmy van Blarcom olla poissija — raha eest neile metsikutele inimestele löbu pakkuda ning teist inimest pekja kuni see langeb meelemärkujeta maha. Ometi oli ta palju mehisem ja küpssem kui teised üliõpilased.

Tema, Susie, oli arwanud, et Jimmy on tõesti üks armas poiss, kuni ta oli näinud Nora McCune'i teda kaelustawat.

Kindlasti teadis Nora McCune, mis van Blarcom oli, sest muidu poleks ta teda nii julgesti teiste nähes kaelustanud. Nora McCune pidi kindlasti teadma, et van Blarcom kuulus temale.

Susie waatas kella. Oli 20 minuti pärast 11. Ta jõudis weel julgesti kella 11-ne fiirrongile. Talle jäi weel aega isegi Paulinele kõlistamiseks. Kindlasti soovis Pauline, et ta jääks ootama, kuni tema tuleb kaasa. Kuid Susie polnud nüüd isu pikaks seletamiseks. Ta sõidab lihtsalt kohe Chikagosse — ning see on kõik.

Auto peatus jaama ees. Susie ostis endale magamiiswaguni pileti ning astus wagunisse. Warsti haf-

kas rong liikuma. Ujal, mil temale valmistati aset, vaatas ta liikumatute filmadega pimedusse ning püüdis mitte midagi mõelda.

Siis pöördus ta wagunisaatja pole:

„Delge mulle, kas Chicago ja Grandisoni vahel on peatusi, kus teie saaks mulle muretseada õhtulehte?“

Susie andis mehele dollari, tõmbas siis eesriided oma aseme ette ja lipjas woodisse. Ta surus oma suu vastu patja, et keegi ei kuuleks tema nuuksumist. Pool tundi nuttis ta nõnda, siis lakkas. Warsti tuli wagunisaatja ning tõi lehed. Susie tõusis nüüd üles ja hakkas lehti lugema. Ta tahtis kõik teada, mis lehed Carl Wellingtonist kirjutasid.

Ta imestas, et sellele mõistlusele nii palju ruumi pühendati. Igal lehel oli esimesel küljel suur tükk sellest ja seesmistel külgedel veel rohkem. Kõik lehed olid avaldanud Wellingtoni ja Kerrigani pildid.

Piltide all olid mõlemate mastaste kaalud ja suurused. Susie pidi jällegi imestama lugedes, et Jimmy van Blarcom kaalus 124 naela. Kuid kõik lehed kirjutasid sellest ja Susie pidi seda uskuma. Lugedes edasi, mõistis ta wiimaks, et see kehataal oli nõuetam. Nüüd teadis ta ka, mikspärast van Blarcom sõi wähe.

Susie luges iga sõna, iga rida. Ta luges ka seda, et inimesed uskusid kindlasti, et Wellington võidab ja medasid tema peale kihla. Lõpuks sattus ta kätte ka see leht, kus kirjutati, et Wellington õppinud Grandisoni ülifoolis.

Susie luges kaswawa uhkusega. Ta ei pidanud Wellingtoni elukutsest midagi, kuid, kui ta lord oli pokkija, siis rõõmustas teda, et ta oli sellel alal esimene.

Nella 6-eks jõudis ta Chigagosse. Kui ta astus tühja jaamahoonesse, oli ta nii rõhutatud meeleolus, et küsis, kunas järgmine rong Grandisoni läheb. Tal oli

hirm sõita Lake-Forestisse ja astuda oma isa ette. See nõudis ju nüüd temalt seletust. Kas oli jellel kõigel mõtet?

Kui Jimmy van Blarcom oli sõitnud Chicagoisse, siis oli ta temale öelnud, et kui tuleb tagasi, siis on tal temale palju, palju jutustada. Susie oli aga siis vihastanud ja öelnud, et ta ei taha van Blarcomi enam kunagi näha. Susie oli arwanud, et Jimmy lõpetab Chicagoos Nora McCune'iga oma wahekorra. Wäga armufade oli Susie olnud, mõeldes, et Nora oli Jimmyle kõik.

Nüüd teadis Susie kindlasti, et siis polnud mõelnud Wellington Nora peale, waid ainult oma wõitlusfest. Susiel polnud seega mingit põhjust uskumiseks, et Wellington armastas Norat. Seda teadis ta aga kindlasti, et Wellington tundis tema, Susie, wastu suurt huwi. Susie mäletas, kui nad wiimasel korral olid kohtunud, siis tundis neiu, et Wellington tahtis teda kängesti suudelda. Susie poleks jeda keelanud, kuid Wellington polnud jeda ometi teinud. Teised mehed oleks jeda kindlasti teinud. Kuid Wellington oli teisest erinew. Milleks pidigi Susie wõitlema oma isaga, kui ta isegi ei teadnud, kas Wellington teda armastas wõi mitte. „Kuid ometi,“ ütles neiu endamisi, „kui fford olen alganud, siis wiin ka lõpule.“

Susie läks nüüd postkontorisse ja saatis Paulinele telegrammi, milles teatas, kus ta on, ning palus teda endale järele tulla. Pärast jeda läks ta Lake-Forestisse minewasse rongi.

22.

Wellington lamas põrandal nagu unes ning kuulis fegaselt, et miski asi liikus tema filmade eest mööda. Kohe taipas ta, et see on ringikohtuniku käsi. Samal hetkel kuulis ta, kuidas ringikohtunik hüüdis „wiis!“ Nüüd oli tal jälle kõik selge. Ta oli saanud uimastawa hooi ja nüüd luges ringikohtunik, et kas ta on wõide-

tud. Wellington teeras enda kõhul ja tõmbas põlve teha alla. „Seitse.“ „Kaheksa.“ Wellington oli valmis „üheksa“ juures hüppama jalgele. Samal hetkel kuulis ta gongi ning wiskus siis uuesti pikali.

Barney ja Jake jooksid nüüd tema juure, wedasid ta oma nurka ja panid istuma. Sel hetkel kadus Wellingtoni teadwus. Ta ärkas alles siis uuesti, kui Barney andis ta põse pihta tubli hoobi. Nüüd waldasid nad ta külma weega üle.

Wellington asetab oma käed nüüd nõõridele ja puhkas, kuna Barney lehwitab talle rätikuga jahedat õhku näkku. Samal ajal masseeris Jake tema jalgu. Wellington nägi, kuidas Jake'i põski mööda woolasid alla suured pisarad. Jake nuttis, kuigi tal polnud midagi kaotada, sest ta polnud wedanud kihla. Ometi nuttis ta päris südantlõhestawalt.

„Läheb jälle lahti!“ hüüdis nüüd Barney. „Kuid hoia ta endast nüüd wõimalikult eemal.“

Wellington tõusis nüüd jälle oma jalgele. Kohe kui gong oli löönud, tormas Kerrigan hirmsa hooga Wellingtoni kallale. Tal oli kawatsus Wellingtoni nüüd lõpulikult „wainfiks“ teha.

„Ära lasse teda lähedale!“ mõirgas Barney.

Wellington teadis, et sellist pealetungi ei suutnud ta vastu wõtta. Raudteerongi ei saa ju kinni pidada! Sellepärast põikles ta Kerrigani eest suure osawusega kõrwale ning andis parajal juhul Kerriganile kõrwa pihta hästisihitud löögi. Kerrigan tuikus, kuid ei annud järele, waid tungis ifka peale. Ta töötas mõlema käega, ning rahwas ajas enda warwastele ja mõirgas nagu metsloom. Keegi hüüdis rahwahulgast: „Löö see üliõpilasekene furnuks, Kerrigan!“

Kuid üliõpilasefene oli juba toibunud ning hakkas wähehaawal taipama, mis tema ümbruses sündis. Wõibolla ei taibanud seda tema aju, waid instinkt ja jalad. Needsamad jalad, mis olid jooksnud hommituti kümneid kilomeetreid. Salad aga teadsid, mis oli waja

teha — ja tegidki seda. Nii hakkas Wellington wahetpidamata tantsisflewate jalgadega Kerrigani eest kõrwale hoidma. See oli kunsttükk, millega wõis saada hakkama ainult tema. Kerrigan aga kihutas Wellingtonile järele ja wehtis asjata oma rusikatega — need ei tabanud ainuiski forda Wellingtoni. Rahwale walmistas see üksteise tagaajamine juurt nalja ning ta otse mõirgas heastmeelest.

7. ringi kestel ei teinud Wellington muud, kui aina hoidis Kerrigani eest kõrwale. Sellist wõistlust polnud inimesed warem kunagi näinud.

Kui 9. ring oli lõppenud, toetas Wellington lõõtsutades kõitele ja ütles: „Nüüd olen ma tugewam kui tema.“

Barney aga raputas eitawalt pead ja wastas: „Dota weel wähefesi, peremees.“

10. ringil pörkas Kerrigan peaga wastu Wellingtoni kulmu ja awas nii ta kulmuhaawa. Kui Kerrigan nägi, et weri woolas mööda Wellingtoni nägu alla, hakkas ta uuesti peale tungima, arwates, et weri woolas Wellingtoni silma ja pimestas ta.

Ka rahwas märkas werd ning hakkas juubeldama. Wellington pühkis were kindaga kiiresti ära ja jagas Kerriganile tugewaid hoope, seni kui kõlas gong.

Wahetpidamata pesi Barney Wellingtoni haawa ning aetas selle peale werd kinniwõtwa wati ja selle peale plaastri. See plaaster oli järgnewate ringide kestel Kerrigani märgiks. Ta püüdis haawa uuesti lahti lüüa, et weri jookseks Wellingtoni silma. Kuid ta rusik ei ulatunud kunagi Wellingtoni otsmikuni. Ta rusikad tabasid ikka waid tuult. Kuid igakord kui Kerrigan rusikad Wellingtoni ei tabanud, tabasid Wellingtoni hoobid Kerrigani ülemist keha, nii et see muutus warsti punaseks. Kui Kerrigan lõi paremaga, siis kaitstes ta wajakuga alati oma lõuga. Kuid Wellington pani tähele, et ta käsi kaitstes lõuga niimõrd halvasti, et seal wõis kiire haagiga õnne katfuda.

Jstunud waheajal oma nurka, ütles Wellington Barneyle: „Nüüd võib lahti minna!“ Seeford noogutas Barney nõusolles pead: „Tubli, peremees! Lõpeta see asi nüüd ära.“

Mgas 14. ring. Wellington oli endiselt warbaotfadel, kuid nüüd ei hoidnud ta enam Kerrigani eest kõrwale. Ta andis Kerriganile „wafaku otse“, mis teda sundis end wähekesi keerama. Samal hetkel jättis Wellington oma puusa kaitseta. See meelitas Kerrigani lööma. Löömise tuhinas unustas ta aga oma löua kaitse, ta wafak rusik wajus weidi alla. Samal hetkel lähenes Wellington oma wastasele, toetas mõlemad jalad tugewasti põrandale ning andis siis wastasele parema haagi, millesse pani kõik oma kehajõu. Hoop tabas Kerrigani löuga. Mees wajus kofku nagu niidetud ning jäi liikumatult lamama.

Wellington läks nüüd oma nurka, ning ringikohutunik hüüdis „üks!“ Siis — „kaks.“ Nelja juures hakkas rahwas juba juubeldama. Wellington toetus nõõridele ja teadis, et Kerrigan ei ärka niipea. Siis waatas ta seda meest, keda oli löönud nii põhjalikult. Ta kuulis rahwa mõirgamist ning tundis isegi wäikest wõidurõõmu. Kuid see kadus kohe. Ta teadis, et tulewikus ei lähe ta enam kunagi ringi.

Süüdnud „Kümme“, jooksis ringikohutunik Wellingtoni juure, tõstis selle käe üles ja hüüdis: „Wõitja!“ Sama kordas ka hallomees oma mikrofoni.

Nüüd ei pidanud enam miski rahwast kinni. Inimesed jooksid Wellingtoni ümber kofku. Jake, Barney, Baby Face ja Mullin tegid suure waewaga Wellingtonile teed läbi rahwahulga riietumisruumi. Kuid nad ei jaanud takistada, et inimesed ei kisuks lõhki Wellingtoni supelmantlit. Nad tahtsid ju wõitjale igal wiisil awaldada oma lugupidamist.

Barney lükkas Wellingtoni kuuma dušhi alla, kuna Baby Face walwas uft ning laskis sisse ainult neid, kellede kohta teadis, et Wellington, Mullin wõi Jake tahtsid nendega kohtuda. Mõne minuti kestel oli tuba fiiski inimesi täis ning ka koridor oli tulwil.

„Minu kõrw walutab hirmsal kombel,“ kaebas Wellington.

„Seda ma usun,“ nõustus Barney ja raputas mingit walumaigistawat pulbrit haawale.

„Ka otsmiku haawa löi ta uuesti lahti. Kas ja ei mäleta, kuidas ta sul clinchis püüdis kõrwa ära rebida? Peaaegu oleks tal see ka õnnestunud.“

Wellington ise ei mäletanud aga midagi. Ta sirutas ennaft wäsinult masseerimislauale. Ta teadis, et homme hommikul tundis ta ennaft läbipekstuna, nagu oleks tal kõik kondid murtud.

„Barney,“ küsis Wellington, „millega ta mind tabas ja mitmendal ringil see oli?“

„See oli parem haak ja teisel ringil. Sa olid nurgas ja libisesid sealt wälja ning siis wirutas ta sulle tagant kõrwa pihta.“

„Ma ei mäleta seda sugugi. Ma ei mäleta üldse midagi, mis juhtus kuni neljanda ringi lõpuni.“

„Sa olid päris pehme,“ arwas Barney. „Kuid sa tegid oma töö fiiski palju paremini, kui arwasin. Kerrigan ei saanud sind kuigi palju tabada. Sellest wõitlusest õppis ta palju. Wean kihla, et ta ei tea, millega sa ta 14. ringil maha sirutasid. Tal oli niisugune nägu, et ei tule enne tundi meelemärki:jele.“

Wellington lamas kõhuli ja Barney masseeris tema selga. Ta unustas oma ümbruse ja mõtles, et küll nüüd on Grandisonis kihinat-kahinat. Kell oli mõni minut üksteist läbi ja Susie tantsis wiht kindlasti Ross Walkeri wõi koguni Tommy Wellfiga.

Keegi lõi talle õla pihta ja kui ta waatas üles, siis nägi, et see polnud keegi muu kui professor Zack Gardiner. Tema taga seisis ka Widdecomb. Gardiner oli kaotanud oma mütsi ja Widdecomb oli saanud otsmikule toreda sinise muhu ning ta kraest olid jäänud järele waid räbalad. Nad olid pärast mõistluse lõppu paari teise waatlejaga sattunud riidu. Nüüd olid nad rõõmsad nagu pisikesed poisid.

Nad raputasid südamlikult Wellingtoni kätt ja rääkijid temale wahetpidama, kui suur mees ta nüüd oli. Sellejuures wandusid mõlemad mehed tublisti ja Wellington tundis, et nad olid temale nüüd palju lähedamad kui Grandisonis.

Lõpuks jutustasid nad ka seda, kuidas nad olid lugenud õhtulehest tema kaaskiteltu ning otsinud siis kohe Barney üles, kes kinnitanud omaltpoolt lehe kirjutust. Siis saatnud nad kohe Paulinele telegrammi.

„Noh, siis teab Susie juba kõik,“ mõtles Wellington.

Mõte, et Susie nüüd kõik teadis, püsis tal peas kuni uinumiseni.

Kui ta järgmisel hommikul ärkas, hakkas ta jälle sellest mõtlema, ja jatkas seda ka isegi siis, kui ta woodis einetas ja sõi koort maasikatega, praetud neerusid, kohwi koorega ja suhkruga ning niipalju wõid kui ise tahtis.

Ka hiljem, kui ta tупpa toodi hull terwitustelegramme, mõtles ta ikkagi waid Susie Corbinist. Mida arwas neiu nüüd temast? Alles siis, kui ta enda mõttis kofku ja Zake'ile ütles, et see mõistlus oli tema wiimane ja et ta nüüdsest peale loobub pokkist, suutis ta hetkeks Susie unustada.

„Mul on väga kahju, et peame lahkuma,“ ütles Wellington. „Sa oled mind aidanud suure summa raha koguda, kuid . . .“

Zake tõmbas oma westi taskust suure sigari, lõi tas jellel tüki otsast ära, süütas siis põlema ning ütles:

„Poiss, ka mina olen teeninud hulga raha. Võin minagi nüüd loobuda sellest askeldamisest.“ Ta pistis oma mõlemad põidlad westitaskutesse, ajas enda fikivarvakele ja jattas siis: „Ma pole sugugi üllatunud. Olen sellega juba arvestanud ning mind isegi rõõmustab, et sa loobud poksimisest. Enamik poksjaid teeb seda hilja. Nad ei usalda, sest nad ei oska midagi muud peale hakata. Sina aga võid palju muud ettevõtta, sest sul on ju selge pea. Sina pead poksi loobuma ja kohe.“

„Seda ma teengi —SAFE. Sa võid sellest kohe lehtedele teatada.“

„Saab tehtud! Ja nüüd edasi. Kohe kui meil on aega, ajame muud asjad jutti.“ Ta võttis taskust oma rahatašku ja andis Wellingtonile tšeki. „Siin on 66.666 dollarit. Sinu garantiisumma. Käesoleva nädala jooksul ajan asjad jutti ettevõtjatega. Siis saad juure veel tubli summa, kui palju just, seda ma praegu veel täpselt ei tea.“

Wellingtonile jäi nüüd veel üksainus võimalus teadaasaamiseks, mis Susie temast mõtleb — ta enda käest seda küsida. Ta juba kawatsetes autoga sõita Grandisoni. Wellington astus nüüd peegli ette ja vaatas uurivalt oma välimust. Tal oli üks side otsmiku ümber ja teine haavatud kõrva peal. Muidu oli aga kõik enam-vähem korras. Wellington arvas, et palub Barneyd sidemed ära võtta ja need asendada plaastritega. Kui Barney seda teeb suure osavusega, siis pole ta välimus halvem, kui pärast kokkupõrget defektiividega.

Wellington pöördus nüüd peegli eest minema, et hüüda Barneyd. Samal hetkel nägi ta Mullinit telefoni juures seisvat ja temale filmi pilgutavat. Wellington märkas veel seda, et Mullin kattis oma käega toruavause.

„Siin on Ernest Corbin,“ ütles ta. „Ta tahab kängesti, et teie täna õhtul sõidaksite Lake Forestisse.“

„Tubli, öelge, et ma sõidan.“

Wellington seisis aparaadi juures, kuna Mullin rääkis Corbiniga . . . „Ei, ei. Teil ei tarwitse temale jaama autot vastu saata. Ta sõidab sinna oma autol.“

„Mida see peab tähendama, Mullin?“ imestab Wellington.

Mullin raputas pead. „See tähendab seda, et Corbin mõnesugustel põhjustel peab paremaks teiega rääkida oma kodus — kui kusagil mujal.“

„On teil vähematki aimu, mida ta minult joo-
wib?“

„Ernest Corbini mõtteid ei tea keegi aimata,“ ütles Mullin.

Raks tundi waevles Wellington igasuguste mõtete fäes ja ootas aega, mil wõis hakata sõitma Lake Foresti poole.

24.

Wellington jõudis 15 minutit enne määratud tähtaega Lake Forestisse. Sellepärast peatas ta oma sõiduki ühe nurga taga ja tõmbas ära kolm sigaretti — enne kui oli saabunud õige aeg edasiminekuks.

Ernest Corbini losjitaoline maja awaldas tema peale nüüd veel suuremat mõju kui waremalt — siis kui ta tõi sinna oma autol Susie.

Wellingtonile awas ukse sama teener, kes tol korralgi oli tulnud neile vastu. Ta mäletas isegi ta nime. Brink'iks oli Susie teda hüüdnud. Brink juhatas Wellingtoni raamatukogu tuppa, mida see tundis juba eelmisest külaskäigust jaadit. Kuna nüüd Brink läks teda teatama, oli Wellingtonil aega waadata ümber. See oli elegantne tuba ja omas wana mööbli. See mööbel oli kindlasti wanem kui Lake Forest ja Chikago. See kuulus 17. sajandisse.

Brink tuli tagasi ja teatas, et härra Corbin tuleb kohe. Wellingtonil tuli aga fiiski tükk aega oodata.

Õffi tundis Wellington, et keegi seisis lähel ja vaatas teda. See oli Susie isa. Wellingtonil tekkis tunne, et mees oli teda vaadanud juba tükk aega.

Pärast terwitamist istus härra Corbin laua taha, kuna Wellington lastus diivani nurka. See kohtade jaotus näis olevat väljamõeldud ja ettearvatsetud. Kuna Ernest Corbin istus nõnda, et walgus ei ulatanud tema nägu walgustama, oli Wellingtoni nägu wanamehele hästi näha.

„Olin üllatatud, kui kuulsin hr. Mullinilt, et teie olete juba jalul, hr. Wellington,“ ütles hr. Corbin.

„Tunnen ennaft päris hästi,“ ütles Wellington. „Peale paari haawakese ja mõne punase pleki pole mul ju midagi wiga.“

Tahmata mõtles Wellington, et oma otsmiku haawa eest pidi ta tänama just sama hr. Corbini. Tema oligi ju need detektiivid wälja saatnud, kelledest üks wirutas Wellingtonile tooliga pähe.

Ernest Corbin toetus wastu oma tooli seljatuge.

„Mul on wäga raske oletada,“ ütles ta pikkamisi. „Paarkümmend aastat tagasi oleks kõige loomulikum olnud, teilt küsida, miswagused kawatsused teil minu tütreaga on, kuid tänapäewal ei tehta enam nõnda, eks ole?“

„Aga mispärast siis mitte? Ma wastaks selle küsimuse peale meeleldi.“

Härra Corbin kummardus ettepoole. Wellington vaatas talle filmi ning need filmad meeldisid talle, need olid samawagused filmad kui Susielgi.

„Minu kawatus on,“ wastas Wellington, „naida teie tütrat, muidugi siis, kui ta sellega nõus on. Ma armastan teda.“

„Nüüd toon mina selle wastu esile oma põhjendused, lubate.“

„Muidugi, olge head,“ wastas Wellington.

„Ma püüan olla sama avameelne kui olite teiegi. Mul on suur ja kaaluv põhjus selle abielu taastamiseks.“

Sr. Corbin avas nüüd oma kapi, mis lammas tema ees laual. Sellest võttis ta välja suure hulga ajalehe väljalõikeid. Nende hulgaft valis ta välja kaks tükki ja hakkas neid suure paatosega lugema:

„Sr. Wellington näitas end eile jällegi võitmatu possijana. Kuigi ta nagu oli üleni werine ja ta kõrv poolest saadik ärarebitud, lõi ta fiiski Kerrigani 14. ringil knock-outi. See oli suur võistlus, parim, mis kunagi olnud kergekaalude vahel. Et kaitsta oma tiitlit pidi Wellington lööma tagasi rasked ja vihased kallaletungid. Kolm aastat kaitses Wellington juba oma tiitlit ja jäi ka nüüdki võitmatuks.“

Suur areen oli rahvast tungil täis. Kunagi varem polnud kergekaalude võistlus niipalju inimesi kokku meelitanud. See rahvas maksis pileтите eest kokku rohkem kui 400.000 dollarit. Kõik tahtsid näha werd. Ja nad nägidki seda! Wellington oli werine ja Kerrigan oli võistluse lõppedes täiesti otsas. Ta nagu nägi välja nagu oleks selle kallal töötatud nuiaga. Kerrigani nagu oli niivõrd sisse löödud, et ta waevast weel kunagi possida saab.“

„Selle lõikasin ma välja „Sommikulehest“,“ ütles hr. Corbin, kui oli lõpetanud lugemise. „Ma palun teid weel kord hästi järele mõelda. Rujutlege, et minu tütar oleks teiega juba abielus ja loeks nüüd neid ridu, teades, et neid loewad ka kõik tema tuttawad ja sõbrad.“

Õelnud seda, luges Ernest Corbin ette teise välja lõike:

„Wellington pühitses jälle võitu. Kuid seekord polnud see sugugi wereta võit. Wellington ei saanud sifest Kerriganist nii kergesti jagu nagu oma eelmistest vastastest. Kerrigan lõi oma wastase teisel ringil põrandale ning ainult gong päästis selle „knock-out’ist“.

Kuid pärast kolmandat ringi ei saanud Kerrigani rufi-
kad Wellingtonile enam ligigi. Selle eest jooksis Kerra-
gan aga oma peaga vastu Wellingtoni otsmikku, nii
et viimase pea wana haaw läks meesti lahti ja weri
walgus üle näo. Kuid see ei takistanud Wellingtoni
põrmugi tegutsenast. Ta andis oma wastasele niiwõrd
tugewaid kehahaake, et see neist wiist kunagi ei parane.

Lõpuks, kui Kerrigan oli juba peaaegu otfas, andis
Wellington talle niisuguse wafaku lõuahoobi, et hiljem
oli tegemist ta meelemärgusele äratamisega. Kulus enne
50 minutit, kui Kerrigan oma garderoobis awas fil-
mad.“

„See polnud wafak, waid parem haak,“ pomises
Wellington.

„See pole sugugi tähtis,“ ütles Corbin. „Olen
kindel, et nii mõnedki asjad neis kirjutistes ei wasta
tõele, kuid üldiselt oli asi fiiski nõnda. Näüüd tahaksin
ma teist teada ja küsida, mida teie arwates ütleks selle
kõige kohta nii tundelik tüdruk — nagu seda on Susie,
kui ta loeb, mis suguse koletisena kirjeldatakse tema
meeft?“

„Ma arwan, et see ei meeldiks talle sugugi,“ arwas
Wellington.

„Niipalju kui mina tunnen Susiet, tean ma, et ta
häbeneks selle üle wäga,“ jatkas nüüd hr. Corbin äge-
dalt.

„Selles ei kahtle ma sugugi, hr. Corbin,“ nõustus
Wellington.

„Nii see ka on!“

„Sellepärast otfustasingi ma posfiist lõpulisult loo-
buda.“

„Mis? Teie loobute?“

„Jah. Täna sed lehed kirjutawad juba sellest.“

Hr. Corbin kortsutas oma otsmikku. „Teie arwate
fiis, et Susanna enam ei häbene, kui teie posfiist loo-
bute?“

„Jah, seda ma arwan fiil.“

„See asi pole aga sugugi nii lihtne ega kerge, hr. Wellington. Teie olete väga tuntud ja kuulus. Njalhed kirjutavad teist ka tulewikus palju ja ei unusta teid mitte, eriti just siis mitte, kui abiellute Susiega. Mida kõik need lehed sel juhtumil ei tea endiseist poksi-
jast ja ka minu tütrest!“

Wellington raputas kurwalt pead. Sellised pifias-
jad polnud talle meelegi tulnud!

„Ja lehed pole ainukesed, kes sellest sündmusest tee-
wad endale kõmu. Mida ütlevad ja räägivad sellest
abielust minu tuttavad ja sõbrad. Mõelge ometi —
lugupeetud advokaadi tütar ja elukutseline poksi-
Mida ütlevad ka Susie sõbrad!“

. Niiud polnud Wellingtonil enam midagi vastu
öelda. Ta mõistis isegi kui paljuga pidi Susie riskee-
rima, kui tahtis temaga — Wellingtoniga — abi-
elluda.

„Sr. Wellington,“ ütles Susie isa, „teie näete isegi,
et käesoleval juhtumil ei jää teile teist teed üle, kui
tagasi tõmbuda ja Susiet enam mitte kunagi näha.“

Wellington raputas eitawalt pead.

„Seda ei mõi ma teile mitte lubada.“

„Ma ei nõuagi teilt seda lubadust,“ vastas Cor-
bin. „Ma ei nõua teilt mingit töotust. Kirjeldasin
teile erapooletult seisukorda — nagu mina seda näen.
Loodan, et ka teie ise taipate, milliseid piine ja ras-
kusi mõite walmistada Susiele, kui abiellute temaga.“

„Mõistan seda kõike täiesti,“ vastas Wellington.
„Teie ju kirjeldasite kõike väga selgesti.“

Gärra Corbin wajutas ühele nupule ja kui ilmus
teener, ütles ta: „Brink, paluge prl. Corbin siia.“

Susanna oli siis siin! Ta pidi jamal hommikul
siia jõudnud olema, sest alles eelmisel päewal oli ta
ju Grandisonis Gamma-Delta peol.

Wellington kuulis ta jamme trepil ja tõusis, et
teda teretada.

Neiu kandis lihtjat kleiti. Ta oli kahwatu ja mustade warjudega filmade all. Kuid ometi näis ta Wellingtonile nõiduslikumana kui kunagi warem.

Neiu noogutas Wellingtonile terwituseks pead ja istus pika laua teise otsa. Wellington heitis temale wargseid pilke. Ta nägi Susiet ainult profiilis. Neiu ei maadanud kordagi Wellingtonile otsa.

„Susanna,“ ütles hr. Corbin. „Ma seletasin hr. Wellingtonile kõik ja arwan nüüd, et ta mõistab isegi, et on kõige parem, kui teie mõlemad üksteist enam ei näe.“

Wellington waatas Susiet, kuid ei leidnud jelle näost midagi, mis oleks lasknud paista wähematti huwi isa otsuse juhtes.

„Kas on nii, hr. Wellington?“ küsis hr. Corbin.

Wellington tundis ennast lööduna. Tal polnud enam midagi teha. See toon nõudis, et ta nüüd taganeks. Polnud enam mõtet siin teha stseene. Sellest poleks olnud ka mingit kasugi. Temasse oli tekkinud wiha Ernest Corbini kõneluse ajal ning see hakkas nüüd feema.

„Kas on nii, hra Wellington?“ küsis hra Corbin teistkordjelt.

„Ei,“ wastas Wellington kõwemal häälel kui oli rääkinud jeni. Ta tõusis püsti, sest käies oli tal fergem mõtelda. Ta tundis, et ta kõrwalestad muutusid punaseks.

„Teie argumendid on ju küll väga kaaluwad ja teie tahtsite nendega öelda, et mina pole gentleman, waid ainult elufutseline possija, ja et lehed ei jäta mind kunagi rahule. Oletame, et see kõik on nii, ja et Susie tutvusringkond ei wõta mind kunagi enda hulka. Mina ei tea, mis Susie jelle kohta ütleb, kuid tean, mis see kõik tähendab minule. Tean waid jeda, et armastan Susiet. Armastan teda nii väga, et ei mõelnud üldse jellele, kas see on jünnis wõi mitte.

Minu tunded on tugewad, jellepärast, ei mõtlegi ma selle peale, et taganeda, waid katsun igal miisil tema armastust mõita."

Ta waatas jeda öeldes Susiele näkku. Nende silmad kohtusid.

"Ah!" hüüdis neiu. „Mispärast ei öelnud ja jeda kohe?"

Wõibolla teadis nüüd wana Corbin, et tema oli kaotanud, kuid ta ei näidanud jeda wälja. Ta ei annud nii fergesti alla.

"On weel üks punkt, millest me seni ei rääkinud," ütles ta.

Ta pöördus nüüd Wellingtoni poole ja ütles jääkülmal häälel:

"Susie põlweneb haast perekonnast. Tema kaswatus on laitmatu. Ta on harjunud eluga siin majas ning käib läbi ainult nende ringfondadega, mis temale wastawad. Wabandage mind, et pean teile ütleva, et Susie on seni käinud läbi waid d a a m i d e ja g e n t l e m e n i d e g a. Kuidas saab teda üks elukutjeline poksiija õnnelikuks teha?"

"Jäa," jegas nüüd Susie waele, „kas ja siis weel ei mõista, et ju jutul pole enam mõtet. Sa ei tunne ju teda ja ja ei tea jellepärast ka, et Jimmy on igati täiuslik mees. Ta ei rääkinud mulle ühtki sõna sellest, et ta on poksiija, sest ta oli annud oma sõna, et waikib. Ta oli ka küllalt aus, et ei lähenemud mulle enne, kui ma ei teadnud, kes ta on."

"Susie!" hüüdis nüüd isa. „Sa ei tea, mida tähendab see elukutse. Sa ei oska endale ettekujutada kui metsik ja toores see on."

"Ma arwan, et Jimmy loobub poksiist," wastas Susie.

Nüüd wibutas isa oma käesolewaid ajalehe wäljalõikeid ning hüüdis:

"Susie, ja ei ole neid ridu kindlasti mitte lugenud!"

„Lugesin isa. Olen kõik lehed läbi lugenud. Ma ei salga, see kõik oli kole ja ma pidin isegi nutma peale seda.“

Ernest Corbini nägu kahvatus valgeks. Susie ruttas tema juure ja pani oma käe tema õlale:

„Sja, mul on väga kahju, et pean sulle valmistama valu. Kuid teistigi ei saa, muuta pole siin võimalik enam midagi. Võin sinuga fihla vedada, et minu ja ka sinu sõbrad otsivad rohkem võimalust Jimmyga tutvunemiseks, kui jeda katkestada. Wellington on tõeline gentleman, kes sellest iie ei kõnele — nagu need, kes jeda — pole.“

Nüüd pöördus ta Wellingtoni poole.

„Ma tean, isa tahab nüüd meeleldi jääda üksi ning meil on üksteisega nii mõndagi kõnelda.“

„Jah — muidugi,“ nõustus Wellington kohe.

Nii nad läksid käsitäes toast ning läksid läbi pika koridori, kuni jõudsid rõdule, kus valitses kumadeöö. Nad vaatasid üksteisele näkku. Siis möttis Wellington Susie käed ja kattis need juudlustega. Susie aga sõlmis oma käed mehe kaela ümber ja pakkus talle juudlemiseks oma võrratud huuled . . .

Susie nuttis vähekesti. Ta trots ja upsatuus olid kadunud. Susie oli otsustanud.

„See oli üks paha päev,“ ütles ta ja jutustas, kuidas ta oli raadio kaudu kuulanud mõistluse esimest kaht ringi. Neiu oli siis arvanud, et Wellington oli kaotanud ning sõitnud kiires korras Chicago poole. Edasi jutustas Susie Wellingtonile, kuidas ta Chicagoist oli sõitnud koju ja isaga tülitsenud terve päeva. Ta oli tahtnud Wellingtonile kõlistada, et temalt paluda andeks, et ta oli teda nimetanud filmakirjutajaks.

„Mõnda olen ma sulle järele jooksnud,“ lõpetas neiu.

„Sina mulle järele jooksnud!“ imestas Wellington.

„See on tõsi. Ma mõjutasin sind tulema minu peole Smithy juure, kuna ma lubasin ennast täis juua. Sealt koju minnes rääkisin ma sulle oma raskest seifurorast Ross Walkeri ja Tommy Bellsi kutsumisest asjus. Tuleta ainult meelde meie tüli sind nende juudluste pärast!“

„Mina võtsin seda kõike tõsiselt,“ ütles Wellington.

„Mina kah, kuid ainult osaliselt,“ ütles Susie. „Ma teadsin juba siis, et harilikul flirtimisel pole midagi ühist armastusega.“

Neiu heitis oma käed jällegi Wellingtoni kaela ümber ja palus: „Ma tahaksin, et saa loobud poksimisest.“

„Olen seda juba teinud, Susie.“

„See rõõmustab mind, see rõõmustab mind nii väga.“ Neiu silitas õrnalt noormehe põski. „Kas sa oled väga haige pärast seda hirmsat võitlust?“

„Ei, mitte sugugi.“

„Kas ehk valutab su lõug?“

„Wähekeste valutab ainult see koht, kuhu mind tabas wastase rusikas.“ „Sinu otsmik on kah ülespaistetanud! Mul on väga kahju, et said niipalju kannatada.“

„See on poksi juures ikka nõnda,“ ütles Wellington. „Kuid see pole kaugelki kõige halvem asi. Kõige vastikum on olla söömata ja wahetpidamata treenerida. Nälgatunne on hirmus vastik.“

„Kas oled praegu ka nälgane?“ küsis neiu ruttu.

„Muidugi. Sõin lõuna ajal toredasti, kuid sellest ajast saadik pole enam midagi söönud.“

Neiu haaras Wellingtoni käe ja tõmbas ta enesega kaasa.

„Kui tore!“ hüüdis ta. „Ka mina olen nälgane. Ma pole söönud veel lõunat ega õhtust. Müüd lähe-

me kõõfi. Teenijad on läinud juba magama ja meie võime seal teha, mis ise tahame. Ma annan sulle midagi süüa, eks!"

„Ah, Susie, lõpuks pole see asi ju nii hull!"

„Mis asi."

„See nälg."

„Ma arvan . . ."

„Ma arvan, meie jääme veel natukeseks siia. Söömiseks jatkub meile aega küllalt," ütles Wellington ja suudles kõik Susie vastuväited huultelt ära.
